

СВЯЦІСЯ АД УСМЕШАК, 2007-Ы!

30 СНЕЖНЯ 2006 г.
СУБОТА

№ 276 (25865)

Кошт 360 рублёў

ВЫДАЕЦЦА 3 9 ЖНІўНЯ 1917 Г.

Наша газета ўключана
ў «Залаты фонд
прэсы» СНД

ЗВЯЗДА

Б Е Л А Р У С К А Я Г А З Е Т А

фота Анатоля КЛЕШЧУКА

Паводле старадаўніх прымет, лічба 7 надзелена асаблівымі магічнымі ўласцівасцямі — яна прыносіць удачу, шчасце, поспех. І ў сёмым годзе новага тысячагоддзя мы жадаем усім — чытачам, калегам, сябрам, родным — сямі футай пад кілем, шчаслівых сем'яў, цвецікаў-сяміцвецікаў ды іншых прыемных рэчаў. Няхай іх будзе не 7, і нават не 777 — а роўна столькі, каб на ўсіх хапіла. А што да прымет нешчаслівых — калі ў іх не верыць, яны і не збудуцца. Таму няхай у надыходзячым годзе сямёра аднаго чакаюць, сем нянек паспяваюць прыглядзецца за адным дзіцем, а сем бед адна за адной абыходзяць ваш дом. На нашых старонках таксама раскідана мноства «сямёрак» — на ўдачу. Са святам! З Новым 2007 годам, сябры!

Звяздоўцы.

Стар. 3-14

Аляксандр ЛУКАШЭНКА:

БЕЛАРУСЬ НЕ МАЕ НАМЕРУ ПАДАВАЦА НА ГАЗАВЫ ШАНТАЖ РАСІІ

Беларусь не мае намеру падавацца на газавы шантаж Расіі, заявіў Прэзідэнт Беларусі Аляксандр Лукашэнка журналістам падчас паездкі ў Жлобін.

«Пакуль ідзе шантаж, але калі яны і далей будуць яго прытрымлівацца, то мы ў зямлянкі пойдзем, але на шантаж не пададзімся», — сказаў беларускі лідар. Палітыка Расіі адносна Беларусі вядзе да разбурэння двухбаковых адносінаў. «Я сумняваюся, што Расія і кіраўніцтва РФ чарговы раз наступяць на тыя ж граблі. Гэта ўжо было ў 2004 годзе, калі нам спынілі пастаўку прыроднага газу з Расіі. Усё паўтараецца. Тады нам фактычна ў два разы павялічылі цану на газ. Мы пайшлі на пэўныя ўступкі», — сказаў Прэзідэнт.

Як адзначыў Аляксандр Лукашэнка, сёння размова не ідзе аб куплі таннага расійскага газу. «Мы стаім на адным. Мы заключылі з Расіяй дагавор аб Саюзнай дзяржаве і шэраг спадарожных дагавораў, якія забяспечваюць наш саюз», — падкрэсліў кіраўнік беларускай дзяржавы. «Гэтыя дакументы забяспечваюць роўныя ўмовы для суб'ектаў гаспадарання. Таму хацелася б, каб і тут, і там цэны былі роўныя. Вось чаго мы хочам, а не таннага газу. Няхай па \$200, няхай па \$300, па \$500 (за тысячу метраў кубічных), але ўмовы павінны быць роўныя, — адзначыў Аляксандр Лукашэнка. — Расія ўзнімае Беларусь цану на газ у два—тры разы. Гэта цана ў выніку становіцца ў тры—пяць разоў вышэйшая, чым у Расіі». Гаворачы пра палітыку Расіі адносна Беларусі, ён падкрэсліў, што «гэта разбурэнне ўсіх адносінаў. Такім чынам нас выштурхваюць з расійскага рынку. Мы не зможам прадаваць сваю прадукцыю, паколькі яна будзе значна даражэйшая», — сказаў кіраўнік дзяржавы.

БЕЛТА.

72,3 працэнта грамадзян Беларусі назвалі дзеянні «Газпрама» па павышэнню ў 4 разы цаны на газ неапраўданымі

Такія даныя атрыманы ў выніку сацыялагічнага апытання, якое правёў аналітычны цэнтр ЕсооМ. На прапанову даць ацэнку дзеянням Расіі 30 працэнтаў респандэнтаў назвалі іх «амаральнымі», 31,1 працэнта лічаць, што Расія паступіла «рэзка, не па-сяброўску, не па-саюзніцку», 2,9 працэнта — што несправядліва, 10 працэнтаў расцанілі яе дзеянні як «варыянт націску». 11,5 працэнта апытаных выказаліся, што «мараль тут не да месца, гэта рыначныя адносіны». Толькі 3,6 працэнта респандэнтаў лічаць, што Расія паступіла правільна, 7,2 працэнта — не змаглі адказаць.

Кар. БЕЛТА.

2007-ы — Год «ЗВЯЗДЫ»!

Што мы ведаем пра 2007 год?

Ён пройдзе пад знакам Чырвонага Кабана (Свінні). Ён абвешчаны літаратурным годам Янкі Купалы і Якуба Коласа, бяспекі дарожнага руху (у Беларусі), годам рускай мовы (у Расіі), годам дзіцяці (у Маскве), годам сацыяльнай абароны (ва Узбекістане), годам будаўніцтва жылля (у Калмыкіі), годам моладзі (у Мардовіі). ЮНЕСКО «прызначыў» 2007-ы годам турэцкага філосафа Меўланы, а праграма ААН па навакольным асяроддзі нават прыдумала «год дэльфінаў»...

Але найперш гэта будзе 2007 год нашай эры. І вялікае свята для старэйшай з існуючых беларускіх газет — газеты «Звязда». Нам споўніцца 90. Мы не прэтэндуюем на тое, каб загадзя атрымліваць віншаванні і падарункі, але да такога значнага юбілею пачынаем рыхтавацца ўжо зараз — таму ў святочным нумары знайшлося месца для падзей і людзей «года «Звязды». Заставайцеся з намі, дарагія чытачы, а ўжо «свяціць заўжды, свяціць паўсюль» мы пастараемся.

Стар. 8-9

У Мінску лічаць правакацыяй інфармацыю аб нібыта рыхтуемай інфармблагадзе расійскіх СМІ ў Беларусі

Памочнік Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь — начальнік галоўнага ідэалагічнага ўпраўлення Адміністрацыі Прэзідэнта Алег Праляскоўскі назваў правакацыяй распаўсюджаную расійскім інфармацыйным агенцтвам «PIA-Навіны» інфармацыю аб «поўнай інфармацыйнай блакадзе ўсіх расійскіх СМІ з пачатку наступнага года».

«Я расцэнваю гэта як правакацыю, арганізаваную, без усякага сумнення, наўмысна. Гэта зроблена спецыяльна якраз у той час, калі ідуць няпростыя перагаворы паміж «Белтрансгазам» і «Газпрамам» па пытаннях паставак газу», — заявіў БЕЛТА Алег Праляскоўскі. Паводле яго слоў, «гэта зроблена спецыяльна для таго, каб паспрабаваць сфарміраваць негатыўнае стаўленне расіян да Беларусі». «Мы жывём у адкрытай інфармацыйнай прасторы, і любая спроба процістаяць доступу ў Беларусь расійскіх або іншых СМІ сама па сабе абсурдная. Нікому ў Беларусі і ў галаву не прыйдзе такая бязглуздая ідэя», — заявіў памочнік беларускага Прэзідэнта. Алег Праляскоўскі сказаў, што «ўсе расійскія СМІ як распаўсюджваліся ў Беларусі, так і будуць распаўсюджвацца без усякіх абмежаванняў». Памочнік Прэзідэнта выказаў шкадаванне, што «расійскае дыяжурнае агенцтва «PIA-Навіны», якое распаўсюдзіла гэту хлусню, было выкарыстана ў якасці арганізатара правакацыі».

«Усе расійскія СМІ ў Беларусі з 1 студзеня будуць працаваць у звычайным рэжыме», — заявіў агенцтву «Інтэрфакс» міністр інфармацыі Рэспублікі Беларусь Уладзімір Русакевіч. Паводле яго слоў, трансляцыя тэлеканалаў ідзе, падпіска на расійскія газеты прайшла паспяхова. «Так што няма чаго каментавать», — заявіў Уладзімір Русакевіч.

БРСМ пікетаваў расійскае пасольства ў Мінску

Каля 250 членаў БРСМ пратэставалі супраць палітыкі «Газпрама» ў адносінах да Беларусі. Маладыя людзі скандзіравалі: «Наша дружба моцная, як заўсёды — не разбурыць «Газпрама» труба» і трымалі транспаранты «Газпрам» — язва Саюзнай дзяржавы».

БЕЛТА.

НОВЫ ГОД ДЗЯЦІНСТВА

Як вы ў дзяцінстве сустракалі Новы год? Што вам больш за ўсё падабалася? Якія традыцыі з дзяцінства вы перанеслі ў дарослае жыццё?

Мікалай ЛАЗАВІК, сакратар Цэнтральнай камісіі па выбарах і правядзенню рэспубліканскіх рэферэндумаў:

— Я рос у простай сялянскай сям'і і Новы год для мяне ў першую чаргу асацыіруецца з ранішнікам у школе. Гэта было велізарнае свята, на якім Дзед Мароз раздаваў карамель, дзіцячыя кнігі, якія былі самымі каштоўнымі падарункамі!

У ранішніках я браў дастаткова актыўны ўдзел. Граў ролі ваўка, зайца... Аднойчы нават Дзед Мароза, што нехарактэрна для дзяцей, і ў мяне быў мех з карамеллю. Аднак я не змог усе цукеркі раздаць. Засталося значна больш, чым адно дзіця павінна атрымаць у падарунак. І калі я спытаў у дырэктара школы, што рабіць з цукеркамі, якія засталіся, ён сказаў: «Гэта табе падарунак, Дзед Мароз!»

Дома ў нас ёлка была пастаянная. Калі ў мяне з'явіліся свае дзеці, я стараўся, каб яны, прачнуўшыся навагодняй раніцай, абавязкова знайшлі пад ёлкай падарункі. Сёння, калі ў мяне ў гасцяч бываюць унукі, яны з бабуляй упрыгожваюць ёлку. А на сам Новы год пад гэтай ёлкай для іх абавязкова будуць ляжаць падарункі.

ВЫТВОРЧАЕ ЎНІТАРНАЕ ПРЫВАТНАЕ ПРАДПРЫЕМСТВА «ДАРЫДА»: 15 ГАДОЎ СТАБІЛЬНАСЦІ, БЕЗДАКОРНАЙ ЯКАСЦІ

Мінеральная вада — асноўны від прадукцыі УПП «Дарыда». Гэта унікальны, непаўторны лячэбны кактэйль, прыгатаваны для нас шчодрой прыродай, які паступае ў натуральным выглядзе да спажываўца, захаваўшы ўсе якасці «жывой» вады.

МІНЕРАЛЬНАЯ ВАДА

Мінеральная сульфатна-хларыдная натрыевая вада «Дарыда» здабываецца са свідравінай глыбінёй 410 і 387 метраў, размешчаных на тэрыторыі прадпрыемства ў экалагічна чыстай санаторнай зоне, далёка ад горада і прамысловых прадпрыемстваў. Ваданосны слой, з якога паступае вада, фарміраваўся стагоддзямі.

Натуральная мінеральная вада «Дарыда» ўтрымлівае аптымальныя канцэнтрацыі жыццёва неабходных элементаў: фтору, ёду, калію, кальцыю, магнію. Яна мае пастаянны мінеральны састаў, натуральную чысціню, так як праходзіць шлях з тоўшчы зямлі да спажываўца без дотыку рук чалавека і спецыяльнай апрацоўкі, акрамя фільтраў грубай ачысткі, якія не ўплываюць на яе састаў.

Мінеральная вада (газіраваная і негазіраваная) «Дарыда» штодзень аналізуецца высокакваліфікаванымі спецыялістамі заводскай лабараторыі па 316 паказчыках якасці вады. З усіх прадпрыемстваў краін СНД кампанія «Дарыда» ў 2005 годзе першай атрымала прызнанне падземнай вады ў якасці натуральнай мінеральнай, якая адпавядае ўсім патрабаванням, што прад'яўляюцца ў краінах Еўрасаюза, еўрапейскім стандартам.

УПП «Дарыда» — адно з буйнейшых у Беларусі прадпрыемстваў па выпуску мінеральнай і пітной вады, а таксама безалкагольных напіткаў. За кароткі тэрмін з навічка сярод вытворцаў прахаладжальных напоў у Рэспубліцы Беларусь «Дарыда» стала адным з прызнаных лідараў. На сённяшні дзень доля «Дарыды» на айчынным рынку складае каля 30 працэнтаў сярод усіх безалкагольных напіткаў.

Аб'ём экспарту складае больш за 15 працэнтаў ад агульнага аб'ёму рэалізуемай прадукцыі. Шырокі асартымент, ня зменна высокая якасць дазволілі прадукцыі УПП «Дарыда» заваяваць вядомасць і любоў шырокага кола пакупнікоў усіх узростаў. Усе этапы вытворчага працэсу — выраб ПЭТ-бутэлек, закаркаванне, наклеіванне тэкетак, фарміраванне палет — гэта адзіны аўтаматызаваны комплекс, які дазваляе вырабляць самы шырокі асартымент гатовай прадукцыі, збірае і аператыўна рэагаваць на змяненні спажывацкага попыту.

Вакол павялічанаў крыніц — 30-метровая водаахоўная зона. На ўваходзе ў размеркавальную сетку вада са свідравін кантралюецца па 35 паказчыках. На заводзе чатыры вытворчыя лініі па выпуску мінеральных, пітных вод, газіраваных напіткаў, напіткаў серыі «Чайная калекцыя», а таксама цэх ліццёвых машын па выпуску ПЭТ-праформы і коркаў для ўласнай вытворчасці.

ПІТНАЯ ВАДА «АКВА ДАРЫДА»

Пітная вада «Аква Дарыда» — гэта натуральная артэзіянская вада, якая ўтрымлівае мінералы і мікраэлемэнты, што вельмі неабходны чалавеку для здароўя і прыгажосці.

Карысна і прыёмна на смак «Аква Дарыда» ідэальна падыходзіць для дзяцей ад 1 года без кіпячэння. Відавочны перавагі зрабілі яе не толькі адной з лепшых у Беларусі, але і прынеслі прызнанне спажываўцаў у Літве, Латвіі, Эстоніі, Расіі. Унікальная лінія разліву, якая не мае аналагаў, дазваляе захоўваць да года прыродны біяхімічны склад вады без прымянення кансервантаў. Пітная вада «Аква Дарыда» ўтрымлівае раствараныя ў ёй прыродныя кальцый і магній, якія добра засвойваюцца арганізмам.

Яна выкарыстоўваецца для прыгатавання першых і другіх блюдаў, развадзнення канцэнтратаў, сіропаў, наталення смагі і пагаўнення арганізма вадой.

УПП «Дарыда» вініуе сваіх сяброў, партнёраў і пакупнікоў з Калядамі, надыходзячым 2007 годам і жадае ўсім моцнага здароўя, новых творчых поспехаў і сямейнага дабрабыту

ВАДА ПІТНАЯ «ДАРЫДА», АБАГАЧАНАЯ СЕЛЕНАМ

Дэфіцыт селену з'яўляецца адной з прычын працягнення такіх паталогій, як эндэмічны валляк, захворванне сэрца, печані, нырак, на дыябет, бронхіяльную астму...

ГАЗІРАВАНЫЯ БЕЗАЛКАГОЛЬНЫЯ НАПІТКІ

Для выпуску безалкагольных напіткаў выкарыстоўваецца вада з артэзіянскай свідравінай глыбінёй 266 метраў, размешчанай на тэрыторыі прадпрыемства ў экалагічна чыстай зоне падземнага басейна і якая знаходзіцца ў адным ваданосным гарызонце мінеральных вод з санаторыем «Крыніца» і Дзіцячым аздараўчэнным рэабілітацыйным цэнтрам.

Сыравіна дазволена да выкарыстання Міністэрствам аховы здароўя РБ, і яе якасць кантралюецца ўласнай хіміка-аналітычнай і мікрабіялагічнай лабараторыямі РУП «БелНДІ харчовых прадуктаў».

Разліў безалкагольных напіткаў здзяйсняецца на самым сучасным абсталяванні вядучых еўрапейскіх вытворцаў, на якое атрыманы пасведчанні аб дзяржаўнай гігіенічнай рэгістрацыі Рэспублікі Беларусь.

Большасць безалкагольных напіткаў «Дарыда» вырабляецца з выкарыстаннем высокакачэсных канцэнтратаў вядомых замежных фірм і натуральнага цукру. Напіткі маюць чысты, выражаны смак і водар. Якасць і шырокі асартымент дазволілі напіткам «Дарыда» заваяваць сімпаты спажываўцаў.

Асаблівай любоўю пакупнікоў карыстаецца газіраваны безалкагольны напітак «Сняжок». Ён добра наталяе смагу, прыёмны на смак, мае непаўторны свежы водар лімона ў спалучэнні з ванільлю і з'яўляецца самым любімым напіткам дзяцей і дарослых.

УПП «Дарыда» — гэта: гарантаваная высокая якасць прадукцыі; абслугоўванне ўсіх катэгорый кліентаў — ад буйных гандлёвых фірмаў да прыватных прадпрыемстваў; пастаяннае пашырэнне асартыменту; мінімальны час абслугоўвання — максімальная ўвага да кожнага кліента; зручныя формы аплаты і памеры партый прадукцыі; хуткая адгрузка і дастаўка тавараў усімі відамі транспарту ў любую кропку СНД.

ЦІКАВА ВЕДАЦЬ:

- калі ўсю прадукцыю УПП «Дарыда», выпушчаную за 1 год, складзі ў бутэлях у адну лінію, то можна такой лініяй абгануць зямны шар па экватару;
- калі ўсю вуглекіслату, якая выкарыстоўваецца для газіравання напіткаў і вод «Дарыда», выпушчаных за год, прымяніць для надування шароў памерам з «алмаз» Нацыянальнай бібліятэкі, то пры нармальным умовах такіх шароў атрымаецца 38;
- калі ўсю прадукцыю, што выпускае «Дарыда» за год, пераўтварыць у бензін, то на такім колькасці паліва на легкавым аўтамабілі можна было праехаць адлегласць ад Зямлі да Месяца 45 разоў;
- калі ўсю прадукцыю прадпрыемства, выпушчаную за адзін год, выпіць у басейн глыбінёй 2 метры і шырынёй 10 метраў, то атрымаецца басейн даўжынёй 9 кіламетраў;
- калі ўсю прадукцыю УПП «Дарыда», выпушчаную за год, разліць у бутэлькі ёмістасцю 1 літр, то на кожнага жыхара Беларусі, уключаючы немаўлят, прыйдзеца 18 бутэлек.

Супрацоўніцтва з намі выгадна і зручна!

ЧАЙНАЯ КАЛЕКЦЫЯ

Аб карысных уласцівасцях **чорнага чаю** ведаюць усе. Акрамя танізуючага і аднаўляючага эфекта, ён валодае бактэрыцыдным і амаладжальным дзеяннем, паляпшае работу сардэчна-сасудзістай сістэмы і ўмацоўвае зубную эмаль.

Штодзень на канвееры УПП «Дарыда» дзесяткі найменшай прадукцыі Найбольш папулярныя з іх:

- мінеральная вада «Дарыда»
- «Аква Дарыда негазіраваная»
- пітная вада «Аква Дарыда газіраваная»
- «Ёдная Дарыда»
- «Дарыда, абагачаная селенам».

А таксама шэраг іншых вод і газіраваных напіткаў.

Зялёны чай павышае фізічную і разумовую здольнасці, садзейнічае эластычнасці артэрыі, павышае ўпругасць злучальных тканак, паніжае ўзровень халестэрына, крывяны ціск.

ВАДА ПІТНАЯ «ЁДНАЯ ДАРЫДА»

Праблема ёднага дэфіцыту ў арганізме чалавека ў апошні час набыла глабальны характар і адносіцца да ліку важнейшых на планеце. У Рэспубліцы Беларусь, у Расіі, ва Украіне гэтая праблема ў значнай меры ўскладняецца наступствамі чарнобыльскай катастрофы.

Ёд уплывае на ўтварэнне гармонаў шчытападобнай залозы, якія рэгулююць дзейнасць усіх залоз унутранай сакрэцыі, нервовай сістэмы, работу сасудаў і сэрца, аднаўляюць энергію, затрачаную арганізмам. Работазольнасць шчытападобнай залозы — органа, які адказвае за стан імуннай сістэмы чалавека, напрамую залежыць ад наяўнасці ў арганізме неабходнай колькасці ёду. Дзеці да 1 года ўжо маюць патрэбу ў больш чым 100 мкг гэтага мікраэлемента. Пітная негазіраваная вада «Ёдная Дарыда» для дзяцей ад 3-х гадоў — не заменны памочнік для баньвання.

Ёсць некалькі шляхоў вырашэння праблемы ёдадэфіцыту ў арганізме чалавека. Гэта, перш за ўсё, ёданне солі, павелічэнне ў рацыёне харчавання насельніцтва марскіх прадуктаў, прымяненне лекавых прэпаратаў. Але пры ўсёй іх карыснасці яны маюць недахопы, якія не дазваляюць комплексна вырашыць складанейшую праблему. Унікальным сродкам для вырашэння праблемы ёдадэ-

За апошні час многія віды прадукцыі заваявалі ганаровыя дыпломы і медалі на розных выставах і конкурсах. Апошні поспех прадукцыі УПП «Дарыда» — званне лаўрэата «Прадукт года-2006» адразу ў двух намінацыях.

Унітарнае прыватнае прадпрыемства «Дарыда» 223028 Рэспубліка Беларусь, Мінск раён, пас. Ждановічы, вул. Лінейная, 1А. Тэл. (+375 17) 509-90-92, 509-90-93, 509-99-35. http://www.darida.by; e-mail: market@darida.by

Заступніца

Ёсць у нашай сталіцы святыня, якая старэй за любы гарадскі будынак, за любое дрэва...

І гэта невыпадкова. Існуе меркаванне, што менавіта дзякуючы ёй горад штуром адраджаўся, бо святыня гэтая вольна больш за пяць стагоддзяў з'яўляецца абярэгам старажытнага Мінска. Гэта — цудатворны абраз Мінскай Божай Маці, які 13 жніўня 1500 года жыхары горада заўважылі па незвычайнаму святлу на водах Свіслачы, ля замчышча. З таго дня абраз ніколі не пакідаў Мінск, ён і зараз знаходзіцца ў Свята-Духавым кафедральным саборы, злева ад алтара, да яго можа падысці і пакланіцца кожны. Абраз гэты з'яўляецца цудатворным, і слава пра яго была вядома далёка за межамі сённяшняй Беларусі. Нашы продкі змяшчалі ў сваіх царквах спісы з яго, а пра складаных жыццёвых абставінах ішлі ў Мінск пакланіцца арыгіналу. Потым дзякавалі Божай Маці і дарылі зробленыя са срэбра альбо золата выявы тых частак цела, праз хваробу ў якіх і цудоўнае вылечванне ўпэўніліся, што іх маліты пачулы. Жыхары Мінска ва ўсе часы вельмі шанавалі галоўную сваю святыню: яны адлюстравалі яе на гербе горада, упрыгожвалі багатаю рызаю, штодня пелі ў храме, дзе яна захоўвалася, гімны і, стоячы на каленях, асабліва песнапенні. Шанавалі яе як праваслаўную, так і ўніята — больш за паўтара стагоддзя абраз знаходзіўся ў базільянскім храме.

У 1991 годзе была распачата яго рэстаўрацыя. Яна была даручана мастаку-рэстаўратару Пятру Журбею і доўжылася паўгода. Гэта была вялізная і цяжкая, надзвычай карпатлівая праца, бо аказалася, што пад рызаю схавана некалькі накладзеных адна на адну выяў — кожная наступная больш старажытная. Мастак спыніўся на запісу XVII—XIX стагоддзяў, палічыўшы, што сучасныя тэхналогіі яшчэ не дазваляюць нам адкрыць самы першы. Нават рэнтагенаўскія здымкі не здолелі прайсці праз усе слаі — перашкодай ім сталі старажытныя свінцовыя бялілы. Такім чынам, таямніца абраза не адкрыта дагэтуль.

Вольга МЯДЗВЕДЗЕВА.

«Зроблена ў Слуцку»

Падобная метка ткалася з абодвух бакоў шаўковых паясоў, якія сталі адной з беларускіх легенд.

«Сапраўдны цуд,» — скажа той, хто іх бачыў. Цуд, які створаны рукамі мясцовых майстроў, які не падобны на тыя паясы, што прывозіліся з далёкіх экзатычных краін — унікальны, свой малюнак красавіцца на кожным вырабе. Таму слугкія паясы сталі дзіўнай мастацкай з'явай Беларусі, набылі сусветную славу.

Розныя паясы насілі нашы продкі яшчэ з язычніцкіх часоў. Іх насілі шляхцічы, мяшчане і простыя сяляне — з ваўняных нітак, баваўняных, палатняных, ільняных... Але заўсёды яны былі ўпрыгожаны адмысловым арнаментом, вышыўкай, нашытымі шклянымі пацеркамі. Да XVII стагоддзя над імі працавалі ткачы-адзіночкі, пазней стварыліся рамесніцкія цэхі. А ў XVIII стагоддзі Радзівілы арганізавалі шмат розных мануфактур. Так з'явіліся Нясвіжская і Слуцкая мануфактуры шаўковых паясоў.

На першай Нясвіжскай мануфактуры працавалі мясцовыя майстры і мастакі — Хаецкі і Гадоўскі. Яны пачалі рабіць паясы па сваёй тэхналогіі. Але калі параўноўвалі з тым, што прывозіць, то бачылі, што тэхналагічны ўзровень не такі. Міхал Казімір Радзівіл вырашае за-

прасіць з горада Станіслава ткача Яна Маджарскага, які быў выдатным тэхнолагам гэтай справы. Той прыезджае. Але хітры князь заключае з ім дамову, што той будзе вырабляць паясы з асабовымі цыфрамі паводле дадзенага рысунка з выявамі фігуратыўнымі, з квятамі, манаграмамі, з золатам, серабром, шоўкам, «паводле пададзенага абрысу (рысунку ўзору)». І «абавязкова навучыць мясцовага хлопца гэтай персідскай рабоце». Сапраўдныя «слугкія паясы» ткалі толькі мужчыны.

— Слуцкія паясоў вельмі мала ў Беларусі, гаворыць Мая Яніцкая, кандыдат мастацтвазнаўства. Часткі паясоў да сённяшняга дня можна ўбачыць у касцёлах — на літургічным адзенні. Канешне, асноўнае наша багацце паясоў было вывезена. У калекцыі саміх Радзівілаў захоўвалася больш за 300 паясоў. Але калекцыя была канфіскавана першы раз у 1772 годзе. Пазней зноў яны назбіралі, і зноў гэтае багацце было страчана...

Паглядзець на цуд пад назвай «Слуцкія паясы» можна і ў Мінску — у Нацыянальным музеі гісторыі і культуры Беларусі свая калекцыя гэтых унікальных вырабаў. Якім сёння нават нельга назваць цану. Вось што значыць каштоўнасць...

Ларыса ЦІМОШЫК.

Выява ліку Хрыста ў Пустынках

ЯНА ПРАСТУПІЛА НА СЦЯНЕ БУДЫНКА СТАРАЖЫТНАГА МАНАСТЫРА

Адна з вялікіх славатасцяў Магілёўскай вобласці — гэта Пустынскі Успенскі манастыр у Мсціслаўскім раёне.

Пустынскі манастыр быў заснаваны ў 1380 годзе, падчас Вялікага княства Літоўскага. Паводле падання, мсціслаўскі князь Лугвеніў-Сімяон моцна захварэў і амаль аслеп. У сне святы старац параіў князю пайсці ў пустэчу, знайсці крыніцу і абмыць вочы. Так ён і зрабіў: зрок да яго вярнуўся і першае, што ўбачыў Лугвеніў-Сімяон, быў цудатворны абраз Багародзіцы ў лісці ліпы, якая расла над крыніцай. У гэтым месцы і заснаваў князь манастыр.

Крыніца цячэ з-пад зямлі і цяпер: яна не высыхае летам і не замярзае зімой. Людзі вераць, што вада з яе гаючая: яна вяртае зрок і нясе збаўленне ад іншых хвароб. Манастыр дзейнічаў больш за паўтысячы гадоў, а за савецкім часам яго зачынілі: апошні манах пакінуў Пустынку ў 1937 годзе... Потым тут былі дзіцячы дом і шко-

ла. Але больш за 50 гадоў манастыр стаяў без прыгляду. На паўразбураныя старажытныя цагляныя сцены наступала буйная расліннасць. Аднак вясной 2003 года сюды прыехалі манахі і арганізавалі скіт: жылі ў наметах, праводзілі царкоўныя службы, а таксама апрацоўвалі зямлю і расчышчалі занябаную тэрыторыю.

Ніхто не ведае дакладна, калі і якім чынам з'явілася на сцяне выява Хрыста. Але калі ў адным з пакояў у былым будынку манастырской школы сталі здымаць па-вучінне, то праявіўся твар Хрыста — карычневатая лініі, якія нібыта праступілі праз старую тынкоўку.

— Гэта знак, які даслаў да нас Гасподзь, каб паказаць сваё бласлаўленне на адраджэнне манастыра, — сказаў у інтэрв'ю «Звяздзе» ўладыка Сафроній, Архіепіскап Магілёўскі і Мсціслаўскі. Людзі ахвотна бяруць ваду з крыніцы і купаюцца ў ёй. Усім цікаўным паказваюць і пустынскі цуд — выяву твару Хрыста.

Ілона ІВАНОВА.

Цуд — возера... Праглытвае сонца

Возера Сяляеўскае, што ў Віцебскім раёне, для многіх — нераскрытая таямніца. Гэта калі ехаць ад Віцебска ў суражскім напрамку (прыкладна ў кіламетрах 35 ад абласнога цэнтру). У тых, хто тут пабываў, яно мае славу беларускіх «Бермудскіх астравоў». Як кажуць сведкі, менавіта сюды «прыцягваецца» ўсё тое добрае і дрэннае, што побач... Тут адбываюцца незвычайныя з'явы.

Многія ўспамінаюць гэтыя мясціны з дабрыйні, а некаторыя ніколі больш не жадаюць сюды прыехаць. Людзі мясцовыя сведчаць, што тыя, хто не можа мець дзіця (і жанчыны, і мужчыны), атрымліваюць такі падарунак Божы, калі ўвойдуць у ваду і пабудуць у ёй хвілін 10, а то і больш... А ліхія людзі таксама атрымліваюць сваё: пачынаюцца хваробы, калі выкупаюцца злыя людзі, ды і непрыемнасці такім гасцям гарантаваныя.

Суседнія вёскі — з дзіўнымі назвамі: Паўдзеткі, Бабінічы, Прысушына, Казанова, а яшчэ ёсць і Косава (наша, не югаслаўскае). Гавораць, што бабы з Бабінічаў «прысушвалі» праз знаходжанне ў Прысушына хлопцаў з Казанова... У выніку з'яўляюцца на свет Божы — у Паўдзетках, ды не толькі, — хлопчыкі і дзяўчынкі з добрай энергетыкай, «не такія, як усе», а таленавітыя.

«Ды яшчэ ж ёсць Брыджэт Поле!», — кажа мне адна з

уладальніц участкаў у гэтым раёне. Вось вам і «рэальная казка» з замежным ухілам. Мая суразмоўца ўспомніла гісторыю, аб якой ведае: аб тым, як мясцовы памешчык прывёз на Віцебшчыну паненку з Нямецчыны і ў яе гонар назваў сваю зямлю «Брыджэт...»

Кажуць, возера Сяляеўскае «мае гонар назаўсёды запрасіць да сабе» ўсіх тых ліхія, хто хоча выкупацца ў ім. А чыстым душой людзям трэба зайсці ў ваду, пастаяць, ды не плыць! Тры пары лебедзяў — традыцыйная «карцінка» на возеры ў цёплы час... Гавораць, калі іх убачыць той, хто прышоў з дабрыйні ў сэрцы, то яму абавязкова пашанцуе! Праверана на знаёмых!

Наконт рыбы. Ёсць!!! А «самая галоўная «рыба» — гэта сонейка, якое пры ўсходзе і заходзе быццам трапляе ў гэтае самае возера. Ды і амаль заўсёдна смуга над возерам, быццам дадаткова праглытвае гэтае сонца. У «пары» сонейка знікае. Кажуць, калі доўга вада не праглытвае сонейка, дрэнны дзень будзе, і надвор'е адпаведнае, а калі наадварот...! Таямніцу возера самыя самыя шукальнікі незвычайнага тлумачаць тым, што ў яго «пачатку» ёсць «фільтры на срэбры». Ёсць легенда аб тым, што Сяляеўскае «бярэ на сябе грахі» ўсёй воднай прасторы Заходняй Дзвіны.

Аляксандр ПУКШАНСКІ.

Дзе яшчэ можна ўбачыць статкі зуброў, што пасуцца на волі?

Біясферны запаведнік Белавежская пушча належыць усяму чалавецтву. Унікальнасць гэтага ляснага масіву ўбачылі яшчэ ў 1409 годзе, калі, здавалася б, лясамі ды пушчамі нікога нельга было здзівіць.

Вялікі князь Вітаўт і польскі кароль Ягайла падчас палявання ў снежні 1409 года прынялі рашэнне закрыць Белавежскую пушчу для простага людзі, і паляваць тут маглі толькі каранаваныя асобы і іх акружэнне. Фактычна снежань 1409 года можна лічыць датай нараджэння запаведніка, дарэчы 11 снежня будзе прапанавана ЮНЕСКА для ўключэння ў сусветны спіс памятных дат.

А сёння ў нацыянальны парк едуць турысты з розных краін Еўропы і іншых кантынентаў. І хоць нехта хоча тут пастраліць, але пераважная большасць наведвальнікаў імкнецца на свае вочы ўбачыць Пушчу — гэты ЦУД ПРЫРОДЫ.

І ўсё ж турыстаў не так многа, як хацелася б. Пакуль што прыезджае пад 200 тысяч, але генеральны дырэктар запаведніка Мікалай Бамбіза ўпэўнены, што настане час, калі можна будзе прыняць і мільён турыстаў у год.

Адзін нават факт, што ў цэнтры Еўропы ўдалося захаваць такі ўнікальны лясны масіў, пры-

цягвае ўвагу турыстаў. А ў пушчы можна ўбачыць ёлкі вышыняй у 50 метраў ды 350-гадовыя хвоя. Сустракаюцца і дубы, якім за паўтысячы гадоў. А дзе можна яшчэ паглядзець на статкі зуброў, якія пасуцца на волі? Акрамя гэтых волатаў, у запаведніку знайшлі прытулак 55 відаў звяроў і 214 розных парод птушак.

Ды інакш і быць не можа, бо ў Белавежскай пушчы — усё непаўторнае, самабытнае і спрадвечнае.

У адміністрацыйным цэнтры запаведніка вёсцы Камянюкі ідзе будаўніцтва, ажыццяўляюцца праекты, праводзіцца рэарганізацыя гаспадаркі — Белавежская пушча рыхтуецца да свайго 600-годдзя.

А задоўга да Новага года ў мясцовай гасцініцы ўсе месцы забраніраваны. Многія хочучы адсвяткаваць яго менавіта ў Пушчы і едуць сюды з ўсяго свету.

Сымон СВИТУНОВІЧ.

Жамчужына чакае агранкі

Рэканструкцыя беларускай часткі Аўгустоўскага канала завершана. Справа — за развіццём інфраструктуры адпачынку і турызму

Год, які адыходзіць у гісторыю, для беларускай часткі Аўгустоўскага канала, сапраўднага цуду, шэдэўра гідратэхнічнай думкі першыя паловы XIX стагоддзя, быў знамянальнай завяршэннем доўгачаканай рэканструкцыі. Тое, што яшчэ дзесяць гадоў назад здавалася малаверагодным (насталіся глыбкія экскурсы ў мінулае са слабай надзеяй на адраджэнне славаўтай воднай артэрыі ў бліжэйшай перспектыве) ажыццявілася згодна з прэзідэнцкім указам — у вельмі кароткі для такіх маштабных работ тэрмін і з максімальна магчымым улікам інжынерных тэхналогій, якія былі выкарыстаны пры будаўніцтве канала.

У мінулы год яздзелью карэспандэнт «Звяздзе» сеў, канешне, не за штурвал плаўсродку, а за руль аўтамабіля і накіраваўся на Аўгустоўскі канал. Мясцовыя ўлады разам з пагранічнікамі ўжо паклапаціліся пра тое, каб адпачываючым і турыстам не быў патрэбны пропуск, выключыўшы шэраг населеных пунктаў у раёне канала з пагранічча, у тым ліку і пасёлак Сапоцкін, які, мяркуецца, павінны стаць адмініст-

рацыйнай «сталіцай», штабам беларускай часткі воднага шляху.

На прыстані ля шлюза Дамброўка гэтым летам гродзенскі прадпрымальнік Сяргей Зыбель ужо прапанаваў да паслуг адпачываючых лодкі і катамараны ўласнай вытворчасці. Летася «Звязда» расказвала аб яго планах на Аўгустоўскім канале. Як аказалася, Сяргей слоў на вецер не кідае. А гродзенскія ўлады прафінансавалі рэканструкцыю ветэрана водных падарожжаў — цеплахода «Вольга Соламава» і будаўніцтва на Пінскім суднабудаўнічым заводзе новага пасажырскага судна.

Пад'язджаем да парома ў раёне вёскі Усава. Гэта не толькі элемент турыстычнай «экзотыкі», але і вельмі важны аб'ект для тутэйшых жыхароў, паколькі на адным баку канала іх сядзібы, а на другім — агароды. Раней там быў невялікі драўляны масток, які ледзь не штогод ламаўся. Будаваць капітальны мост надта дорага, і вольна цяпер яго функцыю выконвае паром. А ў сезон вялікай вады дзейнічала паромная пераправа, прычым яна прыводзіцца ў рух не электрычнасцю, а, як бы-

Вылячэнне даруецца па веры

Дзесяцігоддзямі закінутыя святыя месцы набылі ў Тураве новы сэнс. Былі часы, калі наваколле былога манастыра Барыса і Глеба патанала ў зарасніках кустоў ды бадылля.

Гадоў восем таму нехта з мясцовых жыхароў узяўся за сякеру і пацэ «разбірацца» з тым кустоўем. У цэнтры могільніка, паміж двума пахаваннямі — магілак, «вытыркнуўся» з зямлі каменчык буйной структуры. Усё вакол чысцілі, секлі, выграбалі, а яго чамусьці не чапалі. Калі з зямлі паказаліся «плечыкі» ладнага, як кажуць у народзе, «укормленага» крыжа, людзі ўспрынялі гэта як належную з'яву. Бо ў царкве Усіх Святых знаходзіцца два двухметровыя крыжы такой жа структуры і колеру.

Натуральны вывад: калі ёсць бацькі-крыжы, у іх нарадзіўся і сын. Магчыма, тут — прах святога Марціна. Побач — мяржуемая магіла Кірылы Тураўскага. Хоць гістарычныя факты сведчаць аб тым, што святыя Глеб і Барыс пакояцца ў Кіеве, мясцовыя жыхары сумняваюцца ва ўказаным і лічаць, што гэтыя высокашапоўныя тураўчане ляжаць на Барысаглебскім могільніку. Тым самым, гэтае месца лічыцца святыняй са святыняў на старажытнай зямлі.

І рунуліся паломнікі да крыжа з далёкіх і блізкіх гарадоў, молячыся і просячы дапамогі, адчуваючы яе — духоўную і цялесную. Паломнікі кладуць на крыж завушніцы, гадзіннікі, кашалькі, заручальныя пярсцёнкі, фатаграфіі родных, якія, па іх упэўненасці, захоўваюць у сабе гаючую энергію крыжа. Экскурсавод мясцовага музея Ваяцкіна Карася расказвае, што ён утойвае ў сабе загадку: кожны год падростае больш як на сантыметр. Адна маладая пара расказала нам сваю шчаслівую гісторыю. За доўгія гады ў шлюбце Бог не даваў ім дзяцей. Даведзілі тыя пра цудадзейны тураўскі крыж і адправіліся туды прасіць дзіця. Сына назвалі Барысам.

Уладзімір ПЕРНІКАЎ.

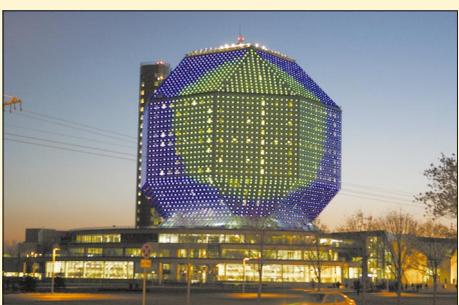
ло даўней, механічнай цягай.

На сённяшні дзень, па вялікаму рахунку, мы маем адраджаны канал з добраўпарадкаванай побач з ім тэрыторыяй — са стаянкамі для машын, лодачнымі прыстанямі, арыгінальнымі свяцільнікамі, лаўкамі і кантэйнерамі для смецця... Аднак гэтым, канешне, сучасная інфраструктура адпачынку і турызму абмежавацца не можа. Дзяржавай укладзены вялізныя сродкі ў рэканструкцыю канала, а цяпер слова за прыватнай ініцыятывай і, зразумела, інвестыцыямі.

Барыс ПРАКОПЧЫК.

НАШ ЗІХАТЛІВЫ АЛМАЗ

Фота Анатоля КЛЕШЧУКА.

У Мінску феерверк у навагоднюю ноч упершыню адбудзецца каля Нацыянальнай бібліятэкі

У Мінску феерверк у навагоднюю ноч упершыню адбудзецца каля Нацыянальнай бібліятэкі. Яго арганізатарам ужо 12 гадоў выступае ТАА «Кальвін» — першы і адзіны імпарцёр піратэхнічнай прадукцыі ў нашу рэспубліку. Увесь феерверк будзе суправаджацца музыкай. Так, пад гімн Мінска з'явіцца элементы салюта, будзе гучаць класічная музыка і беларускі фальклор.

Вышыня феерверкаў складае ад 25 да 300 м, і будзе залежаць ад умоў надвор'я, якія могуць унесці некаторую карэкціроўку ў шоу. У мэтах бяспекі святочны паказ будзе праводзіцца за 300—400 м ад гледачоў.

Кар. БЕЛТА.

ОАО «УНИВЕРСАМ «ЗАСЛАВЬ» ИЗВЕЩАЕТ СВОИХ АКЦИОНЕРОВ

о проведении внеочередного общего собрания акционеров, которое состоится 10 января 2007 г. в 13.00 в кафе-терии магазина «Универсам «Заславль» по адресу: г. Минск, пр. Победителей, 49.

ПОВЕСТКА ДНЯ:

О приобретении акций собственного выпуска на баланс общества.

Начало регистрации — 12.30.

При себе иметь паспорт

Тел. для справок 203-89-17.

ПРАЦЭС ПАЙШОЎ!

Мы яшчэ не стрымалі высокіх лічбы смяротнасці, не дасягнулі значнай працягласці жыцця нашага насельніцтва, не праклалі шляхі вяртання суайчыннікаў на радзіму, але нам удалося сёлета ПАВЫСІЦЬ НАРАДЖАЛЬНАСЦЬ, дасягнуць яшчэ большага зніжэння колькасці выпадкаў смерці парадзіх і дзяцей ва ўзросце да аднаго года.

Гэта — адно з першых важных дасягненняў у галіне дзяржаўнай дэмаграфічнай палітыкі. Пачынаючы з 2004 года, нараджальнасць пачала падрасцаць, хоць да 100-тысячнай мяжы ўзроўню 1995 года пакуль не дасягнула. Наогул у 2002 годзе на 1 000 насельніцтва нарадзілася 8,9 дзяцей, у 2003 — 9, у 2004 — 9,1, у 2005 — 9,3, а за 11 месяцаў гэтага года — 9,9! Можна спадзявацца, у далейшым сітуацыя будзе мяняцца па-ранейшаму ў пазітыўным накірунку.

Варта дадаць, што сёлета ўсё 19 радзільных дамоў краіны перажылі, перажываюць ці добра падрыхтаваліся да рамонту і рэканструкцыі. У 2006-м бы-

ла распрацавана Нацыянальная праграма дэмаграфічнай бяспекі на 2006—2010 гады, якая скіравана на зніжэнне дэмаграфічнай пугрозы і стварэнне перадумоў для палепшэння дэмаграфічнай сітуацыі ў Беларусі. Зацверджана і Дзяржаўная праграма «Дзеці Беларусі» да 2011 года, якая ў адрозненне ад аналагічных папярэдніх праграм утрымлівае комплекс канкрэтных мераў па забеспячэнню дэмаграфічнай бяспекі, матэрыяльнай падтрымцы імкнення людзей да нараджэння некалькіх дзяцей.

Святлана БАРЫСЕНКА.

Прырода б'е рэкорды: жнівеньскія ліўні і снежаньская цеплыня

Сума ападкаў, што выпала ў беларускай сталіцы з 1 па 30 жніўня, дасягнула 233 міліметраў, або амаль 3 месячныя нормы. У асобных месцах сталіцы назіраліся сапраўдныя вадасховішчы глыбінёй да 0,6—0,7 метра. У адно такое возера ў цэнтры Мінска «заплыў» на трамвай і аўтар гэтых радкоў. Я чкаў з іншымі пасажырамі больш за гадзіну, але возера не мялела, бо ліўневыя сцікі не спраўляліся з дажджом. У выніку частку дарогі да рэдакцыі я крочыў па пояс у вадзе. Толькі потым даведаўся, што з гэтым дажджом разам трапіў і гісторыю, бо **такой колькасці ападкаў у нашай краіне ў жніўні не назіралася ніколі, пачынаючы з 1891 года.**

У снежні нас чакала другое выпрабаванне. З боку Атлантыкі на Беларусь завітала цёплае і вільготнае паветра. Часам суцэльныя туманы нават у гарадах трымаліся

тыднямі. У Польшчы такія туманы нарабілі на дарогах шмат аварый. У нас анамальная цеплыня ператасавала поры года: мядзведзі з вялікім спазненнем толькі зараз пачалі залягаць у зімовую спячку, а асобныя птушкі ўвогуле не паляцелі зімаваць на поўдзень. У паўднёвых раёнах краіны актыўна пачала зелянець трава, а ў лесе з'явіліся грыбы. Сіноптыкі падлічылі, што сярэднямесячная тэмпература апошняга месяца года стала на 5—7 градусаў вышэй за норму! **Такога цёлага снежня ў нашай краіне не было зафіксавана за ўвесь час інструментальных назіранняў.**

Сённяшняя цеплыня паказвае, што глабальнае пацяпленне клімату працягваецца і з кожным годам робіцца ўсё больш прыкметным. Няўжо мы хутка будзем вырошчваць бананы і ананасы?

Сяргей КУРКАЧ.

Падстава для гонару

ПРЫГОЖАЙ... НАРАДЗІСЯ!

17-гадовая гімназістка з Мінска Каця Даманькова стала першай у гісторыі беларускай уладальніцай прэстыжнага тытула «Супермадэль свету». У студзені 2006 года яна адваявала гэтае званне на конкурсе ў Нью-Йорку ў саперніц з 37 краін свету. У якасці бонусу дзяўчына атрымала кантракт з агенствам «Ford Models» на 250 тысяч долараў. Зараз можна прыгадаць, як «першаадкрывальнік» Сяргей Нагорны ледзьве ўгаварыў Кацю паспрабаваць сябе ў мадэльным бізнэсе, а можна проста парадавацца за суайчынніцу, для якой выпаў шанец свет паглядзець і сябе (а ў сваёй асобе, між іншым, і ўсю Беларусь) паказаць... І хоць прыстаўку «супер» Каця засталася насіць зусім нядоўга — у студзені 2007 года пройдзе чарговы конкурс, на які ад Беларусі заяўлена новая кандыдатка, 15-гадовая Вікторыя Махота, азначэнне «першая» (разам з нашымі найлепшымі пажаданнямі) застаецца пры ёй.

ЧАРАЎНІК УСЯЕ БЕЛАРУСІ

Руслан Аляхно. Наталля Падольская. Цяпер тройка «эстрадных беларусаў у Расіі» замыкае (або ўзначальвае, каму як падабаецца) Дзмітрый Калдун. Студэнт хімфака БДУ, выхаванец эстраднай студыі «Гран-пры» і проста таленавіты хлопец у адзін цудоўны момант знайшоў у сабе сілы, рызыкуючы згубіць усё, паехаў у Маскву на кастынг... Там маладога выканаўцу пераапрадулі, перафарбавалі, а галоўнае — прыдалі ўпэўненасці ва

ўласных сілах. Зараз мы ведаем яго як першага беларускага пераможцу тэлепраекта «Фабрыка зорак». А Дзіма тым часам зноў адважыўся на рызыкоўны крок — вырашыўшы «каваць, пакуль гарача», падаў заяўку на нацыянальны адбор на «Еўрабачанне», які беспаспяхова штурмаваў летася. І трапіў, між іншым, у лік трох фіналістаў.

ЗНАЙСЦІ ЎСЁ? МІСІЯ ВЫКАНАЛЬНАЯ

Другі год запар беларускі праграміст Ігар Маханёк — сёлетні выпускнік факультэта прыкладнай матэматыкі і інфарматыкі БДУ — стаў у пэўным сэнсе «Чалавекам года» ў Інтэрнэце. Ён двойчы выйграў Кубак Яндэкса, ён жа — Адкрыты Кубак Расіі па пошучу ў Інтэрнэце, і атрымаў тытул «Чалавек, які знайшоў усё». Між іншым, у 2005 годзе Ігар стаў самым маладым прызёрам за ўсю гісторыю спаборніцтваў, а сёлета — упершыню — двухразовым. Для перамогі ў суперфінале, які адбываўся ў прамым эфіры на ТБ, Ігару спатрэбілася нават менш за адведзеныя 10 хвілін. Акрамя прэстыжу і ўхвальных слоў, беларус атрымаў цалкам матэрыяльнае ўзнагароджанне — памільёна расійскіх рублёў за першую перамогу і 601 тысяччу — за другую. А што вы думаеце, інтэлект — яго, як і салаўя, байкамі не кормяць...

НЕ ТАЛЕНТАМ АДЗІНЫМ

...Але яшчэ і ў добрым сэнсе слова настырнасцю, упартасцю і неверагоднай працаздольнасцю тлумачацца поспехі вучняў Святланы Стацэнкі на дзіцячым конкурсе як «Славянскага базару», так і «Еўрабачання». Канешне, можна ўсё спісаць на сляпое шанцаванне — маўляў, проста дзеці таленавітыя, трапілі ў патрэбны час у патрэбнае месца. А мы заўважым — яшчэ і пацягнуліся да патрэбнага ча-

118-гадовая Ганна БАРЫСЕВІЧ:

«КАБ ПІЛОСЯ ДЫ ЯЛОСЯ, ТРЭБА НЕРВЫ БЕРАГЧЫ»

Найстарэйшая жыхарка планеты

вып'е навагодні келіх за здароўе чытачоў «Звязды»

Сакрэты свайго даўгалецця самая старэйшая на планеце жыхарка не хавае. «Дзетачка, не прымай ты нічога да галавы, не псуй нервы, во і пражывеш доўга», — прызнаецца беларуска Ганна Барысевіч, якая збіраецца адзначыць у наступным годзе свой 119 дзень нараджэння.

«Дзякуй «Звяздзе» за пажаданні здароўя. Калі людзі шчыра жадаюць, дык і я за іх гатова чарку кульнуць», — жартуе жанчына.

Ганна Адамаўна Барысевіч нарадзілася 5 мая 1888 у вёсцы Буда пад Чэрвенем. Да 95 гадоў гэтая жанчына прапрацавала спачатку на паноў, а потым на калгас. Сваё доўгае жыццё яна тлумачыць моцнымі нервамі, сталай фізічнай працай ды генамі — бабуля па бацьку пражыла 113 гадоў.

2006 год Ганна называе ўдалым. Яна стала не толькі самай старой жыхаркай планеты, але і найстарэйшай у свеце пацыенткай. Сёлета ёй зрабілі аперацыю на вочы і вярнулі зрок.

«Я ажно памаладзела, калі зноўку свет убачыла, ды і паміраць перадумала!» — смяецца Ганна Адамаўна.

Вочы Барысевіч бачылі на сваім вяку Кастрычніцкую рэвалюцыю, дзве сусветныя вайны ды руйнаванне СССР. Найгоршым перыядам для яе сталі сталінскія часы. Муж Іпаліт у 1937 годзе быў абвешчаны ворагам народа і быў сасланы ў Сібір. Яна больш не пабралася шлюбам і адна паставіла на ногі траіх дзяцей.

«А навошта мне тыя мужыкі? Я сама магла і касіць, і араць, і па гаспадарцы спраўляцца», — сцвярджае Ганна.

Яна ўзгадвае, як хавала дзетак у лесе ў час Вялікай Айчыннай вайны ад фашыстаў і карміла партызанаў. За сваё доўгае жыццё яна нарадзіла 13 дзяцей, але выжылі толькі трое апошніх. Сёння ў яе дзве дачкі, сын, 13 унукаў і 3 праўнучкі.

Ганна Адамаўна жыве разам з

80-гадовай дачкой Нінай у сваім доме на ўскрайку Мінска. Дачка распавяла, што маці валодае добрым апетытам і аддае перавагу прастай сялянскай ежы — хлебам, малаку, салу ды яйкам. Асабліва ўпадабала свойскую каўбасу. «Купленага я не ем, усё яно нейкае нясмачнае, як мыла», — гаворыць Ганна.

Яна захавала памяць і цвярозы розум. У 118 год жанчына заводзіць мілагучную песню «За туманам», прыгадваючы ўсе куплеты народнай песні ды выбачаючыся за тое, што «голос ужо не той».

«Калі табе кепска, то няварта скардзіцца людзям ці Богу. Лепш песню заспявай, з ёй падзяліся ды сам з сабой паразмаўляй-парайся. А потым збярыся ды зрабі як трэба — чалавек усё можа зрабіць сам», — сцвярджае Ганна Адамаўна.

Ларыса ЦІМОШЫК.

лавека, які разгледзеў іх, падтрымаў, навучыў...

Святлане, у сваю чаргу, дасталася падтрымка на дзяржаўным узроўні — з лета гэтага года яна пераехала з Мазыраў ў Мінск і заняла пасаду мастацкага кіраўніка Нацыянальнага цэнтра мастацтваў імя Ул. Мулявіна. Яно і зразумела — каму даверыць працу з таленавітымі пачаткоўцамі, як не чалавеку, які на практыцы неаднаразова пацвердзіў сваю кваліфікацыю?.. Шкада толькі, з усімі гэтымі перыпетыямі публіка амаль забылася, як спявае сама Святлана Стацэнка (яна не толькі педагог, але і прафесійная вакалістка). Адносна нядаўна, праўда, Святлана Адамаўна выходзіла на сцэну — на прэзентацыі дыска сваёй дачкі Ксюшы Сітнік — і ўразіла слухачоў як «беларуская Долина».

ЗОРКА ПА ІМЕНІ «СЯБРЫ»

У студзені 2006 года творчы калектыў, на рахунок якога больш чым 30-гадовая плёная праца, 20 пласцінак і 10 кампакт-дыскаў, што разышліся па розных краінах свету, атрымаў і падарунак, і сімвал павагі і прызнання — імянную зорку на Плошчы зорак у Маскве. Дарэчы, гэты памятник знак стаў чацвёртым з закладзеных у гонар дзеячаў беларускай культуры. Раней зоркамі былі адзначаны ансамбль «Песняры» і ягоны мастацкі кіраўнік Уладзімір Мулявін, кампазітар Ігар Лучанок, дырыжор, кіраўнік канцэртнага аркестра Беларусі Міхаіл Фінберг. Словам, наша краіна працягвае пакідаць у Маскве свае «творчыя візітоўкі» і, спадзяёмся, беларускае сусветнае ў хуткім часе папоўніцца новымі імёнамі.

ВУЛІЦА ДЗІЦЯЧАГА ШЧАСЦЯ

На вуліцы Салаўінай у раён-ным цэнтры Горкі ёсць два дамы, дзе па суседству жывуць незвычайна вялікія сем'і. У Алейнікавых і Палявых — дзіцячыя дамы сямейнага тыпу, дзе ўжо даўно не дзеляць малых на сваіх і прыёмных. У адным выхоўваюць 9 дзяцей, у другім — 8. Новы год, паводле традыцыі, яны сустраняць сваёй сям'ёй. І тут у святая дарослыя ніколі не забываюцца пажадаць, каб не было на зямлі кінутых дзяцей, а малыя просіць у Дзеда Мароза, акрамя падарункаў, здароўя і дабрабыту для ўсёй сваёй сям'і.

Цётка Люба

Любоў Іванаўна Палявая яшчэ пяць гадоў таму жыла ў Хоцімскім раёне, працавала бібліятэкарам, гадала з мужам траіх дзяцей. Аднойчы яна з дачкой трапіла ў бальніцу, і гэта перавярнула ўсё яе жыццё. Разам з дачкой на бальнічным ложку апынулася 11-гадова дзяўчынка з інтэрната для дзяцей-сірот. Любоў Іванаўна тады моцна ўразіла, што да малой ніхто не прыйшоў, хоць яна была ў цяжкім стане. І жанчына ўзялася яе даглядаць. Марына паслухмяна ела курыны булён, і толькі ўсё хапала апынку за руку, прасіла не сыходзіць. Тады Любоў Іванаўна і дала сабе абяцанне не кідаць сірату. І, нягледзячы на тое, што тады Палявая жылі ў п'яцёрку у адным пакоі, ад таго часу яны кожныя канікулы забіралі да сябе Марыну, яе малодшага брата і сяброўку.

А потым Любоў Іванаўна пачула па радыё пра сямейныя дзіцячыя дамы. А калі напісала ліст з прапановай і ўсё «закруцілася», то стала страшна. Як у 40 гадоў памянць усё? І лад жыцця, і працу, і месца жыхарства... Але ўсё ўрэшце ўладкавалася. Беларускі дзіцячы фонд разам з англійскімі дабрачыннікамі набыў для Палявых катэдж у Горках, і ўжо пяты год Любоў Іванаўна працуе выхавальніцай сямейнага дзіцячага дома.

Яна атрымлівае заробак, ды яшчэ дапамогу на кожнае прыёмнае дзіця. Разам з заробкам мужа на дрэваапрацоўчай фірме гэта складае бюджэт вялікай сям'і. Цяпер у доме жыве восем дзяцей, з іх самаму малодшаму — 7 гадоў. Мікітка сустракае гасцей на парозе. На яго грудзях напісана «STAR», і адразу зразумела, што ён — сапраўдная зорка ў доме, усе старэйшыя пра яго клопоцяцца.

Лізе, сястры Мікіткі, 10 гадоў. Яна добра вучыцца, і з'яўляецца галоўнай навагодняй забаўніцай. Ліза, як і іншыя дзеці, называе прыёмную маці цёткай Любай. Так ужо складалася. Тым больш, што тая ж Ліза з Мікіткам кожныя выходныя дні наведваюць сваю сапраўдную маці, якую пазбавілі бацькоўскіх правоў. Суд вырашыў, што не трэба перашкаджаць сустрэчам дзяцей з сапраўднымі бацькамі, і Любоў Іванаўна падпарадкавалася, хоць і памятае, што забіралі брата і сястру з хаты, дзе не было ні ацяплення, ні святла, нічога. Аднак у Палявой ёсць цвёрдая пазіцыя: не нашкоды дзецям і не рваць іх сувязі з бацькамі, якімі б яны ні былі.

— Не важна, кім вы будзеце, — кажа яна малым. — Але важна, каб вы заўсёды, пры любых абставінах маглі зарабіць сабе на хлеб. А для гэтага трэба добра вучыцца.

Маці Таіса

У сям'і Алейнікавых калісьці моцна чакалі нараджэння хлопчыка — але атрымалася дзяўчынка. Бацькі не сталі засмучацца, і праз нейкі час спадзяваліся на нараджэнне Алёшкі — а выйшла Алёнка. Маці Таісія Віктараўна ўбачыла тэлеэкрану пра сірот і вы-

рашыла з мужам узяць хлопчыка. Алейнікавы прынялі ўдзел у конкурсе прыёмных бацькоў і поўнацю рэалізавалі сваю даўнюю мару займаць сына — цяпер у іх трое хлопчыкаў.

Таісія Віктараўна працавала выхавальніцай у дзіцячым садку, таму яна не толькі з задавальненнем, але і з веданнем справы няньчыцца з 9 выхаванцамі. Сяргей Пятровіч рашуча падтрымаў жонку ў новай справе, бо сам ён нарадзіўся ў вялікай сям'і і на правах старэйшага прыглядаў за дзіцячымі калектывам. Так што не прывыкаць! Спыталіся і ў дачок, і яны не прэчылі бацькам у іх жаданні ўзяць дзіцяці.

Любіміца ў сям'і — 4-гадовая Ліза, маленькая дзяўчынка ў ярка-блакітным модным сарафане. Яна трапіла да Алейнікавых, калі ёй не было і двух гадоў. А важыла яна як гадалава. Гавораць, што яна нарадзілася маленькая. А можа, і недадала. Яе маці — адзіночка, яе пазбавілі баць-

коўскіх правоў. Спачатку Ліза ўвогуле не размаўляла. Вымаўляла толькі два словы «Баба» і «Ам». А цяпер часта спявае Таісію Віктараўна песню пра любімую матулю.

Бацькі дзяцей, якія жывуць у доме Алейнікавых, не шукаюць сустрэч са сваімі малымі. Толькі адна бабуля знайшла і наведвае ўнучку. Таму ўсе яны дружна называюць Таісію Віктараўна мамай.

— Я шкадую дзяцей, — прызнаецца жанчына. — Калі яшчэ працавала ў садку, то бачыла, што некаторыя дзеці ядуць толькі ў нас. Пасля выхадных дзён іх галодныя вочы блішчэлі, яны прасілі есці. А як іх не шкадаваць? Вось Ягор: ходзіць у 3 клас, а дасоль ніжэй не можа застацца адзін. Усё баіцца, што яго кінуць. У іншага малага — апёкі. Расказвае, што адным разам маці гарачую патэльню выпусціла з рук, у другі — выліла нешта гарачае на нагу. А вось яшчэ адна гісторыя дзіцяці: жылі ў аднапакатэўцы маці, яе сужыцель і 5 дзяцей. Іх зачынялі, і малых фактычна выгадавала старэйшая дачка Ганна, якая цяпер жыве ў нас.

Сямейны закон

— Я не з мяккага цеста зробленая, магу строга спытаць, — прызнаецца Любоў Іванаўна. — Але дзеці востра адчуваюць справядлівасць і, калі яны заслужылі вымову, даруюць і рэзкасць. А так я сваімі дзецьмі задаволеная, ад іх дрэннага слова не чула. Дзеці, канешне, могуць паварыцца — без гэтага не абыходзіцца, але калі трэба абараніцца разам — усе крыўды імгненна забываюцца, стаяць адзін за аднаго гарой.

Абедзьве сям'і маюць аграрыды калы дамоў, а таксама яшчэ і дадатковыя соткі, дзе садзяць бульбу. Усе дзеці, без выключэння, бяруць удзел у вырошчванні гародніны.

— Я хачу, каб мае дзеці прывучыліся да звычайнай сялянскай працы, бо гэта ім можа спатрэбіцца ў жыцці, — лі-

чыць Любоў Іванаўна. — Яны ў сваіх інтэрнатах не бачылі хлеб у бокане. Елі боршч, а не ведалі, што бывае качан капус-ты.

Дзеці

14-гадовы Сяргей захапляецца камп'ютарнымі гульнямі і конным спортам. Праўда, цётка Люба апошняе не ўхваляе: моцна перахвалялася, калі хлопец упаў з каня і потым былі праблемы са зоркам. На Новы год Сяргей спадзяецца на грашовы падарунак, і марыць набыць згущаннага малака, каб неасціся ўдастал: ужо чатыры гады ён жыве ў сям'і, але ніяк не ад'есца любімага ласунку. Сяргей правёў больш за два гады ў інтэрнаце, і цяпер, хоць і бачыцца са сваёй сапраўднай маці, гаворыць, што ставіцца да яе і яе ладу жыцця раўнадушна.

Паша, якому 15 гадоў, хоча правесці так Новы год, каб ён запомніўся. Ён рыхтуе ў падарунак цётцы Любе сувенір і

паштоўку, а сабе хацеў бы мабільны тэлефон.

12-гадовы Ваня, сын Любові Іванаўна, зусім не шкадуе, што ў яго стала шмат братоў і сячёр. Спачатку, праўду сказаць, цяжка прывыкаў да іх і раўнаважы, а цяпер задаволены: старэйшыя абараняюць і дапамагаюць, а малыя забаўляюць.

А 10-класніцу Ганну пытанні наконт сям'і і Новага года давалі да слёз.

— Тут мне цудоўна жывецца, і ўсё тут добрае, — гаварыла дзяўчына і плакала. — У параўнанні з тым жыццём, што ў нас было, гэта шчасце. А маці Таісія Віктараўна больш зрабіла для мяне і братоў, чым мая сапраўдная маці.

Святая

У сямейных дзіцячых дамах гатуецца шмат ежы. Супу і макароны ў 7-літровых каструлях хапае на адзін раз. На навагодні стол у Алейнікавых будуць запякаць тры курыцы, каб хапіла ўсім. Абавязкова плануецца падаць і рыбу, але толькі не свініну — каб Чырвоны Кабан не пакрыўдзіўся. А Палявым шэфы з упраўлення сельскай гаспадаркі Магілёўскага аблвыканкама прывезлі свініны і каўбасы, таму тут вырашылі, што да кітайскага Новага года яшчэ далёка, і Кабан да іх жыцця і ўдачы пакуль дачынення не мае.

— Я жадаю людзям, каб яны былі больш добрымі, спагадлівымі, — гаворыць Любоў Іванаўна. — Каб людзі не зайздросцілі іншым, а радаліся свайму жыццю. Каб хоць аднойчы ў дзень яны паглядзелі на неба і ўзрадаваліся таму, што існуе свет і яны ёсць у гэтым свеце. І дзецям заўсёды кажу: трэба не крыўдзіць свой лёс, а жыць з аптымізмам. І яшчэ хачу, каб не было на зямлі кінутых дзяцей.

— Жадаю найперш моцнага здароўя ўсім, — дадае Таісія Віктараўна. — Калі няма футра і модных ботаў, то можна прахрыць і без гэтага. І яшчэ каб маці любілі сваіх дзяцей, а дзеці — сваіх маці.

Ілона ІВАНОВА,
г. Горкі.

НОВЫ ГОД ДЗЯЦІНСТВА

Вячаслаў КЕБІЧ, былы прэм'ер-міністр Беларусі:

— Маё дзяцінства праходзіла ў самай беднай абстаноўцы, калі не тое што Новы год святкаваць, але есці мала было чаго. Тым не менш паколькі перад Новым годам быў пост (мая маці і мой бацька былі католікамі), то на самы Новы год у нас было тое, што лічылася смачным. Памятаю, у той час самай смачнай ежай была сялянская «пальцам пханая» каўбаса. Такой смачнай яна мне здавалася, што я пах гэтай каўбасы памятаю да сённяшніх дзён... Была на Новы год яшчэ каша. Больш ніякіх «яскравых» блюдаў да стала не падавалася.

А ў маёй школе ніякіх мерапрыемстваў на Новы год не праводзілася. Вясковай школе. У мяне ўсё дзяцінства прайшло ў вёсцы. Да паступлення ў інстытут я не бачыў трамвая, цягніка ніколі не бачыў...

Рабіце дабро — і яно да вас вернецца!

Гэта гісторыя пра хлопчыка з вёскі Машчаніца Бялыніцкага раёна. У ёй — і боль трагедыі, і цуд чалавечай дабрны. Герой гэтай гісторыі застаўся без ног, і зноў навучыцца хадзіць яму дапамаглі беларускія і нямецкія дабрачыннікі. І ён раіць пад Новы год усім людзям не журыцца, а імкнуцца да сваёй мары. Як гэта робіць ён сам — з дапамогай добрых людзей.

Лёшу Хадоркіну яшчэ не было і пяці гадоў, калі ён застаўся без ног. Тое трагічнае здарэнне вясной 1994 года і дасюль памятае ўся вёска Машчаніца, што ў сямі кіламетрах ад раённага цэнтры Бялынічы. Дзеці гуляліся і ўбачылі на ферме арграт для крышэння хвой. Старэйшыя з кампаніі паабяцалі пакатаць малага, і ён сеў у скрыню. Дзеці лёгка дакараскаліся да кнопкі ўключэння, і скрыня павольна папаўзла насустрач секачам...

— Я стаў крышчэ, і арграт выключылі, — расказвае Лёша, якому цяпер ужо 17 гадоў. — Прыбегла маці, мяне выцягнулі і павезлі ў бальніцу. Я быў у прытомнасці, усё памятаю.

Ногі хлопчыка так моцна пацярпелі, што выратаваць іх не ўдалося. Ад іх засталіся дзве маленькія кульці. Ён лячыўся ў бальніцы месяц, а потым вярнуўся дадому. Спачатку прывыкаўся поўзаць. Потым яму зрабілі першыя пратэзы, але ён не хацеў хадзіць на іх, бо было вельмі балюча. Малы плакаў і ўпарта поўзаў.

Аднак якраз у той момант, калі з хлопчыкам здарылася трагедыя, у Бялыніцкім раёне гасцывала група нямецкіх дабрачыннікаў. Жыхары горада Золінгена, якія аб'ядналіся ў ініцыятыву «Дапамога дзецям Чарнобыля», з пачатку 1990-х гадоў прымалі беларускіх дзяцей на аздараўленчы адпачынак і ў адказ наведвалі бялыніцкія сем'і. Гісторыя Лёшы настолькі кранула немцаў, што сама бургамістр Золінгена Эрыка Ротштайн узяла над ім шэфства.

Даведаўшыся пра бяду з пратэзамі, Лёшы і яго маці адразу прапанавалі паехаць у Германію, дзе паабяцалі зрабіць для малага сучасныя, лёгкія і зручныя (наколькі гэта магчыма) пратэзы. Кульці ў яго вельмі малыя, і гэта ўскладняе сітуацыю. Нямецкі спецыяліст, які робіць для Лёшы пратэзы, захапляецца сваім мужым кліентам: хадзіць яму вельмі няпроста, але ён навучыўся, справіўся.

Лёша Хадоркін цяпер — выпускнік Машчаніцкай сярэдняй школы. Сімпацічны і добры хлопец. Прывабныя канапушкі на твары, з якога, падаецца, не сыходзіць усмешка. Ён спакойна размаўляе пра сваё жыццё, здароўе і планы на будучае. Побач з вучнем — настаўніца замежнай мовы Машчаніцкай школы Зінаіда Баерава, якая ўзначальвае ініцыятыўную дабрачынную групу «З надзеяй у будучае» і з'яўляецца апекуном Лёшы. Яны разам толькі што вярнуліся з Германіі, дзе падлетку зрабілі сёмыя па ліку пратэзы. Хлопец хутка расце, і новыя пратэзы яму робяць кожныя два гады.

Сучасныя пратэзы — рэч нятанная. Першыя пратэзы Лёшы каштавалі 12 тысяч марак, апошнія — 6 тысяч еўра, плюс дзве пары нятаннага моднага абутку. Каб набыць пратэзы бязногаму хлопчыку з далёкай беларускай вёскі, золінгенцы збіраюць грошы. Напрыклад, адзін нямецкі пенсіянер перад святкаваннем свайго 70-годдзя папрасіў сяброў і сваякоў не рабіць яму падарункі, а прынесці грошы, якія ён перадаў на пратэзы для Лёшы. І гэта зусім не адзінокавы выпадак.

Настаўніца Лёшы ўзгадвае, што першым разам, калі ехалі на пратэзы ў Германію, не маглі стрымаць слёз, калі бачыла хлопчыка на каленях у маці, а замест ног — пустыя штаныны...

Для аднакласнікаў і сяброў Лёшы ягоны лёс — таксама жыццёвы ўрок. Яны дапамагаюць яму і каласку падняць па слізкіх прыступках, і партфель паднесці. Але самае цяжкае было — навучыцца ставіцца да Лёшы, не як да калекі, а як да звычайнага чалавека.

— Мне не падабаецца, калі мяне шкадуць, — цвёрда гаворыць Лёша. — Я прывыкаўся ўсё рабіць сам, без дапамогі збоку.

Ён дабіраецца да школы самастойна. Адлегласць у кіламетр ён пераадоўвае на інвальіднай калыцы з рычагамі. Па школе ходзіць сам, і лесвіца для яго таксама не перашкода.

— Я пайду вучыцца далей, — упэўнены Лёша. Хачу атрымаць прафесію майстра, які неш-

та робіць сваімі рукамі, рамантуе. Напрыклад, майстра рамонт гадзіннікаў.

Лёшу патрэбна прафесія, каб працаваць рукамі. Ён шукае навучальную ўстанову, дзе б непадалёк быў інтэрнат. І просіць: калі хто можа, дапамажыце парадамі. Мог бы атрымаць дадатковую адукацыю з дапамогай камп'ютара і Інтэрнэта.

Гавораць, што яму шанцуе на добрых людзей. Два гады таму ў час вандроўкі ў Германію за чарговымі пратэзамі Лёша пазнаёміўся ў цягніку з сям'ёй Сяровых з Мінска, якая цяпер пераехала ў Бельгію. Іх настолькі крануў лёс хлопчыка, што галава сям'і падараваў яму камп'ютар і вельмі прасіў яго добра вучыцца, бо ў гэтым бачыў будучыню Лёшы.

А настаўнікі гавораць, што хоць вучыцца Лёша сярэдне, але галава ў яго разумная і, калі ён сам захоча, абраную спецыяльнасць асвоіць. А гэта цяпер галоўнае ў яго жыцці.

— Не, я не кінуў лёс, што ўсё гэта са мной адбылося, — усміхаецца Лёша і замаўкае.

— А мне падаецца, што наперадзе ў яго яшчэ будзе нямала цяжкасцяў, — кажа Зінаіда Васільеўна. — Ён яшчэ не ўсвядоміў, як цяжка жывецца інваліду на гэтым свеце. Хоць унутраны настрой правільны: трэба не плакаць, а аптымістычна глядзець навокал.

Лёшу не пакідае нямецкая ініцыятыва, клопціцца пра яго здароўе і будучыню. Дарэчы, цяпер яе ўзначальвае 30-гадовы Крысціян Бутц. Ён першым разам пачуў пра Чарнобыль, калі вучыўся ў гімназіі, і як нераўнадушны чалавек яшчэ там стаў збіраць дапамогу для пацярпелых ад радыяцыйнай навалы. У 16 гадоў ён першы раз прыехаў у Беларусь, дапамагаў дарослым. А потым не толькі ўзначаліў ініцыятыву, але яшчэ і ажаніўся на дзяўчыне з Бялынічаў.

Зінаіда Баерава разам з нямецкімі дабрачыннікамі дапамагае многім інвалідам у раёне. Лёша — толькі адзін з вялікага кола. Немцы дасылаюць інвалідам грошы, харчы, памперсы, робяць слухавыя апараты і яшчэ аднаму маладому чалавеку, які страціў ногі ў арміі, зрабілі пратэзы.

Новы год Лёша сустрае разам са сваёй сям'ёй за святочным сталом. Пад упрыгожанай ёлкай хлопец знойдзе падарунак.

Сваім нямецкім сябрам ён яшчэ загадзя напісаў паштоўкі з прывітаннямі і пажаданнямі на Каляды і Новы год.

— Я зычу ўсім здароўя і паболей добрых людзей у жыцці, — такія навагоднія пажаданні Зінаіды Баеравай. — Трэба ставіцца да людзей так, як бы ты хацеў, каб ставіліся да цябе. Рабіце дабро іншым!

— Я жадаю людзям, каб у наступным годзе ім шанцавала, каб усё ў іх атрымлівалася, каб здзяйсніліся мары, — гаворыць Лёша. — Не трэба журыцца, а трэба імкнуцца да сваёй мары. А мая самая вялікая мара — атрымаць добрую прафесію, працаваць і жыць. І ў мяне абавязкова будзе сям'я і дзеці. І я да гэтай мары буду карацца, як магу!

Ілона ІВАНОВА,
Бялыніцкі раён.

ДОБРА ТАМ, ДЗЕ МЫ ЁСЦЬ

Мы такія розныя, але нас аб'ядноўвае адно: мы жывём у Беларусі. Статыстыка гаворыць, што 81 працэнт усяго насельніцтва нашай краіны складаюць беларусы. Але лічбамі не вымераць колькасць гасціннасці тых жа беларусаў, якія заўсёды былі гатовыя прыняць гасцей, даць прытулак тым, хто быў вымушаны пакінуць сваю зямлю, або проста ехаў сюды ў пошуках лепшай долі ці асабістага шчасця.

Сёння ў нашай краіне пражываюць прадстаўнікі 130 нацыянальнасцяў і народнасцяў, якія шануюць нашы традыцыі, святы, але не забываюць і пра свае. Сярод гэтых людзей — паводле апошняга перапісу насельніцтва 1999 года — шмат рускіх (больш за 11 пра-

цэнтаў), палякаў (3,9 працэнта), украінцаў (2,4), 0,3 працэнта яўрэяў. Няма нічога дзіўнага і ў тым, што сёння на нашай зямлі жывуць прадстаўнікі ўсіх былых савецкіх рэспублік. Але з тых часоў, калі Беларусь набыла незалежнасць, яна прываблівае людзей з далёкіх і экзатычных для нас краін, якія нават хочуць тут застацца і працаваць. У іх ёсць магчымасць рэалізавацца тут і прынесці карысць краіне, якая дае магчымасць пачувацца нармальна, будаваць планы, марыць. Яна дае магчымасць быць годным чалавекам. Яна — гэта найперш людзі, слаўныя сваёй цяперашняй, дабрывай, гасціннасцю. Можна таму ад нас не бягуць. Да нас па-ранейшаму едуць.

Сем колераў вясёлкі — гэта сем колераў радасці, шчасця, спадзявання для самых розных людзей, якім лёс дапамагае пераадоляваць адлегласці ў тысячы кіламетраў і перасякаць па некалькі межах, для таго, каб знайсці сябе ў нейкай таямнічай для іх краіне. Напрыклад, у Беларусі. Японскія дзяўчаты Юмі Фудзіва-ра і Рына Івакіры ў нашай краіне здолелі рэалізавацца прафесійна — яны працуюць сёння ў балетнай трупі беларускага Музычнага тэатра. Але кожная з іх знайшла тут і сваё чалавечае шчасце.

Ю+В

Юмі з дзяцінства марыла пра балет. Дома, у Японіі, дзяўчынка займалася ў балетнай студыі. Яе мама, сапраўдная балетаманка, верыла, што ў дачушкі ўсё можа атрымацца, калі ведаць, дзе вучыцца. А яна ведала, што школа савецкага балета славіцца ва ўсім свеце. Менавіта бацькі параілі Юмі паехаць вучыцца харэаграфіі ў Савецкі Саюз. Такая магчымасць была — праз таварыства японска-савецкага сяброўства. Юмі Фудзіва-ра размеркавалі ў Мінск.

У Мінскім харэаграфічным каледжы дзяўчынка адразу пасябрала з беларускімі хлопцамі і дзяўчатамі, хуценька навучылася іх разумець без размоўніка. А праз паўгода загаварыла сама. Новыя сябры аказаліся такімі ж, як і яна апантанымі балетам. Але асабліва сваім Юмі некалькі незвычайна стаў Віталь. Спачатку яны былі проста сакурснікамі, потым сябрамі, потым закаханымі. І ён да заканчэння вучобы ўжо ведаў: калі гэтае чарнявае дзяўчо з міндалепадобнымі вачыма з'едзе на радзіму назаўсёды, яму доўга-доўга прыйдзецца вылучацца ад сумы.

Яна-такі з'ехала, калі адвучылася. Але яны ведалі, што павінны будучы сустрэцца: Юмі абяцалі зрабіць запрашэнне на працу ў Адзкі тэатр, яна чакала яго дома. Але навіны, якія прыходзілі з Саюза, ставілі больш пытанняў, чым давалі адказаў. Ішоў час, і Юмі зразумела, што была дамоўлена ўжо не працуюць. Яна ўладкавалася ў адну са шматлікіх балетных трупі Токіо.

— Там зусім не такая сістэма працы, як тут. У Японіі ў балет прасцей знайсці працу мужчынам. Для жанчын гэта больш хобі, — распавядае Юмі Фудзіва-ра. — Дзяўчаты працуюць то афіцыйна, хто ў офісе, а балет — для душы, у вольны ад працы час. Як тут фітнес. А калі балет існуе дзеля задавальнення, то стабільны заробак таксама не прадугледжаны. Калі ты прафесіянал, то павінен жа неш-

тоўна сышліся паміж сабой. Цяпер бывае так, што яе мама тэлефануе з Японіі, нас няма дома, а дзіця прыйшла глядзець мая мама. Дзве бабулі паміж сабой умудраюцца размаўляць па тэлефоне. Адна — на сваёй мове, другая — на сваёй, адна дружна не разумеюць, але смяюцца, і так ім у гэты момант добра...

Міша

Сыну Юмі і Віталю зараз вострым гадоў. Выраслі: будзе дзяўчынка — мама прыдуме

БЕЛАРУСКАЕ ШЧАСЦЕ З ЯПОНСКИМ КАЛАРЫТАМ

ку, куды я ўсё-такі вярнулася праз два гады.

Два гады тэлефанаванняў, лістоў, мараў і спрэчак з самім сабой: а што, калі ўсё-такі яна не вернецца?.. У Музычным тэатры, куды Віталь Краснаглазаў пайшоў працаваць, бачылі і разумелі яго стан. І аднойчы прапанавалі: можна зрабіць Юмі запрашэнне ад нашага тэатра, толькі спачатку яна павінна прыехаць і паказацца, у якой форме знаходзіцца.

Бацькі адпусцілі дачку з лёгкасцю, таму што даўно ведалі пра Віталю і разумелі, чаму яе так цягне ў Мінск. Цікавая праца — само сабой, але, відаць, хлопец добры.

І ўсё-такі ж закаханы, зразумела Юмі, атрымаўшы пры сустрэчы з яго рук букет любімых бардовых руж...

— Так здарылася, што пакахаў я японку, — гаворыць Віталь Краснаглазаў. — Маім бацькам заставалася толькі прыняць мой выбар. Зрэшты, яны і самі — прыклад добрых міжнацыянальных адносін. Тата — з данскіх казакоў, мама — украінка, жывуць у Мінску. Яны вельмі лёгка сыходзяцца з людзьмі, выдатна паразумеліся з Юмі. Мы два гады жылі разам з бацькамі, перш, чым ажаніліся і аддзяліліся. Вяселле было ў беларускіх традыцыях: нявеста ў белай вясяльнай сукенцы, застолле ў рэстаране, песні, танцы, крыкі «Горка!» Спецыяльна прыязджалі яе бацькі з Японіі, былі вельмі шчаслівыя. Потым яны былі ў Мінску яшчэ раз — на нараджэнні нашага дзіцяці. Нашы бацькі цу-

іа, а калі хлопчык — тата наве. Міша Краснаглазаў на маленькім фотаздымачку выглядае вельмі сур'ёзным хлопчыкам. «Размаўляе па-японску?» — здагадваюся я.

Разумею па-японску, але тут не гаворыць. Штогод сям'я ездзіць у адпачынак да бацькоў Юмі. Прасцей за ўсё да новых умоў прыстасоваецца нават не мама, а Міша. Усё адразу разумею, а праз тыдзень і сам пераходзіць на японскую. Тата прасіць сына аб чым-небудзь, а той яму так важна: «Тата, ты ў якой краіне? Кажы мне па-японску...» Пакуль тата складзе якому-небудзь больш-менш стройную фразу, Міша ўжо паспее выкачаць яго прасьбу. Бабуля радуецца, глядзячы на ўнука, ні ў чым яму адмовіць не можа, той ведае — і карыстаецца, асабліва, калі ў краму разам з ёй ідзе. Там і без слоў зразумелыя ўсе жаданні хлопчыка.

У нявесткі са сваякоўкай склаліся вельмі цёплыя адносіны. «Часам мне здаецца, што да мяне яна адносіцца лепш, чым да ўласнага сына. І я яе вельмі паважаю», — гаворыць Юмі. Менавіта бабулі належала ідэя ахрысціць хлопчыка па праваслаўнаму абраду. Спытала ў нявесткі, ці не супраць яна будзе? Юмі засталася ў традыцыйнай для японцаў сінтаісцкай рэлігіі. А сын жа — мясцовы...

Хоць з задавальненнем японскую барацьбу джыў-джытсу асвойвае — бацькі выпадкова яго туды прыстроілі. Не расчараваліся — хлопчык перастаў хварэць. Праўда, як многія японскія дзеці, аддае

Юмі Фудзіва-ра і Рына Івакіры ў нашай краіне здолелі рэалізавацца прафесійна — яны працуюць сёння ў балетнай трупі беларускага Музычнага тэатра.

перавагу сур'ёзным цацкам, таму ж камп'ютару.

У Мішы Краснаглазава з дзіцяці прывілея — бываць у тэатры. Ён у тэатры літаральна рос, усе яго тут ведаюць. На рэпетыцыях сядзець, на спектаклях. Добра ведае тыя, дзе ўдзельнічаюць бацькі. Маму выгледвае ў «Шчаўкунчыку» і «Бураціна.ру», а тата яму асабліва падабаецца ў ролі Мефіста. І сам хлопчык нешта спрабуе танцаваць. Калі меркаваць па школьных поспехах, то творчыя схільнасці ёсць — настаўніка хваліць, што чытае з выразненнем. Але бацькі не спяшаюцца рабіць вывады і скіроўваць увагу хлопчыка на сцэну.

Дом

«У балетце ў мужчыны цяжкая праца», — кажа Віталь Краснаглазаў, саліст балета Музычнага тэатра. Адна справа — калі носіш на руках жонку, але яна яго партнёрачкай на сцэне даўно не была...

Затое з другой японкай — Рынай Івакіры — Віталь танцаваў у дуэце. Вось каго сапраўды выпадак прывёў у Беларусь! У 2000 годзе Рына прыехала стажыравацца ў Вялікім тэатры Беларусі, у трупі Елізар'ева. На адным прыёме выпадкова сустрэла знаёму па Токіо і моцна здзівілася. Юмі даведлася, што Рына хацела б працаваць у балетнай трупі ў Расіі ці Беларусі. Яна заўсёды бала мэтанакіраванай дзяўчынай і ўпарта працавала над тэхнікай, выступала на міжнародных курсах, становілася лаўрэаткай. Юмі паказала, што ў Мінску ёсць яшчэ балетная трупя Музычнага тэатра.

Рына была яшчэ стажоркай у Вялікім тэатры, калі Юмі з Віталем запрасілі яе да сябе ў гасці. Там жа быў і сябар Рыгор Крукоўскі, саліст балета Музычнага тэатра. Усходняя прыгажуня, сціпная і трохі разгубленая, яму вельмі спадабалася. А можа ён адчуў, што дзяўчыне патрэбны блізкі чалавек у другой краіне, верны сябар?

Праз пэўны час Рына стала адной з салістак балетнай трупі Музычнага тэатра. З беларускім хлопцам Рыгорам яны разам утварылі цудоўную пару. Прынамсі, з яе бацькамі ён ужо пазнаёміўся, ездзіў у Японію. Жыць і працаваць яны вырашылі тут.

— Для нас само сабой было зразумела, што будзем жыць у Мінску, — гаворыць Юмі Фудзіва-ра. — Дом у чалавека там, дзе ён патрэбны, я думаю. У Японіі, магчыма, прасцей у бытавым плане, але тут у нас ужо склалася жыццё, мы нікуды не хочам. Я даўно ў Беларусі, прывыкла. Адносіны паміж людзьмі тут складваюцца лягчэй і прасцей, мяне выдатна прынялі ў трупі, у мяне шмат сяброў, на радзіме столькі няма. У прыродзе японцаў ёсць нейкая скрытнасць, якую я адразу адчуваю, калі прыязджаю ў адпачынак. Месяць прыжыць у бацькоў мне ўжо нават цяжкавата. Мне больш падабаюцца адкрытыя душы.

— Лягчэй японцу прывыкнуць да нашага ладу жыцця, чым беларусу да іхняга, — падтрымлівае жонку Віталь Краснаглазаў. — У іх вельмі шмат умоўнасцяў. Усё-такі іншы менталітэт, іншая краіна, іншы клімат, іншыя людзі. А ў нас больш вольныя людзі. І Юмі такая стала — вельмі доўга вучылася і жыла ў Еўропе. Яна ўсё-такі не японская жонка. Хоць традыцыі сваёй краіны памятае і заўсёды мне падказвае, што і як трэба рабіць, каб не сесці ў лужыну перад яе роднымі.

Але ёсць агульная традыцыя для японцаў і для беларусаў. Новы год — свята, якое любяць і там, і тут, прычым прыходзіць яно ў дзве краіны па Еўрапейскаму календару. Толькі там — гэта больш цікае сямейнае свята, а тут яго прыход суправаджаецца ажыятажам. І там, і тут ёсць традыцыя ўпрыгожваць дрэва. І там, і тут накрываюць святочны стол. Толькі ў далёкай ад нас краіне гатуецца стравы на некалькі дзён наперад, каб у святочныя дні больш увогуле нічога не рабіць. У Японіі для навагодняга стала існуюць спецыяльныя стравы. Любяць гатаваць смажаны салодкі каштан, абавязкова — сушы.

Юмі на Новы год заўсёды гатуе сушы. Навучыла іх рабіць сваю мінскую маму. З ёй яны звычайна разам рыхтуюць святочны стол. Нявестка робіць што-небудзь з японскай кухні. Маці — з мясцовай. Мужчыны задаволены. У сям'і атрымліваецца сапраўднае інтэрнацыянальнае свята, якое кроць па ўсёй планеце, звязваючы краіны і людзей звычайнымі марамі пра шчасце.

Ларыса ЦІМОШЫК.

СМАЧНЫ СТОЛ — ЦУДОЎНАЕ СВЯТА

Яго жадае ўсім артыстка балета Музычнага тэатра Беларусі Юмі Фудзіва-ра і прапануе рэцэпт японскай стравы, якую гатуе сама. З-за прастаты выканання гэты рэцэпт можа прыйсціся даспадобы беларусам.

Марынаваная гародніна «Мамасу» па-японску

На чатыры порцыі спатрэбіцца 400 грамаў дайкона (белая доўгая радыска), 70 грамаў морквы. Для марынады 4 столовыя лыжкі воцату, 1 столовая лыжка цукру, мірын (рысавая запраўка, на рынках можна знайсці), 2 чайныя лыжкі солі.

Дайкон ачысціць, нарэзаць па 6 сантыметраў у даўжыню, парэзаць саломкай, таўшчынёй у 2 міліметры. Тое ж самае зрабіць з морквай.

Дайкон і моркву пасаліць і трохі памяць рукамі, пасля моцна аджаць. Змяшаць з марынадамі. Можна падаваць да стала.

У Беларусі да Новага года прадстаўнікі кожнай нацыі рыхтуюцца, складаючы сваё святочнае меню, у якое ёсць месца для вельмі цікавых страў. Яны, дарэчы, могуць прыйсціся даспадобы самім беларусам.

Традыцыйная для палякаў стравы «Бігас»

Гэта кампазіцыя мае шмат варыянтаў, амаль у кожнай польскай хаце яе гатуецца па-свойму. Але для правільных судноснаў спатрэбіцца 1 кілаграм розных мясных прадуктаў і 1,5 кілаграма квашанай ці свежай капуста. Мясная складаюцца робіцца з парэзаных кубікамі смажанай свініны, смажанай ці тушанай ялавічыны, вяндрліны, парэзанай каўбасы.

Капусту дробна насекчы, а свежую абавязкова абдаць кіпнем. Варыць на слабым агні ў невялікай колькасці вады. Калі капуста свежая, то ў канцы варкі раяць дадаць дробна парэзаных кіслыя яблыкі.

Асобна адварыць 50 грамаў сушаных грыбоў, парэзаць, дадаць да капусты. Змяшаць з мясам. Потым пакласці 2 вялікія дробна парэзаных і спасераваных цыбуліны. Дадаць чарнасліў.

Пасаліць, паперчыць, дадаць трохі цукру. Пад канец уліць палову шклянкі чырвонага сухога віна. Яшчэ тушыць 40 хвілін на слабым агні. Гэтая стравы становіцца смачнейшай, калі пастаіць. Можна разагрэць на наступны дзень свята.

Грузінская стравы «Сацыві» — увасабленне свята

Курцы адварыць да паўгатуёнасці. Потым тушку пасаліць, змазаць тлушчам і абсмажыць да гатоўнасці (можна ў духоўцы), нарэзаць на порцыі.

Прыгатаваць соус. Для яго дробна парэзаную цыбуліну пасераваць, дадаць чайную лыжку мукі, перамяшаць, уліць тонкім струменем шклянку булёну. Дадаць 2 столовыя лыжкі віннага воцату, соль, зяленіва, хмелі-сунэлі. У гэтым соусе тушку праварыць 5—10 хвілін. 2 шклянкі грэчкіх арэхаў патаўчы з чырвоным стручковым перцам (каб не было вельмі востра, на наш страўнік яго можна зусім кропельку), шафран на кончыку нажа, развесці з булёнам і асноўнай часткай стравы.

Зняць з агню, астудзіць. Вельмі арыгінальная халодная закуска.

Сырны салат з яйкам па-яўрэйску

Гатуецца за 10 хвілін. Гэты час спатрэбіцца для таго, каб зварыць 2 яйкі ўкрутую, нацерці іх на мелкай тарцы, нацерці 200 грамаў цвёрдага сыру. 2 зубкі часнуку прапусціць праз часночніцу. Усё перамяшаць і заправіць маянэзам. Гэты салат унікальны тым, што ім можна фаршыраваць памідоры, вельмі смачна намазваць на грэнкі і тосты.

Але галоўнае — сесці за стол у «правільным» настроі. Беларускія напоі яго выдатна ствараюць.

НОВЫ ГОД ДЗЯЦІНСТВА

Вольга АБРАМАВА, дэпутат Палаты прадстаўнікоў Нацыянальнага сходу:

— 3 4,5 да 7 гадоў я жыла не з бацькамі. Я жыла ў сваякоў. Справа ў тым, што мой бацька паехаў вучыцца ў Маскву і там, у Акадэміі грамадскіх навук, не віталася, каб прыязджалі з сем'ямі. Бацька змог узяць з сабой маю маму і маю старэйшую сястру, якіх літаральна прыходзілася хаваць, здымаючы кватэру ў Падмаскоў'і. Уяўляеце, якія былі часы?.. А мяне і майго малодшага брата аддалі сваякам у Ташкент.

У Ташкенте адна з маіх цёткаў так скурпулёзна адносілася да грошай, што адразу паведаміла мне, што ніякіх Дзёдаў Марозаў на свеце не бывае і каб на падарункі да Новага года я не разлічвала. Калі нехта дорыць падарункі, сказала яна, то гэта толькі дарослыя... І я, гордая сваімі ведамі, прыйшла ў дзіцячы сад і паведаміла дзецям, што Дзёда Мароза не існуе. Я ганарылася тым, што была дапушчаная да «свету дарослых» і даведлася пра такую вялікую таямніцу...

У дзіцячым садзе мне ўвесь час на навагодніх мерапрыемствах давалі нейкія ролі. Мабыць таму, што я добра спявала (больш дарослай я нават спявала ў хоры). Я выконвала галоўныя ролі ў тых спектаклях, якія ў нас ставіліся. Напрыклад, Снягуркі...

А потым, калі я ўз'ядналася са сваімі бацькамі, Новы год стаў самым цудоўным святам на свеце. Бо маці з бацькам, нягледзячы на тое, што наша сям'я была вялікай і мы жылі вельмі сціпла, заўсёды імкнуліся зрабіць так, каб свята было вельмі светлым, прыгожым. І з падарункамі. Гэта цёплыя ўспаміны.

СТУДЗЕНЬ		ЛЮТЫ	
Пн	1 8 15 22 29	5	12 19 26
Аўт	2 9 16 23 30	6	13 20 27
Ср	3 10 17 24 31	7	14 21 28
Чц	4 11 18 25	1	8 15 22
Пт	5 12 19 26	2	9 16 23
Сб	6 13 20 27	3	10 17 24
Нд	7 14 21 28	4	11 18 25

САКАВІК		КРАСАВІК	
Пн	5 12 19 26	2	9 16 23 30
Аўт	6 13 20 27	3	10 17 24
Ср	7 14 21 28	4	11 18 25
Чц	1 8 15 22 29	5	12 19 26
Пт	2 9 16 23 30	6	13 20 27
Сб	3 10 17 24 31	7	14 21 28
Нд	4 11 18 25	1	8 15 22 29

МАЙ		ЧЭРВЕНЬ	
Пн	7 14 21 28	4	11 18 25
Аўт	1 8 15 22 29	5	12 19 26
Ср	2 9 16 23 30	6	13 20 27
Чц	3 10 17 24 31	7	14 21 28
Пт	4 11 18 25	1	8 15 22 29
Сб	5 12 19 26	2	9 16 23 30
Нд	6 13 20 27	3	10 17 24

ЛІПЕНЬ		ЖНІВЕНЬ	
Пн	2 9 16 23 30	6	13 20 27
Аўт	3 10 17 24 31	7	14 21 28
Ср	4 11 18 25	1	8 15 22 29
Чц	5 12 19 26	2	9 16 23 30
Пт	6 13 20 27	3	10 17 24 31
Сб	7 14 21 28	4	11 18 25
Нд	1 8 15 22 29	5	12 19 26

ВЕРАСЕНЬ		КАСТРЫЧНІК	
Пн	3 10 17 24	1	8 15 22 29
Аўт	4 11 18 25	2	9 16 23 30
Ср	5 12 19 26	3	10 17 24 31
Чц	6 13 20 27	4	11 18 25
Пт	7 14 21 28	5	12 19 26
Сб	1 8 15 22 29	6	13 20 27
Нд	2 9 16 23 30	7	14 21 28

ЛІСТАПАД		СНЕЖАНЬ	
Пн	5 12 19 26	3	10 17 24 31
Аўт	6 13 20 27	4	11 18 25
Ср	7 14 21 28	5	12 19 26
Чц	1 8 15 22 29	6	13 20 27
Пт	2 9 16 23 30	7	14 21 28
Сб	3 10 17 24	1	8 15 22 29
Нд	4 11 18 25	2	9 16 23 30

ПРАВАСЛАЎНЫ КАЛЯНДАР

8 красавіка – Пасха (Вялікдзень)

ДВУНАДЗЕСЯТЫЯ СВЯТЫ

7 студзеня Раджасто Хрыстова
 19 студзеня Хрышчэнне Гасподняе (Вадохрышча)
 15 лютага Стрэчанне Гасподняе (Граміцы)
 7 красавіка Благавешчанне Прасвятой Багародзіцы
 1 красавіка Вербная нядзеля (Вербіца)
 17 мая Узнясенне Гасподняе
 27 мая Дзень Святой Тройцы — Пяцідзсятніца (Сёмуха)
 19 жніўня Праабражэнне Гасподняе (Яблычны Спас)
 28 жніўня Успенне Прасвятой Багародзіцы (Першая Прачыстая)
 21 верасня Нараджэнне Прасвятой Багародзіцы (Багач)
 27 верасня Уздвіжанне Крыжа Гасподняга
 4 снежня Узвядзенне ў храм Прасвятой Багародзіцы

ВЯЛІКІЯ СВЯТЫ

14 студзеня Абрэзанне Гасподняе і памяць свц. Васілія Вялікага
 7 ліпеня Нараджэнне Іаана Прадцечы
 12 ліпеня святых першавярхоўных апосталаў Пятра і Паўла (Пятро)
 11 верасня Усекнавенне галавы Іаана Прадцечы
 14 кастрычніка Пакроў Прасвятой Багародзіцы

МНАГАДЗЕННЫЯ ПАСТЫ

Вялікі Пост — з 19 лютага да 7 красавіка
 Пятроў пост — з 4 чэрвеня да 11 ліпеня
 Успенскі пост — з 14 жніўня да 27 жніўня
 Пост перад Раджаством Хрыстовым (Піліпаўка) — з 28 лістапада да 6 студзеня 2008 года

АДНАДЗЕННЫЯ ПАСТЫ

Серада і пятніца на працягу ўсяго года, за выключэннем усяядных тыдняў і Каляднага перыяду
 Навячэр'е Богаяўлення (Трэцяя, Вадапосная Куцця) — 18 студзеня
 Усекнавенне галавы Іаана Прадцечы — 11 верасня
 Уздвіжанне Крыжа Гасподняга — 27 верасня

УСЯЯДНЫЯ ТЫДНІ (ПА СЕРАДАХ І ПЯТНІЦАХ ПОСТУ НЯМА)

Калядны перыяд — з 7 да 18 студзеня
 Мытара і фарысея — з 29 студзеня да 3 лютага
 Сырны (Масленічны) — з 12 да 17 лютага
 Пасхальны (Светлы) — з 9 да 14 красавіка
 Тройкі — з 28 мая да 2 чэрвеня

ДНІ АСАБЛІВАГА ПАМІНАННЯ СПАЧЫЛЫХ

Субота мясапусная — 10 лютага
 Субота 2-га тыдня Вялікага посту — 3 сакавіка
 Субота 3-га тыдня Вялікага посту — 10 сакавіка
 Субота 4-га тыдня Вялікага посту — 17 сакавіка
 Радаўніца (Радаўніцкія Дзяды) — 17 красавіка
 Памінанне спачылых воінаў — 9 мая
 Субота Тройцкая — 26 мая
 Субота Дзімітрыеўская (Змітраўскія Дзяды) — 3 лістапада

НЕ АДПРАЎЛЯЕЦА ВЯНЧАННЕ

Напярэдадні серады і пятніцы ўсяго года (г.зн. па аўторках і чацвяргях)
 Напярэдадні нядзельных дзён (г.зн. па суботах)
 Напярэдадні дванадзятых, храмавых і вялікіх святаў
 На працягу пастой Вялікага, Пятрова, Успенскага і посту перад Раджаством
 На працягу Каляднага перыяду (ад 7 да 19 студзеня)
 На працягу сырнага тыдня (масленіцы), пачынаючы з Нядзелі мясапуснай і ў Нядзелю сырапусную
 На працягу Пасхальнага (Светлага) тыдня
 У дні і напярэдадні Усекнавення галавы Іаана Прадцечы — 11 верасня і Уздвіжання Крыжа Гасподняга — 27 верасня

КАТАЛІЦКІ КАЛЯНДАР

1 студзеня Святой Багародзіцы Марыі, Новы год
 6 студзеня Аб'яўленне Пана (Тры Каралі)
 7 студзеня Хрост Пана
 25 студзеня Навяртанне св. Апостала Паўла
 2 лютага Ахвяраванне Пана
 21 лютага Папальцова серада (пачатак Вялікага Посту)
 19 сакавіка Урачыстасць святога Юзафа
 26 сакавіка Звеставанне Пана
 1 красавіка Пальмовая Нядзеля
 8 красавіка Нядзеля Змёртвыхпаўстання. Вялікдзень. Пасха
 15 красавіка Божай Міласэрнасці
 17 мая Унебаўшэсце Пана Езуса
 27 мая Нядзеля Спасання Духа Святога
 31 мая Адвядзіны Найсвяцейшай Панны Марыі
 3 чэрвеня Урачыстасць Найсвяцейшай Тройцы
 7 чэрвеня Урачыстасць Найсвяцейшага Цела і Крыві Хрыста
 15 чэрвеня Урачыстасць Найсвяцейшага Сэрца Пана Езуса
 24 чэрвеня Нараджэнне святога Яна Хрысціцеля
 29 чэрвеня Святых Апосталаў Пятра і Паўла
 2 ліпеня Маці Божай Будслаўскай
 6 жніўня Перамяненне Пана
 15 жніўня Унебаўзяцце Найсвяцейшай Панны Марыі
 8 верасня Нараджэнне Найсвяцейшай Панны Марыі
 14 верасня Узвешчэнне Святога Крыжа
 29 верасня Святых Арханёлаў
 1 лістапада Урачыстасць Усіх Святых
 2 лістапада Успамін усіх памерлых вернікаў
 25 лістапада Урачыстасць Хрыста, Валадара Сусвету
 2 снежня Першая Нядзеля Адвэнту (пачатак літургічнага года)
 8 снежня Беззаганнага Зачацця Найсвяцейшай Панны Марыі
 25 снежня Божае Нараджэнне
 30 снежня Свята Святой Сям'і Езуса, Марыі і Юзафа

МУСУЛЬМАНСКІ КАЛЯНДАР

(1428 ГОД ХІДЖРЫ*)
 30 снежня 2006 года Дзень Арафа — Дзень стаяння на гары Арафа (9 зуль-хіджа)
 31 снежня Курбан-Байрам — Свята ахвярапрынашэння, заканчэнне вялікага паломніцтва ў Меку (святаванне 4 дні — 31 снежня 2006 года, 1, 2, 3 студзеня 2007 года)
 10 зуль-хіджа пачатак новага 1428 года па мусульманскаму календару
 20 студзеня (1 мухарама) Ашура — дзень памінання прарокаў і пасланнікаў Алага
 29 студзеня (10 мухарама) Маўлід ан-Набі — дзень нараджэння Прарока Мухамада
 з 30 на 31 сакавіка (11—12 рабі аль-авеля) дзень шлюбу бацькоў Прарока Мухамада — ноч Рагаіб
 з 19 на 20 ліпеня (4-5 раджаба) ноч Мірадж — узнясенне Прарока Мухамада да Усявышняга Алага
 з 10 на 11 жніўня (26—27 раджаба) Ляйлят аль-Бараа — Ноч Бараат, ноч ачышчэння ад грахоў
 з 27 на 28 жніўня (14—15 шаабана) Ураза — пачатак мусульманскага посту
 13 верасня (1 рамадана) Ляйлят аль-Кадр — ноч Прадвызначэння
 з 8 на 9 кастрычніка (26—27 рамадана) Ураза-Байрам — Свята, прысвечанае заканчэнню посту (святаванне 3 дні — 12, 13, 14)
 12 кастрычніка (1 шаабана) Дзень стаяння на гары Арафа — Дзень Арафа
 19 снежня (9 зуль-хіджа) Свята ахвярапрынашэння — Курбан-Байрам — заканчэнне вялікага паломніцтва ў Меку (святаванне 4 дні — 20, 21, 22, 23)
 20 снежня (10 зуль-хіджа)

*Хіджра — перасяленне Прарока Мухамада і яго блізкіх з Мекі ў Мадзіну са стратай практычна ўсёй маёмасці, але набыццём поўнай свабоды веравызнання

ЯЎРЭЙСКІ КАЛЯНДАР*

ЯЎРЭЙСКІ 5767 ГОД ПАЧАЎСЯ
 23 верасня 2006 года (1 Цішрэйя)
 На 2007 год па грыгарыянскаму календару прыпадаюць наступныя яўрэйскія святы і памятныя дні:
 3 лютага Ту БіШват — Новы год дрэў. Свята Зямлі Ізраіля і Яе плоду
 1 сакавіка пост Эстэр
 4 сакавіка Пурым — свята ў памяць аб выратаванні яўрэяў ад знішчэння ў часы панавання Персіі
 3—10 красавіка Песах — свята зыходу з егіпецкага рабства
 16 красавіка Дзень Халакосту
 24 красавіка Дзень Незалежнасці Ізраіля
 6 мая Лаг-ба-Омер — згадваецца спыненне страшнай эпідэміі, якая забрала жыцці 20 тысяч вучняў рабі Аківы — настаўнікаў пакалення. Свята радасці і духоўнага росту
 Шавуот — свята падаравання Торы
 пост Ціша-бі-Ав
 23—24 мая Рош-А-Шана — Новы 5768 год
 24 ліпеня пост Гедаліі
 13—14 верасня пост Йом Кіпур — Судны дзень
 16 верасня пост Гедаліі
 27 верасня 4 кастрычніка — Сукот
 5 кастрычніка Сімхат Тора — свята, прысвечанае заканчэнню гадовага цыкла чытання Торы

25 снежня — 3 студзеня 2008 года — Ханука — свята святла і цуда выратавання яўрэйскага народа ад духоўнага знішчэння

*Усе святы пачынаюцца з вечара папярэдняга дня з захадам сонца і заканчваюцца ўвечары. У пералік не ўключана яўрэйскае свята Шабат (субота). Існуе розніца паміж некаторымі датамі святкавання ў Зямлі Ізраіля і ў краінах рассявання.

2007

БЕЛАРУСКАЯ ГАЗЕТА

Фота Анатоля КЛЕШЧУКА.

ПРЫКОЛЫ НАШАГА ПАВЕРХА

Сёння многае з таго, што адбывалася, сапраўды, ус-панаеца, як несур'ёзнае, яназначнае. Пра нешта ж і па-ранейшаму ўздаваецца з дрывчыхкі...

«НОЧ ПАСЛЯ ВЫБАРАЎ»

Адначасі ў тэлеанонсе. Праграма перадач канала НТБ на 26 сакавіка (здаецца, быў 2000 год, дзень выбараў Прэзідэнта РФ): «21.30 Баявік «Танга і Каш». 23.30 Праграма «Вынікі. Ноч пасля выбараў». У ролях: С. Сталоне, К. Расел. Нармафіка ўстрыжываюна...». Можна сёння толкі сабе ўявіць, як бы «цурцы-вожыліся» паны Жырыноўскі, Яўлінскі, Зіогану, Скуратаў, Тулеўя і іншыя прэзідэнты на расійскі прадст, калі б ведалі, куды іх запісалі. Зусім выкладкова. Проста радзі з тэлеанонса да кіна-фільма нехта з аператараў нашай вёрсткі, думуючы пра нешта сваё, «кхлеў» у папулярную тады штотдынёвую праграму Я. Кіся-лева «Вынікі», якая тым разам была прысвечана галасаванню на выбарах Прэзідэнта Расіі. Праграму тэледачання, па звычцы, дзя-журныя працываюць «па дыктаналі», ведаючы, што крамолы там няма, але ж вась прамакнуліся. Вялікага рэзанансу тья анонсы, на шчасце, не нарабілі — начальства не заўважыла, а асабліва пільныя з чытачоў, калі і запэдазрылі нешта, то тэлефанавалі ў рэдакцыю ўжо было позна: галета з праграмай выйшла ў пятніцу, а выбары адбыліся праз тыдзень, у нядзелю...

ЗА ШТО ПAKPЫДЗІЛІ САДОК

Шляч ўспомінуў — калегя расказаваў. У першай палове 90-х гадоў рэдакцыі розных газет у барашчэ за чытача, сталі актыўна па прымяняць розныя выязныя кампаніі, «прамыя лініі», «кру-жыля сталы» г.д. У іх, акрамя супрацоўнікаў рэдакцый, бралі ўдзел спецыялісты розных міністэрстваў, мясцовых адміністрацый, прафсаюзаў. Пра вынікі некаторых мерапрыемстваў трэба было паведамляць «наверх»: маўляў, акцыя адбылася, прымаюцца меры. І вась у аддзеле сацыяльных праблем складалося спра-ваздачу па абследаванню дзіцячых садоў на падрамет... чаго ўжо не памяно там (падрахтоўкі да асенне-зімовага сезона, зда-ецца). І вась, справаздача складзена, праверана, раздрукавана, аднесена начальству, копія адаслана ў раённую адміністра-цыю. І тут усё звяртаюць увагу на яе назву — нешта нахштал «Справаздача аб выніках падрыхтоўкі да зімовага сезона дзіяч-чых задоў N-скага раёна».

ПЕРШАЯ ВЫМОВА

Такое не забываецца. Гадоў шасць—сем назад у газете выво-дзіў спецыялізаваны дадатак, які называўся «Чалавек і экалогія». Нумар быў здвоены — 16 палос так званага «трэцяга» фармату». Рабіць пачыналі з канца — з 16-й, 15-й старонка. І так да вечара дабраліся да 1-й—2-й. І вась чарговы нумар прысвечаны Дню абароны акаляючага асяроддзя (зараз, пэна, ён завецца інакш).

2007-ы — Год «Звезда»

НА ПРАСПЕКЦЕ «ЗВЯЗДЫ» ХОРАША...

...КАХАЕЦЦА

Кацярына МУРАТАВА.

Пра гэта нам расказаў Міхаіл Рудзяк, гандляр жывымі, духмянымі елкамі на Маскоўскім кірмашы, які знаходзіцца на ра-гу вуліцы Голубева і праспекта «Звядзі». Тут, на рынку, Міхаіл тры гады таму сустрэў дзячы-ну, у якой цудоўнае імя Іна. Ён цяпер не сумняваецца, што сур'ёзна тады закахаўся, і вельмі спадзяецца ажаніцца з Інай ё новым годзе. Пакуль ён тупае на рынку сярод калючых галі-нак у чаканні чарговых пакупні-коў, Іна саргавае яго сваім го-ласам з дапамогай сотавага та-лефона, ён ведае, яна яго ча-кае. Таму Міхаіл елкі прадае ве-села, з усмешкай, з пажадан-нямі ў Новым годзе ішчалісьх сустрэч, гарачых пацалункаў, вясёлых застолляў... Штодзень, кажа, разыходзіцца каля ста лясных прыгажунь па навакол-ных кватэрах. «Новы год паві-нен мець смяляны пах хвоі, па-шаны з церпка-салодкіх памех мандарынаў.» — лічыць Міхаіл. Падчас фотарэпартажу з праспекта «Звядзі» мы даведа-ліся, што тут не толькі хораша кахаецца, але і хораша

...ЛАДЗЯЦЦА СЯМЕЙНЫЯ СВЯТЫ

Прынамсі, Новы год. Мы зра-білі такую выснову, спыніўшы прыгожую дзячыну, якая ў ру-жовым кароткім футры спяша-

3 гісторыі

ПРАСПЕКТ ГАЗЕТЫ «ЗВЯЗДА»

Напярэдадні 85-годдзя «Звядзі» народны пісьменнік Бе-ларусі Іван Пятровіч Шамякін ад імя чытачоў розных пакален-няў звярнуўся ў Мінгарвыканкам з прапановай аб прысваенні адной з вуліц горада Мінска імя газеты «Звезда». «Заснава-ная яшчэ да Кастрычніцкай рэвалюцыі 1917 года, «Звезда» была сапраўдным леталісам гісторыі Беларусі, жыцця нара-да, змагаром за лепшыя ідэалы. Ды і саму газету без пера-большвання можна назваць унікальным феноменам гісторыі, культурным набыткам нацыі»... — пісаў Іван Пятровіч. Прапанову народнага пісьменніка падтрымала шырокая грамадскасць. І вась у чэрвені 2005 года, згодна з рашэннем Мінгарвы-канкама, у беларускай сталіцы з'явіўся праспект газеты «Звезда»...

роў, Зараз — гэта ў асноўным такія ж маладыя маці, як яна, якія часта разам ішчыруюць па шырокіх тратуарах, аддзеле-ных ад дарогі вялікімі газонамі, дзеляцца вопытам, смешнымі выпадкамі, якія ім дораць ма-ля, а тья тым часам звязва-юць адносіны паміж сабой. Так на праспекце імя старэйшай бе-ларускай газеты вась ужо трэце пакаленне звязвае паміж сабой сяброўска стасункі.

— Зараз у нас у двары, дзя-куй ЖЭСу, стаіць уласная ёлка, якую мы самі ўпрыгожылі, — хваліцца Вераніка. — Пазаўчо-ра я была Дзеддам Марозам, раздавала дзеткам нашага два-рападуніка. Увогуле, двор у нас вельмі прыгожы, дзіцячым пляцоўка ў ім лічыцца ўзорнай — там усё новае. І сем і надзвы-чай дружныя: мы вiншуме кожна-нае малое з Днём нараджэння!

...ПІШУЦЦА КНІГІ

Што датычыцца газеты «Звезда», то супрацоўніцтва з пісьменнікамі — характарная яе рыса. Аказалася, што і на прас-пекце «Звядзі» жыве шмат пісьменнікаў, пэстаў і нават вы-даўцы. Анатолю Клышка, Раіса Баравікова, Сяргей Панізьнік, Васіль Якавенка, Віктар Хурскі... Цяпер паспрабуеце сказаць, што гэта — выкладковасць!

— Раней тут праходзіў Кой-данаўскі тракт, — паказвае нам з акна сваёй кватэры ў доме №23 Сяргей Панізьнік, павт, перакладчык, старшыня тавар-ыства дружбы «Беларусь—Латвія». — Вунь, бачыце — кур-та. Іх было тут каля 30, заста-ліся два, гэты — меншы. Яшчэ адзін — улюбёнае зімой месца для дзятва. Калісьці тут была шылдыга, што ахоўваецца дзяр-жавай. Потым вырашана было паспрабаваць экскаватарам: раптам золата. Нічога не ака-залася, яны пустаця. Гэта запі-саная кніжка старажытных плям-наў, якія тут жылі. Кожны кур-ган — напамінак пра нейкую па-

Арцёмій і Вераніка ЯКУБОВІЧ (справа).

«ЗВЯЗДА» ЗА 31 СТУДЗЕНЯ...

Мы вырашылі пагартаць пераднавагоднія старонкі «Звядзі» за розныя гады. Нікай сістэмы ў выбары гадоў вы не знойдзеце. Ды мы яе і не прытрымліваліся. Бо жыць — яно выходзіць за рамкі лёткі сістэмы. А Новы год — гэта самае выходзячае за рамкі, кано-ны, правілы свята. Напэўна, у нашай краіне яно і было сродкам хваіа б кароткачасовага такога зыходу — да сваіх родных, любімых, каханых. Таму на старонках газеты адлюст-роўваецца, канешне, не ўсё. Аднак... такім чынам, «Звезда» за 31 студзеня...

Сегодня в клубе Карла Маркса соостоится для членов клуба новогодний концертный вечер. Во всех рабочих клубах соостоится встреча Нового года. После докладов на тему: «Итоги старого года и перспективы нового» состоятся концертные отделения. В Гостевые Белорусский Красный Крест устраивает грандиозную встречу Нового года с многочисленными развлечениями. В Белом зале встречи Нового года устраивает русская труппа. После спектакля («Бабушка») соостоится большой концерт-кабаре. («То Минск. Встреча Нового года»)

дзёю: нехта не вярнуўся з па-ходу... Але тут наша размова пера-рываецца гукам «збеглага» чаю і потым аднаўляецца ўжо ў ін-шым накірунку, бо гаспадар нас частуе эканатам з заснавана-га ім літаратурна-этнографічна-га музея ў Верхнядзвінскім ра-ёне на Віцебшчыне — чырвона-жоўтымі яблыкамі сорту «Цыга-ны». Другі, заснаваны Сяргеем Панізьнікам, музей — у Міёрскім раёне. Аднаму 26 гадоў, друго-му — семы. У хуткасі мы зра-зумелі, што апуньліна не ў ней-кай там кватэры, а ў філіяле на-званых музеяў, бо нам былі прадставлены шматлікі ціка-выя экспанаты: лыжка з надпі-сам «У памяць Айчынскай ваіны 1914, 1915, 1916 гадоў. Камар-ніцкі», жалейка, падараная Ка-раткевічам, кварта бабкі Аль-жэбты, зробленая са снараду Першай сусветнай...

Дарчы, тут, на праспекце «Звядзі», паэт жыве каля тры-ццяці гадоў. Тут выгадавалася ягоная дачка Вераніка. Тут яго нарадзілася дачка. У яе тут прайшоў усё дзяцінства і юна-цтва. Увогуле, я лічу праспект «Звядзі» самай лепшай мясці-най у нашым горадзе. Гэта той самы спальны раён, які лічыць прэстыжным. Да таго ж, ён заўсёды зялёны, там ліпы летам распускаюцца.

Сяргей ПАНИЗЬНИК.

Раіса БАРАВИКОВА.

калі ўжо жыла на праспекце «Звядзі». Магчыма, менавіта праспект падштурхнуў мяне да іншых жанраў, там я пачала пі-смаць стаў бы дом №9, у якім жыве пэатка Раіса Баравікова. Праўда, застаць яе на праспек-це «Звезда» не так проста. Ужо а васьмай гадзіне яна зыходзіць на працу — у рэдакцыю часопі-са «Маладосць», які пад яе кі-раўніцтвам стаў пераможцам Нацыянальнага конкурсу друка-ваных сродкаў масавай інфар-мацыі «Залата Ліцера».

— На праспекце «Звядзі» я жыў з 1982 года, — расказвае нам Раіса Баравікова. — І, на-пэўна, самая значная падзея тут адбылася ў 1983-м, калі ў нас

нарадзілася дачка. У яе тут прайшоў усё дзяцінства і юна-цтва. Увогуле, я лічу праспект «Звядзі» самай лепшай мясці-най у нашым горадзе. Гэта той самы спальны раён, які лічыць прэстыжным. Да таго ж, ён заўсёды зялёны, там ліпы летам распускаюцца.

А так як дачка была малень-кая, спачатку наведвала садок, потым заканчвала школу, то ў нас тут аказалася шмат знаёмых. Хоць у магазін зайдзі, хоць на пошту — увесь час з кімсьці віта-юцца, ад гэтага робіцца на душы цёмла. Нягледзячы на тое, што тамы тут вялікія, шматватэрныя, мы ведаем адзін аднаго не толь-кі кожны са сваёй дома, а нават і з суседні — атрымалася ней-кая супольнасць цэлага раёна.

Напэўна, у гэтым ёсьце заслуга і адміністрацыі Маскоўскага раёна горада, бо тут часта вы-даюцца сьвяточныя мерапрыем-ствы, створаны ўтульныя зоны адлчачыну.

Да таго ж, самая лепшыя свае кніжкі я напісала менавіта

дом напаяўнечца гамонкай любімых людзей: жонкі, сы-на, дачкі і ўнучку. Тут за-хоўваецца невялікі верніс-ка з выявамі блізкіх сэр-цаў мясцін і людзей, бага-цеішья бібліятэка і архіў, частку якога складаюць магнатофонныя запісы з да-рагімі галасамі: Уладзіміра Караткевіча, маці, сваякоў, жыхароў знікаючых вёсак малой радзімы.

Так здарылася, што свой рэпартаж мы распа-чалі ад рынку — з сярэдні-х праспекта. Напэўна, таму, што тут і галубы, і дзеці, і елкі... Але ж калі б мы пачалі яго з па-чатку, то нашым першым адра-скам стаў бы дом №9, у якім жыве пэатка Раіса Баравікова. Праўда, застаць яе на праспек-це «Звезда» не так проста. Ужо а васьмай гадзіне яна зыходзіць на працу — у рэдакцыю часопі-са «Маладосць», які пад яе кі-раўніцтвам стаў пераможцам Нацыянальнага конкурсу друка-ваных сродкаў масавай інфар-мацыі «Залата Ліцера».

— На праспекце «Звядзі» я жыў з 1982 года, — расказвае нам Раіса Баравікова. — І, на-пэўна, самая значная падзея тут адбылася ў 1983-м, калі ў нас

калі ўжо жыла на праспекце «Звядзі». Магчыма, менавіта праспект падштурхнуў мяне да іншых жанраў, там я пачала пі-смаць кніжкі для дзяцей. Бо там увесь час жыве шмат дзетак. Гэтай вясенню мне ўвогуле аддзел адукацыі Маскоўскага райвыканкама зрабіў падарунак. У мяне выйшла кніжка «Казкі астранаўта. Касмічнае падарож-жа беларусаў» і яны праланавалі мне выступіць амаль у кожнай школе, у кожнай гімназіі, кале-дзях Маскоўскага раёна горада. Таму цяпер я сустракаю знаё-мыя твары, дзеці са мной віта-юцца...

Я думаю, што ў праспекта «Звядзі» вялікая будучыня, што

тут будучь сяліцца новыя пака-ленні. І самае галоўнае, што гэта праспект, які названы іменем нашага аднаго з самых старэй-шых выданяў, вельмі вядома-га, беларускамоўнага, якое сцвярджае нашу нацыянальную годнасць, адметнасць. Таму што газета «Звезда» — незвычайна цікавая. Я думаю, тья новыя па-каленні, якія будучь сяліцца на нашым праспекце, будучь гана-рыцца тым, што ён носіць імя газеты «Звезда». Газета гэтая — адна з галоўных магістралей друкаванага слова Беларусі. Я ганаруся не толкі сваімі сямей-нымі справамі, творчымі по-сехамі, а яшчэ і тым, што месцам жыхарства далучаная да славу-тага выдання.

Такім чынам, мы высветлілі, што на праспекце імя газеты «Звезда» людзям хораша, цікава жывецца і працуецца. Але пад-час рэпартажу мы даведаліся і пра тое, што тут яшчэ і хораша

...РЭЖУЦЦА УЗБІ

Бо ў Захара Дапіра, які жы-е ў доме №23, 27 снежня пра-рэзаўся першы зуб, і гэта не бы-ло б даўным, калі б Захару не споўнілася толькі... паўтара ме-сяца. Захар нарадзіўся ў сям'і архітэктараў Іны і Уладзіміра, гэта трэцяе іх дзіця, і з'яўз ў дзень нашага візіту, 28-га, кмір'я Дапіра атрымала пасведчанне шматдзетна.

— Я ўбачыла гэты праспект задоўга да таго, як тут пасялі-лася, — расказвае Іна. — проста праязджала міма і запомні-ла, бо ён мне вельмі спадабаў-ся — прасторны і раён, і дом, у якім жыву, бо тут усё зручна, усё ёсьце для жыцця: і царква, і магазіны самыя розныя, і рынак, і аптэка, і нават сшежа здароўя... Тут добра гуляць з ма-лымі, а падлеткам зруч-на катацца на роліках і скейтэж, бо тут тратуары гладкія, шырокія і далё-ка ад дарогі.

Захар маўліва і глы-бакадушна пагаджаўся з маці, і толькі калі яна расказала, што на трэця-е дзіця «гугаварыла» мужа не адразу, чутэй нават проста паставіла перад фактам — не вы-трымаў і засмяўся. Ён жа лепей ведае, як усё было. А гэтыя дарос-

ля, ну што з іх возьмеш. Вунь учора маці нават выклікала ўра-ча — так перапалучалася, што тэмпература вельмі высокая. А гэта быў зуб. Пра які таска ведаў да часу толькі Захар. Затое цяпер — уся краіна. Дзя-куючы газете, на вуліцы імя якой ён нарадзіўся.

Дарчы, дзеці, якія нараджа-юцца на праспекце «Звезда» — гэта, магчыма, незвычайна дзеці. Нездарма ж тут і сярод на-вучальных устаноў не абы што, а — ліцей №1! У якім, ну як вы думаеце? Канешне, хораша

...УСЁ АТРЫМЛІВАЕЦЦА

Бо тут навукаецца 435 тале-навітых маладых жыхароў ста-ліцы. І навуваюцца яны якасна, пра што сведчыць і атэстцыя, якую нядаўна паслехова прай-шоў ліцей, і высокі працэнт па-ступлення выпускнікоў у ВНУ — 97 працэнтаў. І тое, што ліцей — лідар алімпіяднага руху раё-на. І хая ліцей раскумоўны, там на кожных дзяхах — беларус-камоўныя прыказкі, а дзеці за-паўнюць па ўласнай ініцыяты-ве дзённікі на беларускай мове і робяць цікавыя навуковыя да-кладны па гісторыі Беларусі.

Такім чынам, мы высветлілі, што на праспекце імя газеты «Звезда» людзям хораша, цікава жывецца і працуецца. Але пад-час рэпартажу мы даведаліся і пра тое, што тут яшчэ і хораша

Па праспекту «Звядзі» ішпацывалі Вольтя МЯДЗВЕДЗЕВА. і Анатолю КЛЯШЧУК (фота).

Іна і Захар ДАПІРА.

чаў прымаць умячальныя, камфартныя і скарасныя авіялянеры Ту-134... З асаблівым нецярпеннем гэтых папёттаў чакалі беларускія нафтавікі, якія удзельнічаюць у саваенні нетраў Цюменскай і Томскай абласцей. Па-першае, знач-на зменшыўся час палёту ў магілёўскі спартыўны басейн. Карцей, ад нырцоў і скокаў у хваліх Даніка адцягнуць менагчыма. А любімыя марапрадукты — з'рветкі, міды і рапаны — ён праглыне на моры невавергоднымі порцыямі і гучна патрабуе дабаў. Штогод малы пачынае плаваць рэчы і цацкі для вандроўкі на мора яшчэ ў студзені.

Энергія хлопчыка лещца праз край, гутарку ён можа пад-трымаць з любым суразмоўцам на любую тэму. Апошнее заўва-жліа і любімая настаніца Даніка, якая з удзякам прагледжаныя яго сшыткі па гатманцы, цвёрда паведаліла бацькам, што іх сын — «чысты» матэматык. Нядаўна малы заявіў сям'і, што хоча стаць журналі-стам. Тым болей што першая спра-ба пярэ ўжо былі: у актыве Даніка тры незавяршаныя раманы пра піратаў і іх прыго-ды на моры. Праўда, раманы пакуль складоўца з некалькіх ска-заў, але ўсё напе-радае: галоўнае рэчае, а там — Новы 2007 год па-кажа!

Ліччэ ў 2000 годзе рэдакцыю напаткаў дэмаграфічны «выбух», які дагэтуль не жадае згасаць. Ну, і цудоўна, ожажчае вы. Яно, канешне, цудоўна, але зразумейце нашага «галоўнага», які ўвесь гэты час не можа выкараскацца з шокавага стану: спадарыні, дэ-маграфія дэмаграфія, але хто працавае будзе? Інаша справа, калі дзетанараджэнне прывязана да мужчынскай паловы калекты-ву. Гэтак сёлета парадаваў Сяргей Грыб. Ён і на працы ў першых радах, і дома ў яго цяпер — мама, тата, я. Без адрыву ад работы рэалізуецца ў якасі бацькі і ўласны карэспандэнт па Віцебскай вобласці Аляксандр Пукшынік. Так трымаць і не спыняцца на да-сягнутым! У абсалютнай жа большасці выпадкаў «дзіцячы» рад-дасць прыходзіць з жаночага боку. Зараз у дзкрэтным водпуску знаходзяцца сямёра «звядоўца» — Алена Дзядзюля, Алена Аў-чынікава, Алена Даўжанок, Наталія Бабіна, Алена Гілеп ды Ірына Самулевч. Усіх — з Новым годам, усім — найлепшага!

А наш расказ — пра тых, пра каго 7 гадоў таму «Звезда» пісала як пра равесніку веку. Ім сёння па 7...

Трымайся свайго — і табе пашанце!

Тамара БАБІНА.

У невялікім сям'ядовым жыцці Томці найбольш значная падзея, канешне, — тое, што сёлета яна пайшла ў школу. Разуменчы, што школа для дзіцяці — другі дом, мы падшылі да яе вы-бару досыць грубо-туоўна. Што вы-браць? Раённю, у двух кроках ад до-му? «Прастыжню» з вывучаннем ан-глійскай мовы? Мастацкую, з эстэ-тычным ухілам? На сямейным саваеце вырашылі: перш за ўсё, гэта павінна быць беларуска-моўная школа. Та-кіх у Мінску, на жаль, нямаго, а хопіць пальцаў ад-ной рукі, каб пера-лічыць. Кажуць, ня-ма попыту на бела-

рускую адукацыю... Мы выбралі гімназію №23. Якое ж было наша здзіўленне, калі, прайшоўшы запісавіца ў першы клас у сярэдзіне мая, мы даведаліся, што набор ужо скончы-на, і абадва першыя класы цалкам скамплектаваны. Вось та-бе і няма попыту! Пры нас прыйшлі шчы двое бацькоў: тата-падпалкоўнік і мама, двое старэйшых дзяцей якой ужо вучацца ў гэтай школе. Гледзячы на нашы разгубленыя твары, дырэктар сказала: «Ну што ж, за ганкам вас не пакнем!» Так мы літаральна ў апошні момант усё ж трапілі ў выбраную навучную ўстанову.

Супакоішчыся, пагулялі па школе. Якая прыгажосць! Стэль-вы, якасны еўраарамонт; шклопакеты цалкам з'яраміліваюць шум цэнтральнага мінскага праспекта; ва ўтульным дворку — пры-гожая ландшафтная кампазіцыя... А прасторная, чыстая сталю-ка-кавярня! А школыны музей! А добра абсталяваныя класы! Ліччэ большае захапленне выклікала тое, што прапануе гімназія дзец-ям у плане праграмы: вывучэнне англійскай мовы на ўзроўні спешкоўкі, вывучэнне кітайскай у якасі другой мовы, магчы-масць трапіць, на выбар, у класы з матэматычным, эканаміч-ным і мастацка-эстэтычным ухілам...

Томці вельмі падабаецца вучыцца. Падабаюцца новыя школы-ныя сябры — іх, дарчы, прывозіць у гімназію з розных канцоў горада і нават з Мінскага раёна! Вельмі падабаецца першая настаяцца Ана Канстанцінаўна Шахарай, якая не толькі вучыць сваіх гадаванцаў чытаць і лічыць, а і — што яшчэ важней — ад-рознівае дабро ад зла, прамаў ад хлусі...

Словам, са школай Томці вельмі пашанцавала.

Гэтая гісторыя пацвердзіла выснову, да якой мы ў сям'і прый-шлі ўжо даўно: трымайся свайго — і табе пашанце!

Малы і мора

Данік СКОРАБАГАТАЎ — сын магілёўскага агледальніка «Звядзі» Ілоны Івановай і журналіста «Магілёўскай праўды» Ан-дрыя Скоробагатава. Хлопчык цяпер 7 гадоў, і ён — вучань 3-й гімназіі абласнога цэнтра.

Малы па чэрзе захапленнях Бэтмэнам, Гары Потэрам, голі-намі, робатамі, піратамі Карыбскага мора і «Востравам скарбаў». Пірацкай тэме, як гэта бачна на фота, усё ж такі надаецца самая пільная увага. Таму што насаморч самае вялікае захап-ленне Даніка — гэта мора, Чорнае і ласкавае. Ён не баіцца вады і глыбіні, паводзіць сябе ў моры нібыта рыбіна. І любіць шкідра-ваць бацькоў заявамі аб адплыцці з крымскага пляжа на другі край мора. Хлопчык сам навучыўся плаваць, яшчэ зусім малым, а пазней яго прыродны здольнасці развілі ў магілёўскім спартыўным басейне. Карцей, ад нырцоў і скокаў у хваліх Даніка адцягнуць менагчыма. А любімыя марапрадукты — з'рветкі, міды і рапаны — ён праглыне на моры невавергоднымі порцыямі і гучна патрабуе дабаў. Штогод малы пачынае плаваць рэчы і цацкі для вандроўкі на мора яшчэ ў студзені.

Энергія хлопчыка лещца праз край, гутарку ён можа пад-трымаць з любым суразмоўцам на любую тэму. Апошнее заўва-жліа і любімая настаніца Даніка, якая з удзякам прагледжаныя яго сшыткі па гатманцы, цвёрда паведаліла бацькам, што іх сын — «чысты» матэматык. Нядаўна малы заявіў сям'і, што хоча стаць журналі-стам. Тым болей што першая спра-ба пярэ ўжо былі: у актыве Даніка тры незавяршаныя раманы пра піратаў і іх прыго-ды на моры. Праўда, раманы пакуль складоўца з некалькіх ска-заў, але ўсё напе-радае: галоўнае рэчае, а там — Новы 2007 год па-кажа!

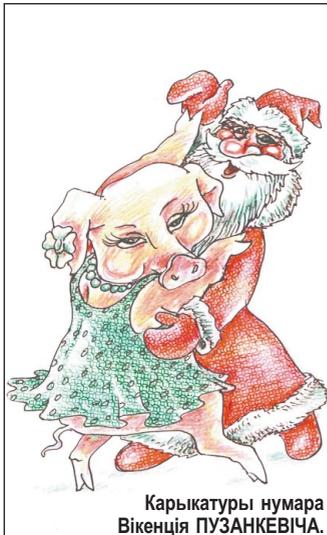

Ушаную першаснежка,
Пакланюся тры разы,
Каб не мёрзнуў
птах ў застрэшы,
Каб былі і хлеб, і вершы,
І нязлыя маразы...

Мо, пасля гадоў пражытых,
Мне пашчасціць напаслед
На гасцінцы
старажытным,
Белым нерушам спавітым,
Ўбачыць чыйсьці
новы след.

Снег, як аркуш найчысцейшы
У кнізе з назваю ЗЯМЛЯ —
Пачынайце,
хто смялейшы,
Ці пісаць нанова вершы,
Ці нанова жыць з нуля.

Карыкатуры нумара
Вікенція ПУЗАНКЕВІЧА.

**РАЗАМ З ПАДАРУНКАМІ
КУПЛЯЛІ... ДОЛАРЫ**

Як вядома, курс долара да апошняга часу быў стабільным і набыць гэтую валюту можна было без аніякіх праблем прыкладна за 2150 рублёў, хоць у асобныя дні гэта можна было зрабіць нават за 2146—2147 рублёў. Так, прынамсі, было да апошніх пераднавагодніх дзён.

Але ўжо 28 снежня ў асобных абменных пунктах валюты курс продажу павялічыўся да 2153 рублёў (курс пакупкі застаўся фактычна на ранейшым узроўні — 2139—2140 рублёў). Праўда, асаблівага ажыятажу вакол абменнікаў не назіралася. Сітуацыя змянілася там, дзе курс быў меншым, чэргі зніклі, бо «зялёных» у наяўнасці не было. Давялося назіраць нават людзей, якія, як некалі, цярпліва чакалі, пакуль нехта з пакупнікоў здасць пэўную суму. Цікаваць людзей перакінулася на перасоўныя абменныя пункты і стацыянарныя ў буйных гандлёвых прадпрыемствах, дзе долар прадавалі мінімум па 2160 рублёў. У некаторых з першых наяўная валюта таксама хутка скончылася.

Пакупнікі бралі па сотні—дзве долараў. На маіх вачах хлопец купіў 1400 долараў. «Дзіўная рэч, — гаманілі паміж сабой у чэргах, — звычайна напярэдадні Новага года людзі скідаюць валюту, каб набыць родным падарункі, а зараз, наадварот, купляюць». Версіі называліся самыя розныя: ад магчымых газавых праблем да чутак аб дэнамінацыі беларускага рубля. Гаманілі і набывалі долары...

Сяргей РАСОЛЬКА.

КУРСЫ ВАЛЮТ	
Курсы замежных валют, устаноўленыя НБ РБ з 30.12.2006 г. (для б/н разлікаў)	Курсы замежных валют для безнаўтных разлікаў
1 долар ЗША 2 140,00	Цэнтрабанк РФ
1 еўра 2 817,31	USD 26,3311
1 латвійскі лат 4 041,93	10 UAH 52,1987
1 літоўскі літ 816,02	1000 BYR 12,2906
1 чэшская крона 102,57	EUR 34,6965
1 польскі злоты 734,92	Курс у гандлёвых кампаніях (на 29.12.2006)
1 расійскі рубель 81,13	USD 2200 / 2320
1 украінская грыўна 423,39	

Падпішыцеся на часопіс «Галоўны Бухгалтэр. ГБ» на 2007 год у рэдакцыі па самай выгаднай цане. Тэлефон рэдакцыі: 209-69-01.

Агенцтва
Уладзіміра
Граўцова

**ГРОШЫ
ДЭНАМІНАЦЫІ НЕ БУДЗЕ!**

Так склалася, што кожны Новы год мы сустракаем з надзеяй на лепшае. Накшталт таго, што наступны год абавязкова павінен стаць больш багатым менавіта на прыемныя падзеі. Праўда, жыццё часам уносіць свае карэктывы і падкідае нейкі «сюрпрыз», які можа сапсаваць перадсвяточны настрой. Дакладней, бывае, што мы самі сябе накручваем, шукаючы праблемы там, дзе іх быць не можа. Сёлета такім «пудзілам» сталі чуткі пра дэнамінацыю беларускага рубля. Насельніцтва літаральна атакавала званкамі галоўную банкаўскую ўстанову краіны і іншыя банкі, патрабуючы праўдзівай інфармацыі пра будучыя змены.

— Нацыянальны банк запэўнівае, што ў 2007 годзе не плануецца праводзіць дэнамінацыю, — каментуе «Звяздзе» чарговую выдумку прэс-сакратар Нацыянальнага банка Беларусі Міхаіл ЖУРАВОВІЧ.

— У снежні некаторыя беларусы, заклапочаныя сітуацыяй вакол паставак расійскага газу, размовамі аб павышэнні цаны на паліва і, як вынік, мяркуючы павышэннем тэмпаў інфляцыі, кінуліся ў банкі: нехта здымаў тэрміновыя рублёвыя ўклады і пераводзіў іх у валютныя, іншыя проста прыходзілі з рублямі, каб набыць СКВ. У людзей існуюць апасенні, што курс рубля не ўтрымаецца ў запланаваных на наступны год межах.

— Сапраўды, напачатку так і было. Аднак зараз сітуацыя стабілізавалася, і насельніцтва здымае грошы ў асноўным з бягучых рахункаў — пенсіі, заробковую плату. Што датычыцца попыту на долары ў абменных пунктах, то, так, ён захоўваецца. Калі весці гутарку пра курс беларускага рубля, то Нацыянальны банк прыкладзе ўсе намаганні, каб усе паказчыкі зацверджаных кіраўніком дзяржавы Асноўных напрамкаў грашова-кредытнай палітыкі Беларусі на 2007 год былі выкананы.

Як вядома, гэтым дакументам прадугледжана змяненне афіцыйнага курса беларускага рубля ў адносінах да долара ЗША ў межах плюс/мінус 2,5 працэнта на 1 студзеня 2008 года. Дадам, што Нацбанк і надалей мае намер праводзіць палітыку ўмацавання нацыянальнай валюты.

— Ці захаваюцца ў наступным годзе найбольш прывабныя ўмовы для захоўвання зберажэнняў ва ўкладах менавіта ў беларускіх рублях?

— Як і ў папярэднія гады, узровень працэнтных ставак па дэпазітах у нацыянальнай валюце будзе пераважаць як тэмпы інфляцыі, так і даходнасць па зберажэннях у СКВ.

Ігар ШЧУЧЭНКА.

**МАГЧЫМЫЯ ЗМЭНЫ
КОШТУ ГАЗУ
НА САЦЫЯЛЬНЫЯ
ПРАГРАМЫ
НЕ ПАЎПЛЫВАЮЦЬ**

Аб гэтым паведаміў намеснік міністра фінансаў Уладзімір Амарын. Паводле яго слоў, ужо сёння даходная частка рэспубліканскага бюджэту выканана на 103 працэнта і складае 28,5 трлн рублёў.

На даволі высокім узроўні падтрымліваецца эканамічная бяспека краіны. Так, унутраны доўг дзяржавы склаў сёлета каля 5 трлн рублёў, або 7 працэнтаў ад валавога ўнутранага прадукту. Па падліках міжнародных экспертаў, памер такога доўга лічыцца вельмі маленькім. Знешні доўг рэспублікі падлічаны на канец года складае 820 мільёнаў долараў ЗША, што адпавядае 9 працэнтам ад ВУП. Уладзімір Амарын адзначаў, што пры магчымым незапланаваным змяненні кошту расійскага газу бюджэт краіны на наступны год будзе карэкціравацца. Разам з тым, магчымыя змены ў газавым пытанні ніякім чынам не паўплываюць на запланаванае ўрадам павелічэнне дабрабыту насельніцтва. Пры газавым «фарс-мажоры» ў якасці стабілізацыйнага фонду можа выкарыстоўвацца фонд нацыянальнага развіцця, які мае сёння ў сваіх актывах 1,2 трлн рублёў.

Сяргей КУРКАЧ.

**Дзевам
надышоў час
дзеінічаць, а Рыбам —
паберагчы сілы**

АВЕН. Больш цвярозасці і рашучасці — і ў вас з'явіцца добры магчымасці для змянення і паляпшэння сваіх асабістых якасцяў. Жыццё будзе біць крыніцай, так што многія планы даведзеца перагледзець. Пастарайцеся не кідаць слоў на вецер: падмацоўвайце іх справамі, інакш рызыкуеце падарваць свой аўтарытэт. У аўторак будучы удалымі паездкі. Сераду пажадана прысвяціць зносінам з прыродай і не планаваць сур'ёзных сустрэч і перамоў. У чацвер не лезце на ражон — лепш прыміце прапанову начальства. Для вас будучы актуальнымі сустрэчы з сябрамі і актыўны адпачынак. Не паддавайцеся журбе і адчаю. Дзеці могуць заняць увесь ваш вольны час.

ЦЯЛЕЦ. Можце сутыкнуцца з тэрміновымі справамі. З'явіцца дадатковая нагрузка, а засяроджвацца стане цяжэй. Не саромейцеся папрасіць дапамогі. Найлепшым выйсцем было б наогул дэлегаваць усю адказнасць каму-небудзь дзейнаму, а вам — прысвяціць гэты тыдзень адпачынку. Хатнія і сямейныя справы могуць выйсці на пярэдні план. У чацвер можаце атрымаць важную інфармацыю. У суботу не праўдзіце залішне самаўпэўненасць: гэта можа прывесці да ўскладнення адносінаў з навакольнымі.

БЛІЗНЯТЫ. У жыцці ёсць шмат дробных радасцяў, якімі грэх не падзяліцца. Асабліва зараз — такім чынам вы зможаце пераўтварыць знаёмых у верных сяброў. У сераду, хутчэй за ўсё, адчуеце прыліў энергіі і павінны правільна ёю распрадацца: распадаваць усю без астатку на дасягненне галоўнай мэты. У суботу, перш чым кардынальна змяняць жыццё сваіх хатніх, паведаміце ім пра гэта. Мір і гармонія ў сям'і — гэта ваша заслуга, але не варта напамінаць пра гэта кожную секунду.

РАК. Вы маглі пабудаваць грандыёзныя планы. Магчыма, лепш скараціць іх да рэальнага аб'ёму? Верагодныя камандзіроўкі, якія дазваляюць вам адцягнуць увагу ад праблем. Зносіны з начальствам па магчымасці скараціце да мінімуму, інакш вышы не ў меру дасціпныя выказванні могуць справакаваць узнікненне канфлікту. У пятніцу да вас могуць завітаць нечаканна госці. Правядзіце выхадныя з бліжэйшымі людзьмі. У суботу, вырашаючы важныя пытанні, прыслухайцеся да парадаў родных і не адмаўляйцеся ад іх дапамогі.

ЛЕЎ. Настае спрыяльны час для кар'ерных дасягненняў. Але для гэтага вам давядзецца павысіць свой прафесійны ўзровень. У аўторак праявіце рашучасць і актыўнасць. Калі ўзнікнуць нейкія недакладнасці, то бліжэйшая будучыня расставіць усё па сваіх месцах. Не адмаўляйцеся ад дапамогі навакольных для рашэння задач. У пятніцу лепш не планаваць дзелавыя сустрэч і перамоў з партнёрамі. У гэты дзень вас наўрад ці падтрымае начальства. Дзелавая сустрэча ў выхадныя можа пашырыць вашы магчымасці.

ДЗЕВА. Надышоў час не толькі будаваць планы на будучыню, але паціху пачынаць іх рэалізоўваць. У аўторак не змяняйце свайго пункту погляду каб каму-небудзь дагадзіць, бо гэтым вы можаце падарваць свой аўтарытэт. Прадумайце важныя праекты і ў канцы тыдня абмяркуйце іх з аднадумцамі і тымі, ад каго залежыць іх ажыццяўленне. Пастарайцеся важныя перамоў правесці ў пятніцу. У нядзелю наведайце сяброў ці запрасіце іх у госці.

ШАЛІ. Варта вывучыць патэнцыяльныя магчымасці сваіх партнёраў. Ад гэтага могуць залежаць вашы асабістыя магчымасці ў бліжэйшай будучыні. Жыццё абцягае быць цікавым і насычаным. Вам давядзецца ақунуцца з галавой практычна ў кожнае бягучае працоўнае пытанне, так што часу на асабістае жыццё практычна не застанецца. У выхадныя дні з ім таксама будзе вельмі напружаная сітуацыя — на вас могуць наваліцца хатнія клопаты і праблемы.

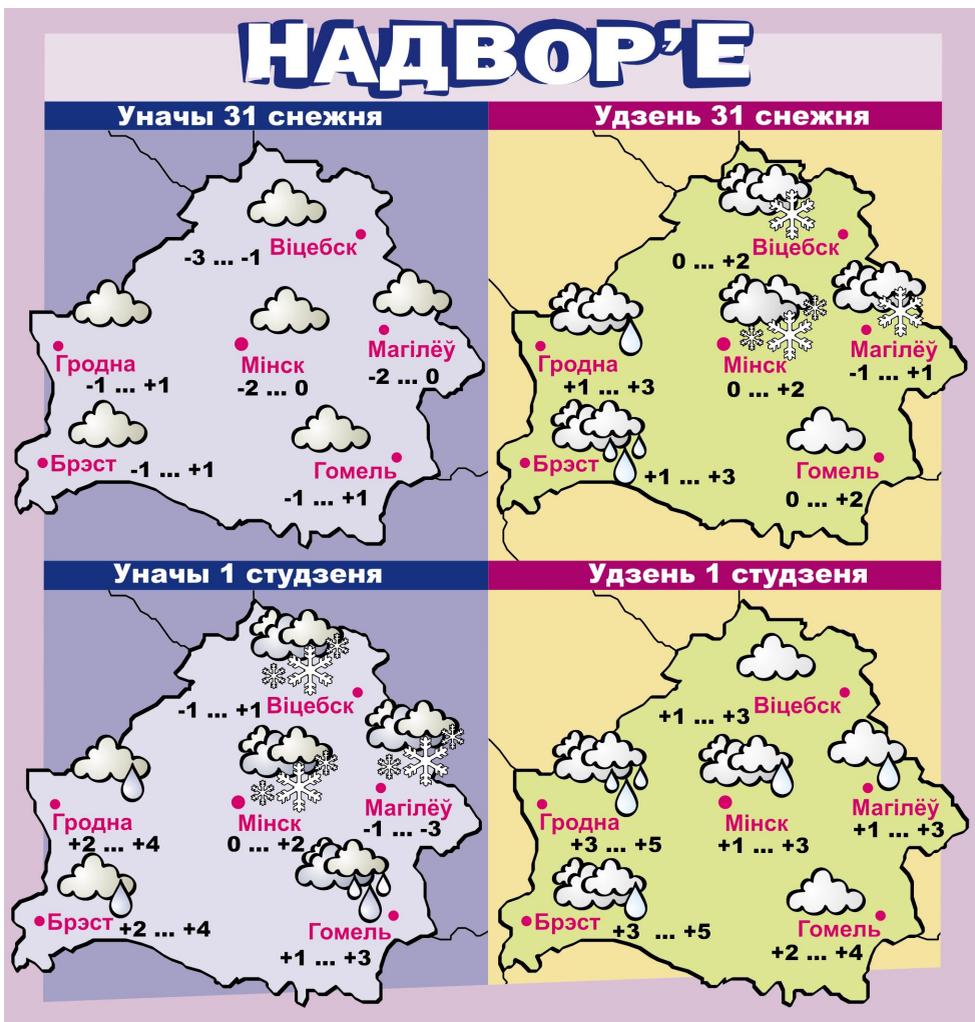
СКАРПІЁН. Стакой і мэтаакіраванасць — узбройцеся гэтымі якасцямі, вы абавязкова дасягнеце жаданага поспеху. Зоркі будучы на вашым баку. Неабходна быць больш уважлівым пры рабоце з дзелавымі паперамі, дакументамі ці матэрыяльнымі каштоўнасцямі. Заваюйце давер вашага начальства, дакажыце яму сваю надзейнасць — і перад вамі адкрыюцца новыя магчымасці. На чацвер спрыяльна планаваць дзелавыя сустрэчы, заключэнне дагавораў і здзелак. Магчымы непаразуменні з дзецьмі, аднак іх лёгка ўладкаваць, высунуўшы своечасовую канструктыўную прапанову.

СТРАЛЕЦ. Шум і мітусня вялікіх кампаній будзе стамляць вас. Пашукайце магчымасць правесці максімум часу ў спакойнай абстаноўцы. У аўторак, перш чым вырашаць праблему, разгледзьце яе больш уважліва: магчыма ваша ўспрыманне сітуацыі зменіцца, і спатрэбіцца зусім іншы падыход для вырашэння. У сераду давядзецца адстойваць свае ідэі. Будзе магчымасць умацаваць свой аўтарытэт, можа з'явіцца шанец заняць больш высокае становішча. У чацвер спрыяльныя паездкі, камандзіроўкі і пачатак падарожжаў.

КАЗЯРОГ. Час заняцца абнаўленнем іміджу ці хоць бы прывядзеннем сябе ў парадак з касметычнага пункту гледжання. Давядзецца прымаць важныя рашэнні, атрымаць вынікі. Супрацоўніцтва з партнёрамі з іншых гарадоў паступова наладзіцца: магчыма паездка, сустрэча і важныя дамоўленасці. У аўторак ваша запавятае жаданне ажыццявіцца, толькі не перашкаджайце лёсу. У пятніцу будзе асабліва ўважліва да дзяцей і родных, стрымлівайце прыступы раздражняльнасці. У нядзелю дазвольце сабе невялікія слабасці.

ВАДАЛЕЙ. Тыдзень у цэлым спрыяльны, без асаблівых хваляванняў і трывог. Аднак давядзецца кантраляваць свае эмоцыі — хваляванні будучы такімі нязначнымі, што не заслугоўваюць вашай увагі. У панядзелак можаце вырашыць практычна ўсе праблемы. Рашучасць, з якой вы пераадолюеце перашкоды, разважлівасць, якая не дазваляе вам уключыцца ў такія прывабныя, з першага погляду, авантуры, могуць служыць прыкладам для пераймання. Асабліва ўдалым у гэтым сэнсе будзе чацвер. Будзеце схільны кляпаціцца пра дзяцей. Суботу лепш правесці за горадам у кампаніі добрых сяброў.

РЫБЫ. Паберажыце сілы — дайце навакольным магчымасць самім вырашаць свае праблемы. Магчымы змяненні планаў у дзелавых партнёраў у спрыяльны для вас бок, аднак гэта прынясе дадатковыя клопаты. Праекты, якія крыху прыпыніліся, пачнуць паціху развівацца. У суботу ў справах вам будзе спадарожнічаць поспех, а ўсе намаганні прынясуць вынікі. У нядзелю магчымы канфлікты на бытавой глебе.

Пытанне ў тэму

На Новы год хочацца атрымаць цёплыя адносіны... і ніякага свінства!

Дзе сустрэнуць свята і што чакаюць
у падарунак беларускія зоркі?

Мы з калегамі ўжо амаль дакладна ведаем, як адзначым надыходзячы 2007 год, а некаторыя нават складаюць спіс жаданых падарункаў. Мяркуючы па чэргах паўсюль — ад гіпермаркетаў да рынкаў — суграмадзяне заклапочаны тым жа пытаннем. І няхай надвор'е пакуль не спрыяе настроіцца на «белае свята», гэта не нагода, каб увогуле да яго не рыхтавацца. «А дзе вы сустрэнеце Новы год і што хацелі б атрымаць у падарунак?» — з такім пытаннем «Звязда» звярнулася да асоб, большую частку якіх мы ўбачым за святочным сталом — у сэнсе, не ў сябе ў гасцях, а на тэлеэкранах у розных там праектах.

Святлана БАРОЎСКАЯ, тэлеведучая:

— Так, я ўжо ведаю, дзе буду сустрэкаць свята. Мы з мужам пабудавалі за годам, 80 км ад Мінска, дом — у вельмі прыгожым месцы, падобным па стылю на альпійскую вёсачку. Там і хочам, з маімі бацькамі, з нашымі дзеткамі, з Толем, які спецыяльна прыедзе з Масквы, сустрэць Новы год. Упершыню наладзім ёлку ў двары, феерверкі — так будзе незвычайна і, можа, нават экзатычна. Звычайна мы ўжо ў гадзіну ночы стамляемся і кладзёмся спаць, перацякаючы са старога ў новы год плаўна, незаўважна. Для сябе я хачу падарункі, напэўна, нерэальныя — як любячая жанчына, жадаю таго, што ўпрыгожыць асабіста мяне: прыгожую машыну, убор, прыгожую рэч у дом — не «па гаспадарцы» прас або пыласос, а нешта сапраўды прыгожае. Але зараз я збольшага ў дзехах — такі стан, калі кажуць «дзіця есць, а табе смачна». І таму падрыхтоўку падарункаў для іх, цэлую гару пакункаў, прычым для кожнага скрыначкі аднолькавага колеру. Старэйшаму сыну — здагадайцеся з трох разоў, што жадае атрымаць хлопца ў 11-м класе: ноутбук, наварочаную гульнявую прыстаўку альбо нічога. Малодшаму — чатыры або пяць падарункаў з цацкамі, казачнымі героямі. Мужу абавязкова набуду штосьці прыгожае і рамантычнае, што ўпрыгожыць яго як акцёра.

Ірына ДАРАФЕЕВА, спявачка:

— Я буду працаваць, як заўжды (смяецца). Якраз у святочную ноч, толькі ў розны час выступаю на нашых гарнальжных курортах — у Сілічах і Лагойску. Наконт падарунка — у мяне вельмі многа жаданняў, і яны такія маштабныя, што я баюся казаць, каб не сурочыць... Думаю, усе свае падарункі я паспею зрабіць сабе сама да Новага года. Літаральна гэтымі днямі я ўдзельнічаю ў маштабнай акцыі ў родным горадзе Магілёве, убачу маму, падару ёй песню і ўдакладню, што яна хацела б атрымаць у падарунак. А пасля Новага года, 7 студзеня, падарунак чакае ўсіх аматараў добрай музыкі: у Белдзяржфілармоніі пройдзе жывы канцэрт, на якім выступаць такія цудоўныя артысты, як Пётр Елфімаў, гурты «Новы Іерусалім» і «Камерата», Алег Сямёнаў, Георгій Калдун, таксама са мной будзе спяваць легендарны «пясняр» Анатоль Кашапару. Усіх запрашаю, натуральна, прыйсці і паслухаць — паверце, гэта будзе незабыўнае выступленне.

**Сяргей КУХТО, вядучы праграмы
«Ваша лато», генеральны прадзюсар
тэлеканала «ЛІД»:**

— Я скажу пра сваю мару, можна? Я мару сустрэць Новы год са сваімі бацькамі і прыкладна максімум намаганняў, каб гэта здарылася, але маме з татам пакуль пра тое не кажу, бо не хачу, каб яны чакалі і расчараваліся, калі нешта не атрымаецца. Але вельмі хачу, бо такога Новага года ў мяне не было гадоў, мусіць, 12. Хочацца проста загадаць жаданні, узняць келіх і пагутарыць з бацькамі, сказаць ім дзякуй — нікому не спяшацца, нікому не быць абавязаным нешта тэрмінова зрабіць... Якога падарунка хацелася б? Не ведаю... Напэўна, шахматы. Бо гэта такая гульня, у якую нельга гуляць аднаму і на хаду, у мітусні — у яе трэба гуляць дома, ва ўтульнай і спакойнай абстаноў-

цы. Сваіх старэйшую і малодшую сясцёр я «азадачыў» даведацца, чаго хацелі б нашы бацькі. Бо ў мяне завяліся грошы, і хочацца патраціць іх на бацькоў, не проста прывезці прадуктаў, а зрабіць падарунак памятна і знаковы.

Віктар ПШАНЧНЫ, спявак:

— Думаю, што сам Новы год я правяду на працы, а калі ўжо адвядуся, адзначу ў коле сям'і. Бо Новы год, я лічу, гэта ўсё ж сямейнае свята. Наступны год, між іншым — мой! Што хацеў бы атрымаць у падарунак? Натуральна, добрую песню. Тым больш, думаю, мой пастаянны і любімы аўтар Леанід Вайтовіч не падвядзе. Праўда, я нядаўна адзначу дзень нараджэння, і магчыма, што большасць падарункаў ужо атрымаў. Сям'і і сабрам пакуль нічога не набыў — хоць ужо і трэба задумацца над гэтым, але пакуль што не хапае часу.

**У спявачкі Corriar'ы мы найперш
удакладнілі, які Новы год яна будзе
святкаваць — «наш», заходні
або кітайскі, які выпадае на 18 лютага.**

— А ў мяне, шчыра кажучы, свята кожны дзень! — расмяялася Каця. — Думаю, буду на працы — дакладна на сцэне. Выйду са шклянчакі соку і буду прамаўляць прыемныя пажаданні. Магчыма, вазьму ўдзел у нейкіх канцэртах, якія наладзіць кітайскае пасольства, але гэта яшчэ не вызначана. Калі казаць пра падарункі, нічога матэрыяльнага мне не хочацца — я ведаю, што ўсіх мэтаў, якія паставіла сабе на год, хутка дасягну і нават перавыканаю, я атрымала ўсё, чаго жадала. І зусім не баюся, калі падораць свінню — ды калі ласка, хоць жырафа! ...Насамрэч хачу, каб у новым годзе я знайшла сваё сапраўднае каханне. Усяго астатняга ў жыцці хапае. Знаёмым, думаю, па традыцыі падару нейкія дробязі ў кітайскім стылі, а добрым сябрам — рэчы карысныя, тое, што гучала з іхніх вуснаў на працягу апошняга паўгоддзя. Увогуле хацелася б павіншаваць сяброў нейкім прыколам, але пакуль не ведаю, як лепш гэта зрабіць.

Распытвала Вікторыя ЦЕЛЯШУК.

Паўтарэнне пройдзенага

ХУТКА, ГУЧНА І СМЕШНА

Гурт «Ляпіс Трубяцкой» не з тых, каго можна назваць дыназаўрамі або ветэранамі беларускай сцэны. Хоць і ўзрост, і дасягненні цалкам дазваляюць сплесці з лаўровых вяноў помнік сабе, любімым — ды яшчэ і на суп з лаўровым лістом застаўца.

Першы альбом — «Ранёе серце» — выйшаў у 1996 годзе. Гэты год увогуле стаў знакавым для гурту: неверагодныя па сённяшніх мерках тыражы (па прыблізных падліках, ад 20 да 30 тысяч экзэмпляраў), тры ўзнагароды з чатырох магчымых на тагачаснай «Рок-каранацыі», а таксама выхад на Маскву... За дзесяць гадоў гурт вырас у творчае аб'яднанне, на рахунок якога — музычныя праекты («Саша і Сірожа», «Крамбамбуля»), праца для кіно («Мужчыны не плачуць»), радыё- і тэлепраграмы. І ўсеагульнае прызнанне — далёка за межамі роднай Беларусі. Але складваецца такое ўражанне, што для «Ляпісаў» увогуле і Сяргея Міхалка ў прыватнасці гэта ўсё — толькі чарговая прыступка.

— Калі дзесьці і ўспрымаюць нас як парадыстаў, якія перапываюць папсовыя песні, то, быццэ можа, толькі ў роднай Беларусі. Такая наша радзіма — я ўжо прывык заваўваць яе ўвесь час наноў, — усміхаецца Сяргей. — Насамрэч нас у першую чаргу цікавіць эмацыянальная частка творчасці. Не сэнс, не філасофія, не пэўныя культуралагічныя акцэнтны — мы эмацыянальныя пляма, на якую людзі глядзяць і ахаюць.

— Вас лічаць беларускімі артыстамі. А кім адчуваеце сябе сам Сяргей Міхалок, які нарадзіўся ў Дрэздэне, а дзяцінства правёў у розных гарадах Сібіры?

— Я аб'ездзіў мноства краін, так што асабіста я асоба незразумелая, але калектыў — безумоўна, беларускі гурт. Ёсць каранёвая культура, на якой заснаваны наш гумар і наша музыка. І гэтая культура — горад Мінск са сваімі задворкамі, асаблівым слэнгам і іншымі прыбамбасамі. Таму

ў нас вельмі сур'ёзны беларускі налёт, гэты невылучны родны карыес.

— Як складваецца адносіны «Ляпіса Трубяцкага» з іншымі артыстамі — выхадцамі з Беларусі?

— З некаторымі вельмі шчыльнымі і блізкімі адносіны — напрыклад, з вакалісткай сінці-гурту «Merry Poppins» (шчасліва пасміхаецца). Увогуле, магу проста назваць тых, хто мне падабаецца. Напрыклад, «Троіца» — вялікі рэспект, вельмі люблю Вольскага ва ўсіх яго праявах, ад гурта «Zet» да «Крамбамбуля». Таленавіты калектыў «Без Білета», «Сярэбраны вяселле». Пра асабістыя стасункі магу сказаць, што стараюся дыпламатычна адносіцца да ўсіх.

— А папсовыя выканаўцы?

— Я вельмі далёкі ад усіх гэтых людзей і ад таго, чым яны займаюцца. Не цікаўлюся афіцыйнай эстрадай і амбіцыйнымі персанажамі. Так што я проста не ведаю, пра каго вы гаворыце — я ж нават тэлевізор не гляджу, хоць у свой час давялося зрабіць над сабой сур'ёзнае намаганне, каб ад яго адмовіцца. Затое зараз я рады, што ў маім жыцці няма ўсіх гэтых звар'яцелых «цудоўных нянь» і «зорак на лёдзе».

— Як, у такім выпадку, у адной сям'і ўжываюцца панк-філосаф і гламурная спявачка-мадэль?

— Цудоўна! Алеся — не зямная дзяўчына, яна прынец-

са, і гэта ўсім вядома. З аднаго боку, яна лунае ў аблоках, але, з другога, яна не мажорка, мае багаты жыццёвы вопыт і ведае, што такое бытавыя цяжкасці. Аднак яна застаецца прынцэсай, а прынцэсе патрэбны побач рыцар, які цвёрда стаіць на нагах. Вось я сябе так і называю — «ваяр свету Мутабор у сталёвых летах». Я — надзейны тыл. Наколькі магу быць легкадумным пэтам, настолькі ж цвёрдым мужчынам, абаронцам, базісам, які вырашае асноўныя фінансавыя і гаспадарчыя пытанні. Гаворачы мовай саліста гурту «Ляпіс Трубяцкой», я за сваіх магу і ў гарбу даць, калі спатрэбіцца!

— Алеся і Марына (другая салістка гурта «Merry Poppins» — Аўт.) прымалі ўдзел у запісе вашых песень. А вы нейкім чынам уплываеце на іхнюю творчасць?

— Я магу выказаць пэўныя парады, аднак Алеся сама ўсё ведае і ўсё ўмее. Многія лічаць, што я сяджу на тэлефонне зранку да ночы, «пракачваю» сваіх сяброў, прашу, маўляў, вазьміце песні Алесі ў ратацыю, а яна — такая пустышка і дурная лялька... Усё не так. Я стараюся ёй не перашкаджаць. Проста мы вельмі блізкія сябры, і ў нас ёсць моцная сямейная ўзаемапавага, на якой, я лічу, трываецца шлоб. Паўтаруся, Алеся ўсё робіць сама. Зараз яна жыве і працуе ў Маскве, прыняла такое рашэнне.

— Новы год усё ж будзеце сустрэкаць з сям'ёй або на гастролях?

— Я буду на працы, у нас канцэрт у Сочы. А ў Алесі канцэрт у іншым горадзе. І так шмат гадоў запар. Што зробіш — прафесія такая.

— Калі і што новага чакаеце ад «Ляпіса Трубяцкага»?

— Запісваем у Кіеве альбом пад працоўнай назвай «Золата» — думаю, што ён выйдзе вясной 2007. Там няма ніводнай парадыйнай «рэстараннай» песні, я перастаю іх пісаць. Усё максімальна гучна, хутка і смешна, вось!

**Вікторыя ЦЕЛЯШУК.
Фота аўтара.**

Анталогія беларускай песні

БЯСЕДА

Ансамбль «Бяседа» заўсёды нясе радасць, надае ўпэўненасці і веры. Звонкай песняй спаталяе ён душы слухачоў, натхняе іх. Паўтара дзесятка гадоў народны ансамбль музыкі, створаны таленавітым кампазітарам, народным артыстам Беларусі **Леанідам ЗАХЛЕУНЫМ**, чаруе ўзорным выкананнем песенных скарбаў краіны.

У рэпертуары ансамбля з'явілася новая песня, якая выяўляе сутнасць яго дзейнасці. Напісаная яшчэ да першага дзесяцігоддзя музычнага калектыву, яна толькі цяпер вольна і сакавіта загучала на канцэртах. У спеўным апеведе пра старадаўні беларускі звычай вырашаць жыццёвыя праблемы за сяброўскім сталом, дзе разважлівае слова і жарт, канкрэтная прапанова і чарка гарманічна суседнічаюць, разгортваецца шлях да паразумення, супольнай працы, міру і згоды. Песня «Бяседа» прысвячаецца не толькі творчаму ансамблю. Яна становіцца прыцягальнай часцінкай нашага супольнага жыцця, вернай спадарожніцай сяброўскага застолля.

Міхась ШАВЫРКІН.

ВЕРШ Леаніда ПРАНЧАКА

Добры звычай
старадаўні —
Запрашаць гасцей у дом,
Сабірацца на бяседу
За святочным за сталом.
На бяседу, на бяседу,
Каб душою адпачыць!
Мы жывём і жыць
мы будзем,
Покуль песня будзе жыць!
Прыпеў:
Спявай, бяседа звонкая,
спявай, сяброў збірай!
Хай радасць неўгамонная
львецца цераз край!
Як сэрцу свята хочацца —
на стол сцялі абрус!
Паднімем кубкі поўныя
за нашу Беларусь!

Каб бяседа не змаўкала,
Каб звінела і гула,
І на чарку, і на скварку
Запрашаем да стала.
На бяседу, на бяседу,
Мы прыходзім да сяброў,
Прывітаць іх
добрим словам,
Праспяваць ім «Сто гадоў»!
Прыпеў.
Сэрцы шчырыя гамоняць,
Сэрцы блізкія пячюць.
Над азэрэна старонкай
Песні родныя плывуць.
Запрашаем на бяседу,
Каб душою адпачыць!
Мы жывём
і жыць мы будзем,
Покуль песня будзе жыць!

НОВЫ ГОД ДЗЯЦІНСТВА

**Мікалай
ДУБОВІК,
дэпутат
Палаты
Нацыянальнага
сходу:**

— Я рос у вёсцы ў шматдзетнай сям'і. Нас было пяцёра дзяцей і цукеркамі нас ніколі не пасцілі. Таму я вельмі любіў упрыгожваць ёлку, вешаць на яе цукеркі. А потым я выбіраў самыя смачныя і паціху іх «цягнуў» з ёлкі, пакідаючы толькі фанцікі.

У школе перад Новым годам мы сваімі рукамі выраблялі пакеты для цукерак з двух лістоў паперы, самі ўпрыгожвалі іх. І потым гэтыя вялікія пакеты нам выдавалі ў школе ўжо з цукеркамі. Гэта быў другі вельмі прыемны момант на Новы год, які я запамніў.

У нашай школе ўсе дзеці без выключэння прыцягваліся да ўдзелу ў дзіцячых навагодніх паказах. Мне падабалася ўдзельнічаць у розных сцэнах, але не любіў чытаць вершы... Больш за ўсё мне падабалася быць зайцам і іншымі недрапажымі жывёламі. Не ведаю нават чаму.

Калі стаў крыху больш дарослы, я стаў выбіраць у лесе елку, каб паставіць дома. Мая вёска знаходзіцца метраў у пяцістах ад лесу. Быў выпадак, калі я на працягу дня на лыжах не змог выбраць елку, заблудзіўся. Ледзь вярнуўся дадому да цямна. Бо елак ў лесе было шмат, але хацелася выбраць самую-самую прыгожую.

ПА ТАКІХ «СЦЭНАРЫЯХ» МОЖНА ЗДЫМАЦЬ КІНО

Самыя яркія імгненні на міжнароднай арэне

2006 год па-сапраўдному можна назваць спартыўным, бо на яго выпалі зімовыя Алімпійскія гульні і чэмпіянат свету па футболе, якія праводзіцца раз у чатыры гады. Выберам з вялікай колькасці міжнародных турніраў сямёрку галоўных спартыўных імгненняў мінулага года. Чаму не традыцыйную дзсятку? Як нам падалося, у канун 2007 года лічба 7 больш падыходзіць, ды і пакуль спартсмен дасягне поспеху, сем патоў сыдзе на трэніроўках, а ад заваявання медалёў атлеты заўжды на сёмым небе ад шчасця.

БЕЛАЯ З СЯРЭБРАНЫМ АДЦЕНЕМ

XX зімовая Алімпіяда ў італьянскім Турыне вызначаецца сярод іншых спаборніцтваў асабліва, бо для спартсменаў гэта — галоўная падзея, да якой яны рыхтуюцца на працягу чатырох гадоў. На Гульнях-2006 адзіны сярэбраны медаль беларускай камандзе прынес фрыстайліст Дзмітрый Дашчынскі, затое ў які дзень — 23 лютага, у свята ўсім мужчынам! Зрабіў, як кажучь, падарунак і сабе, і ўсім беларусчыкам, ды і ўсе спецыялісты казалі, што тое «срэбра» было варта «золата».

ЗАЛАТЫ ДУБЛЬ НА ЛЁДЗЕ

Сёлета чэмпіянат свету па хакею з шайбай увойдзе ў гісторыю, як першы раз, дзе каманда, якая выйграла алімпійскае «золата», здолела ў той жа год стаць мацнейшай і на сусветным лядовым форуме. Іронія лёсу: у 2002-м, на Алімпіядзе ў Солт-Лейк-Сіці, беларускія хакеісты не пусцілі шведаў у паўфінал, а праз чатыры гады, у адсутнасць нашай дружны ў Турыне, тыя перамаглі — выйгралі ў фінале ў фіналі — 3:2, і ў другі раз сталі алімпійскімі чэмпіёнамі (упершыню ў Лілехамеры-1994). У рашаючым паядынку сусветнага першынства ў Рызе «золата» было адабрана ў чэхаў — 4:0. Такім чынам, шведы аформілі ў гэтым годзе залаты дубль (фота 2).

ФУТБОЛНЫ СУПЕРФІЛЬМ

Чэмпіянат свету па футболе — якое з першынстваў прыцягвае такую ж вялікую ўвагу балельшчыкаў? Гульня № 1 папулярна ва ўсім свеце, ды і мундзіяль выпадае не на кожны год. А які атрымаўся фінал-2006! Італія стала чатырохразовым чэмпіёнам планеты пасля 24-гадовага перапынку (фота 3). Калі б з галоўнага матча першынства ў Германіі дазволілі стварыць фільм і намінаваць яго на «Оскар»... Гэта быў бы сапраўдны футбольны дэтэктыв (нічыя ў асноўны і дадатковы час), драма (быў выдалены лепшы іграк турніру Зінедзін Зідан, які гэтай сустрэчай завяршыў сваю кар'еру), баявік (у галоўных ролях — Зідан і Матэрацы), трылер (пасляматчавая серыя 11-метровых). Героем «фільма» стаў бы Фабія Гроса, які выканаў рашаючы пенальці, ды і менавіта гэты футбаліст быў аўтарам гола ў сустрэчы з немцамі, што вывёў італьянцаў у фінал. І ўсё ж «Оскар» дастаўся б экс-капітану французцаў, каб быў хэп-энд, ды і Зідан са сваёй роляй (рэалізаваў пенальці ў матчы) справіўся, не тое што Трэзеге ў серыі пасляматчавых адзінаццаціметровых.

ІСПАНІЯ-АНГЛІЯ — 2:0

Калі зборная Іспаніі па футболе ніяк не зловіць удачу за хвост (яна ніколі не ўваходзіла ў тройку мацнейшых на чэмпі-

янаце свету), то іспанскія клубы ў 2006 годзе па-сапраўдному «адарваліся» на полі, прычым абодва на англійскіх камандах. Мацнейшай у Лізе чэмпіёнаў стала «Барселона», якая перамагла лонданскі «Арсенал». Заўважым, што ў тым фінале адбыўся дэбют беларускага іграка ў рашаючай сустрэчы. На жаль, Аляксандр Глеб уступіў трафей у саставе «кананіраў» — 1:2. У гэты ж год іспанская «Севілья» заваявала Кубак УЕФА: яна разграміла англійскі «Мідлсбро» — 4:0. Апошні раз «Севілья» выйграла сур'ёзны трафей амаль 60 гадоў таму, а сёлета акрамя Кубка УЕФА здабыла і Суперкубак (перамагла «Барселону» — 3:0).

«КАРОЛЬ» ПАКІНУЎ ТРАСУ БЕЗ «КАРОНЫ»

Самы прэстыжны від аўтаспорту — «Каралеўскія гонкі», зразумела, таксама заслугоўвае ўвагі ў сямёрку самых запамінальных спартыўных падзей мінулага года. «Формула-1» сёлета была цікавай з-за своеасаблівай інтрыгі: ці зможа сяміразовы чэмпіён свету Міхаэль Шумахер завяршыць сваю кар'еру з васьмым тытулам? Гэты рэбус існаваў да перадапошняга этапу, Гран-пры Японіі, дзе за 17 кругоў да фінішу ў баліда нямецкага гоншчыка згарэў матор. Каб «чырвоны барон» перамог у «Формуле-1», на апошнім Гран-пры Бразіліі яму не дастаткова было стаць першым: патрабавалася фіска галоўнага прэтэндэнта на чэмпіянства Фернандо Алонса, але таму для вынікавай вікторыі хапіла фінішу ў ачковай зоне. Іспанец другі сезон запар выйграў «Каралеўскія гонкі», ды і ў Кубку канструктараў перамагла каманда «Рэно», якую на трасе прадстаўляў усё той жа Алонса. Дваіны ўдар для былога «караля» трасы (фота 1).

СЯРЭБРАНАЯ САЛАТНІЦА — У БЫЛІХ САПЕРНІКАЎ

Фінал Кубка Дэвіса, у якім сустракаліся былыя сапернікі беларускай мужчынскай зборнай (каманды Расіі і Аргенціны), варты трапіць у спіс галоўных турніраў-2006. Каму дастанецца Сярэбраная салатніца, вырашалася ў апошнім матчы. Мацнейшым у родных сценах аказаліся нашы ўсходнія суседзі — 3:2. Цікава, што менавіта з такім лікам расіяне ўпершыню выйгралі ў розыгрышу Кубка Дэвіса: у 2002-м адабралі трафей у французцаў. Нагадаем, што два гады таму абодвух фіналістаў гэтага розыгрышу нашы тэнісісты (Уладзімір Валчок у тэнісе і траўмай нагі) перамаглі ў Мінску — з лікам 3:2 выйгралі ў расіянаў, з вынікам 5:0 — у аргенцінцаў, прычым з апошнімі беларусы зноў могуць выйсці на корт, калі ў лютым перамогуць шведаў, а аргенцінцы — аўстрыйцаў.

КАМП'ЮТАРНЫ МАТ ЧАЛАВЕКУ

У шахматнай «вайне» паміж чалавекам і машынай усю дуэль выйграў камп'ютар. Гэта падзея выклікала ў спартыўным асяроддзі вялікі рэзананс. Нагадаем, што ў нямецкім Боне расійскі гросмейстар, абсалютны чэмпіён свету Уладзімір Крамнік прайграў апошняй, дзсятнай версіі праграмы Deep Fritz у шасціраўндавай дуэлі — 2:4. Наогул процістаянне людзей і машын вядзецца з XVIII стагоддзя.

Чым у 2006-м вызначыліся беларускія спартсмены?

Сёлета нацыянальная зборная па хакею выйграла ў каманды Канады, а футбольная дружина — у англічан. Беларускія баскетбалісты ўпершыню заваявалі пропуск у фінальную частку чэмпіянату Еўропы, а наша каманда стралкоў з лука ўпершыню выйграла «золата» на кантынентальным першынстве. На высокім узроўні на міжнароднай арэне выступілі фрыстайліст Дзмітрый Дашчынскі (фота 1), веславальшчыца Кацярына Карстэн, велогоншчыца Наталля Цылінская (фота 2), лёгкаатлеты Алеся і Рыта Туравы, Іван Ціхан, Наталля Харанека, Андрэй Міхневіч, цяжкаатлет Андрэй Рыбакоў, стралок Сяргей Мартынаў, гімнастка Іна Жукаларускіх трэнераў Ігар Крэйшэнка, які саўскі футбольны перамогі ў Кубку нацыянальным

ва. Сярод бевызначыўся прывёў барыклуб БАТЭ да Беларусі і ў чэмпіянаце. Паўабаронца лонданскага «Арсенала» і нацыянальнай зборнай Аляксандр Глеб (фота 3) у чарговы раз названы лепшым футбалістам краіны.

Самымі гучнымі адстаўкамі мінулага года сталі змена трэнераў нацыянальнай хакейнай і футбольнай зборных (пасадку Глена Хэнлана заняў Курт Фрэйзер, а Анатоля Байдачнага — Юрый Пунтус), а таксама настаўніка сталічнага МТЗ-РІПА (кіраваць трактаразаводцамі будзе знакаміты футбольны спецыяліст Эдуард Малафееў).

У мінулым годзе найчасцей абмяркоўвалі наступныя пытанні: калі Юрый Пунтус перастане сумяшчаць пасадку ў клубе і зборнай (зараз трэнер будзе працаваць толькі ў галоўнай футбольнай дружыне), чаму лепшы бамбардзір чэмпіянату Беларусі па футболе Аляксандр Кліменка ніяк не з'явіцца ў саставе нацыянальнай каманды, што ў зборнай робіць малодшы Глеб?

Сёлета былі прыняты вельмі важныя рашэнні для далейшага развіцця спорту ў нашай рэспубліцы: кіраўнік хакейнай федэрацыі Расіі Уладзіслаў Трацяк запрасіў беларускую каманду гуляць у вышэйшай лізе (адтуль можна прабіцца ў суперлігу, якая дапаможа палепшыць свай узровень), з наступнага сезона беларуская футбольная эліта будзе спаборнічаць у новым турніры — кубку асацыяцыі «Беларуская федэрацыя футбола» (з'явіцца больш практыкі перад першынствам краіны), а з 2008 года ў вышэйшай лізе чэмпіянату Беларусі будуць выступаць на два клубы больш (гэта будзе спрыяць развіццю клубнай інфраструктуры прадстаўнікоў першай лігі і іх канкурэнтаздольнасці). На ўзроўні кіраўніка дзяржавы ўзнялася пытанне наконнт развіцця ігравых відаў спорту ў Беларусі і ў выніку падпісаны Укразны Прэзідэнта. Былі адкрыты новыя спартыўныя аб'екты — Вышэйшая школа трэнераў, Дом футбола, школа вядомых расійскіх фігурыстаў Ільі Авербуха і Ірыны Лабачовай у Гомелі.

Сёлета адзначаўся шэраг юбілеяў. У прыватнасці 15 гадоў таму з'явіўся Нацыянальны алімпійскі камітэт, споўнілася 50 гадоў беларускаму гандболу і 30 — хакейнаму клубу мінскае «Дынама», паўстагоддзя таму беларускія спартсменкі дэбютавалі на Алімпіядзе, нацыянальная зборная па футболе правяла свой 100-ы матч.

Як бачым, год не прайшоў упустую. Канешне, былі і паражэнні, і расчараванні, але без падзенняў ніколі не зразумееш, што такое сапраўдны ўзлёт. Спадзяёмся, што 2007 год адкрые новыя спартыўныя імёны, будзе здабыта шмат ліцэнзій на летнюю Алімпіяду ў Пекіне-2008 (першымі іх заваявалі сёлета беларускія стралкі), а беларускіх атлетаў абыдуць траўмы, а чытачам «Звязды» мы жадаем «хварэць» за нашых спартсменаў і займацца спортам на здароўе.

Хіт-парад скандалаў сезона па версіі «Звязды»

Спартсмены, трэнеры і суддзі становяцца знакамітымі не толькі дзякуючы сваім поспехам, але і скандалам, у якіх яны замешаны. Прапануем вашай увазе рэйтынг самых гучных з іх у мінулым спартыўным годзе.

У спісе своеасаблівай світанамі пад першым нумарам размясціўся прынцыповы расійскі арбітр Валянцін Іваноў, які ў матчы 1/8 фіналу сусветнага футбольнага першынства-2006 паміж Партугаліяй і Галандыяй паказаў ажно 16 жоўтых і 4 чырвоныя карткі. Футбольныя спецыялісты раздзяліліся на некалькі лагераў: хтосьці апраўдаў такое судзейства рэферы, бо сустрэча была вельмі грубай, а нехта палічыў, што Іваноў не меў рацыю, наказваючы ігракоў настолькі жорстка. Чым не стопрацэнтны скандал?

На другім радку — скандал у італьянскай серыі «А», звязаны з дагаворнымі матчаў. Асабліва пацярапеў турынскі «Ювентус»: «Старую сінёру» не толькі перавялі ў дывізіён «В», але і адабралі чэмпіёнскія тытулы двух мінулых сезонаў, а стартаваць у першынстве прымуслі без 17 ачкоў. А вась «Мілан», «Ляцы» і «Фіярынціну», хоць яны таксама «засвяціліся» ў скандалнай справе, амаль не пакаралі. «Мілан» нават узяў удзел у Лізе чэмпіёнаў, хоць камандзе пагражалі наогул забараніць удзел у турніраў.

Трэці рэйтынг набыў «сюрпрыз» ад міжнароднага саюза канькабежцаў,

які напярэдадні зімовых Гульняў у Турыне правяў сапраўднае свінства: перагледзеў нарматывы, якія дапускалі канькабежцаў на Алімпіяду. Такім чынам, ахвярамі сталі прадстаўнікі шэрагу краін. У прыватнасці, ад нашай рэспублікі ў Італію змагла паехаць толькі Святлана Радкевіч. Анжаліка Кацюга, якой удалося-такі даказаць сваю невінаватасць у допінгавым скандале (аналіз праводзіўся з парушэннямі, проба «А» не адпавядала пробе «В»), засталася па-за турнірам.

На чацвёртым месцы, хоць кагосьці, можа, і здзівіць такі не надта высокі рэйтынг, але ж... — гэта атака французца Зідана італьянца Матэрацы ў фінале сёлетага чэмпіянату свету па футболе. Галоўны арбітр выдаліў (па некаторых крыніцах ён нават не бачыў эпізоду), як потым аказалася, лепшага іграка мундзіяля-2006, а ў выніку па пенальці ў самым ганаровым футбольным турніры перамагла зборная, большасць ігракоў якой прадстаўлялі клубы, што былі замешаны ў карупцыйным скандале ў італьянскай серыі «А» — «Мілане», «Фіярынціне», «Ляцы» і «Ювентусе». Акрамя таго італьянская зборная лідзіруе сярод адвечных сімулянтаў свету. Зідан, канешне, не пай-хлопчык, але Матэрацы — адзін з самых грубых абаронцаў. Не вінаваты ў індывідуальна чалавек наўрадці стаў бы шукаць карысць у «бычызме» Зізу: пісаць кнігу «Што я на самай справе сказаў Зідану» з 249 (!) варыянтамі дыялогу, рэкламаваць спартыўную фірму ў роліку, які нагадвае атаку Зінедзіна галавой у грудзі Матэрацы.

На пятым радку мы паставім гемаглабінавы каранцін на зімовай Алімпіядзе-2006. У складзе 12 «вінаватых» лыжнікаў былі і беларусы Аляксандр Лазуткін і лідар нашай каманды Сяргей Далідовіч. Дарэчы, апошняга з-за вялікай колькасці гемаглабіну ў крыві двойчы адлучылі ад гонак, спартсмен нават вяртаўся ў Мінск, каб знізіць гемаглабін, потым вярнуўся на трасу ў гонцы на 50 кіламетраў, рухаўся ў групе лідараў і меў шанцы трапіць у прызёры, але з барацьбы за медалі беларуса выбіў нават не лыжник, а трэнер аўстрыйскай зборнай. Той выскачыў на лыжню і «выпадкова» збіў нашага Сяргея. У выніку Далідовіч упаў, зламаў палку і фінішаваў 12-м. А аўстрыйскі лыжник Батвінаў стаў бронзавым медалістам.

Шостымі сталі ўцёкі расіяніна Яўгена Малкіна з месца збораў яго каманды, каб гуляць у НХЛ за «Пітсбург Пінгвінс», калі падпісаў ужо кантракт з магнітагорскім «Металургам». Што ж, калі моцна захацець, можна і ў космас паляцець.

Адному хочацца ў НХЛ, а іншаму, пардон, у туалет, таму замыкае сямёрку скандалаў без усялякіх разваг абвінавачванне расійскага гросмайстра Уладзіміра Крамніка (яго прад'явіў балгарскі спартсмен Весялін Тапалаў) і занадта частым наведванні асабістай прыбыральні, быццам у шахматыста там шпаргалкі. Такую патрэбную рэч для любога чывілізаванага чалавека, як WC, у час шахматнай партыі, пэўна, успрымаюць інакш. Праўда, праз некалькі месяцаў пасля гульні Тапалаў узгадваў аб правадах, што знайшлі ва ўборнай.

ХТО ПАДКЛАДВАЎ СВІННЮ ў ГОД САБАКІ?

СЯМЁРКА СПАРТЫЎНЫХ КУР'ЕЗАЎ МІНУЛАГА ГОДА:

Алімпійскі камітэт Азіі адабраў медалі ў індыйскай лёгкаатлеткі Санці Суддараджан за другі вынік на турніры ў горадзе Доха ў забегу на 800 метраў, бо спартсменка аказалася ...мужчынам. Допінг-праба бягунні выклікала здзіўленне ў медыцынскай брыгады.

Англійскі арбітр Грэм Пол, які абслугоўваў матчы чэмпіянату свету ў Германіі, настолькі захапіўся гульнёй паміж Харватыяй і Аўстраліяй, што паказаў балканцу Іосіпу Шымунічу ажно тры жоўтыя карткі. Якая адзнака была ў суддзі па матэматыцы, кажаце?

За пройгрыш сваёй зборнай французам і вылет з сусветнага першынства ў чвэрцьфінале бразільскія фанаты спалілі статую былога футбольнага куміра — Раналдзіньё.

За паўгадзіны да кантрольнага ўзважвання на зімовай Алімпіядзе ў Італіі беларускі прыгун з трампліна Пётр Чаадаеў схуднеў на 200 грамаў, з-за чаго не здолеў кваліфікавацца на спаборніцтвы (важыў 67 кг 800 г замест 68): у яго відзе спорту ўлічваюцца пэўныя прапорцыі даўжыні лыж і вагі чалавека.

На чэмпіянаце свету па футболе ў матчы Паўднёвая Карэя—Тога з-за памылкі арганізатараў гімн карэйцаў прагучаў двойчы, што, зразумела, пакрыўдзіла тагалезцаў. Магчыма, паўплывала дата матча — 13 чэрвеня?

На футбольны матч два аргенцінскія балельшчыкі дабраліся на інвалідных калёсках па льготных білетах, але «пагарзлі», бо пасля атак сваёй каманды ўскакалі на ногі.

Шведскі балельшчык быў настолькі патрыятычным, што пафарбаванай сваёй дом у колеры зборнай.

«Калі нехта і падкладзе свінню, то прыйдзеца паспаць на грошах»

Сустрэча Новага года — падзея агульнанародная. У гэты час прынята падводзіць вынікі, аналізаваць іх, загадваць жаданні на будучы год, дарыць падарункі. Мы вырашылі выпытаць «сакрэты» людзей, якія прама ці ўкосна з'яўляюцца сябрамі газеты «Звязда» калі не па жыцці, то даволі працяглы час і задаць ім некалькі лёгкіх, на наш погляд, бліц-пытанняў:

1. Якім выдаўца для вас зыходзячы 2006 год?
2. У год Вогненнага Кабана як вы адносіцеся да выразу «падкладзе свінню» ў пераносным сэнсе прымяняльна да вас асабіста?
3. Што чакаеце ў наступным 2007 годзе?
4. Навагодняе пажаданне (тоставае, за хвіліну да зававетнага бою беларускіх «Курантаў»).

Мікалай МАРТЫНАЎ, генеральны дырэктар СТАА «Марко»

1. Стары год, склаўся паспяхова. Выкананы вытворчыя паказчыкі. На асабістым фронце таксама ўсё нармальна. Не так даўно з рук Прэзідэнта атрымаў медаль за добрую працу.

2. Канешне, калі хто-небудзь збіраецца табе «падкладзе свінню» — гэта не вельмі добра. Тым не менш стаўлюся да магчымых некарэктных дзеянняў з боку спакойна. Увогуле, у народзе кажуць, што свіння прыносіць грошы. Атрымліваецца, што калі хто-небудзь і падкладзе яе табе, то прыйдзеца паспаць на грошах.

3. Мяркую, што надыходзячы 2007 год стане для нас не менш паспяховым, чым папярэдні. Вытворчы працэс на прадпрыемстве «Марко» адладжаны, людзі з належнай доляй адказнасці адносяцца да сваёй работы.

4. Мае пажаданні будуць кароткімі. Жадаю ўсім паспехаў ва ўсіх справах і пачынаннях, новых творчых пад'ёмаў, а самае галоўнае — моцнага здароўя.

Леанід КРУПЕЦ, першы намеснік старшыні Мінскага аблвыканкама.

1. Цяперашні 2006 год, які хутка заканчваецца, прайшоў нармальна. Выкананы ўсе асноўныя вытворчыя паказчыкі, дасягнута неабходная стабільнасць у грамадстве.

2. «Падкладзе свінню»... у прамым сэнсе выразу свіння нікому не пашкодзіць, бо гэта добрая жывёліна. А ў іншым значэнні лепш «свінню нікому не падкладваць».

3. На 2007 год задумак шмат, асабліва па сацыяльнай сферы: тут і ўвадзенне новых аграгарадкоў з усёй інфраструктурай, медыцынскія паслугі...

4. З навагодніх пажаданняў — моцнага здароўя ўсім, бо ад яго залежыць уся дзейнасць чалавека. А яшчэ хачу пажадаць усім міру, добра, шчасця і дабрыві.

Анатоль МАРОЗАЎ, генеральны дырэктар СП ААТ «Брэстгазаапарат»

1. Зыходзячы год, на мой погляд, заканчваецца нармальна, хоць і выдаўся суровым — не так даўно я стаў гендырэктарам прадпрыемства «Брэстгазаапарат». Што ні кажыце, а пасада абцяжарвае чалавека, прычым вельмі значна.

2. Жыццё прывучала мяне амаль да ўсяго адносіцца па-філасофску і не браць блізка да душы розныя непрыемныя і нечаканыя «сюрпрызы».

3. У наступны год гляджу з надзеяй, бо яна, як вядома, памірае апошняй.

4. Жадаю ўсім стабільнасці ва ўсім, каб у наступным годзе было лепш, чым у гэтым. А яшчэ каб на ўсім напалі грошы.

Раман АЛЕЙНІК, генеральны дырэктар РУП «Выдавецтва «Беларускі Дом друку»

1. Тое, што планавалася ў 2006 годзе, удалося зрабіць. Праведзена мадэрнізацыя абсталявання — у яго абнаўленне ўкладзены вялікія інвестыцыі. Зразумела, усё рабілася для таго, каб нашы перыядычныя выданні, у тым ліку і газета «Звязда», выглядалі яшчэ больш прывабнымі.

2. Наконт таго, што нехта некаму падкладзе ці збіраецца падкладзе свінню. Ведаеце, у жыцці ўсялякае здараецца, і наўрад ці трэба засяроджваць увагу на тым, што сёння ці заўтра цябе будзе чакаць нейкая непрыемнасць. Трэба працаваць, радавацца жыццю.

3. У наступным годзе мы мяркуюем увасобіць у жыццё многія працоўныя па выданню часопісаў і кніг на больш высокім узроўні, зрабіць у плане павышэння якасці паліграфіі значны крок наперад.

4. Жадаю ўсёй краіне моцнага здароўя — тады ўсё будзе нармальна. А яшчэ каб добрым дзіцячым смехам напаяніліся кожны дом і кватэра.

Юрый ЧАРНЫШОЎ, генеральны дырэктар РУП «Гродзенская тютунёвая фабрыка «Нёман»

1. 2006 год стаў для прадпрыемства значнальным — з канвеера фабрыкі сышло 10,3 мільярда цыгарэт. Гэта рэкордны на сёння паказчык. Атрыманы добры прыбытак. Для мяне асабіста год аказаўся няпростым.

2. «Падкладзе свінню»... Пад мяне гэта ўжо рабілася, але я стараюся не карыстацца такімі прыёмамі.

3. У наступным 2007 годзе думаем выйсці на новы вытворчы рубаж — выпуск 12 мільярдаў цыгарэт — і надалей толькі расці.

4. Маё пажаданне, мяркую, не будзе арыгінальным: журналістам, асабліва вашай газеты, вострага піра. Увогуле, усім моцнага здароўя і моцнага духу.

Васіль МАРКЕВІЧ, дырэктар РУСХВП «Пушчафабрыка «Дружба»

1. Год выдаўся складаным, асабліва яго пачатак, калі многіх апанавалі размовы пра «птушыны грып». Былі пэўныя праблемы з рэалізацыяй прадукцыі. Праўда, ніякай панікі ў нашых радах не было. Лічу гэта вялікай заслугай усяго працоўнага калектыву прадпрыемства.

2. Калі б размова ішла пра выраз «падкладзе свінню» ў прамым сэнсе, то я станючы адношымся. Як-нікак, а свіння да грошай. А вось у пераносным сэнсе «падкладзе свінню» гэта не вельмі добра.

3. Наступны год, на мой погляд, не будзе лёгкім. Але ж паранейшаму будзем глядзець ў будучае толькі з аптымізмам, без якога ў жыцці нельга абысціся.

4. Мае навагоднія пажаданні будуць такімі — усім моцнага здароўя, паспехаў ва ўсім, стабільнасці ў рабоце.

Рыгор ЧУЙКО, генеральны дырэктар «Аграфічы» «Ждановічы»

1. Цяперашні год склаўся для нас няпросты — уборачная кампанія аказалася нялёгкай. Але, калектыву прадпрыемства спрацаваў вельмі добра.

2. «Падкладзе свінню» ў добрым сэнсе гэтага слова нікому не пашкодзіць, бо традыцыйна свіння асацыюецца з грошамі. Праўда, у жыцці здараецца, што такія «свінні» дорага абыходзяцца. Але ж я асабіста, нягледзячы на тое, нарадзіўся ў год Кабана, па жыцці імкнуся нікому нічога дрэннага не рабіць.

3. У Новы год уваходзім з новымі задачамі. Не сумняваюся, што яны будуць вырашаны, як бы цяжка нам не прыйшлося.

4. Жадаю ўсім моцнага здароўя і даблліца ў жыцці ўсяго, чаго пажадаеце ў навагоднюю ноч.

Уладзімір ДЗЯЛЕНДЗІК, дэпутат Палаты прадстаўнікоў Нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь:

«У НОВЫ ГОД УСІМ — ДУШЭЎНАЙ ДАБРЫНІ...»

Асоба дэпутата Палаты прадстаўнікоў Нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь Уладзіміра Дзялендзіка, які ўжо другі тэрмін паспяхова працуе ў парламенце, заўсёды выклікала цікавасць у самай разнастайнай аўдыторыі. І гэта ўсім не дзіўна: з'яўляючыся па жыцці фігурай актыўнай і неардынарнай, Уладзімір Віктаравіч паспяваў рэалізоўваць сябе ў многіх накірунках. Будзь гэта прадпрыемальніцкая дзейнасць, сельская гаспадарка, сацыяльна-бытавая сфера ці спартыўны фармат, спадар Дзялендзік паспяваў заўсёды і ўсюды. Праўда, падзеі апошніх некалькіх месяцаў, калі яго светлыя пакмненні ў плане рэалізацыі многіх задумак, напрыклад, футбольнай будучыні роднага клуба «Дарыда», наткнуліся на шэраг непаразумеў з боку кіраўніцтва прыстальнага раёна, некаторых прыхільнікаў «усёмагутнага» чалавека прымуслілі засумнявацца ў яго бязмежных сілах. З боку моцнага Уладзіміра Дзялендзіка, які па жыцці зрабіў сябе сам, пайшлі пісьмы, у тым ліку і на адрас вышэйшага кіраўніцтва дзяржавы, з просьбай вырашыць па справядлівасці ўсе пытанні наконт прыналежнасці футбольнага стадыёна. Пры гэтым з вуснаў першага заснавальніка фірмы «Дарыда»

Уладзімір Дзялендзік падчас наведвання Ждановіцкага дашкольнага спецыялізаванага дзіцячага дома для дзяцей-сірот уручыў яго выхаванцам 1000 білетаў у цырк, 100 дзіцячых кніжак і 100 падарункаў з цукеркамі.

можна было пачуць, што ўся «мышыная вазня» адбірае ў яго не толькі шмат часу, але і здароўя.

Нядаўнае адзначэнне 10 гадавіны з дня ўтварэння беларускага парламента цяперашняга ўзору і імклівае набліжэнне навагодніх святаў паслужылі падставай для сустрэчы карэспандэнта «Звязды» з вядомым ў многіх колах чалавекам і размовы па душах.

— Уладзімір Віктаравіч, давайце пачнём з прыемнага: нядаўна споўнілася першая круглая дата з моманту ўтварэння Палаты прадстаўнікоў Нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь. Вядома, што вам, народнаму выбранніку са стажам, гэтая дзесяцігодка — не пусты гук.

— Безумоўна. Я не скажу, што дэпутацкі корпус за сваю прафесійную дзейнасць пагадоўна залучае высокіх дзяржаўных узнагарод. Аднак, адназначна, што народнае прызнанне іх атрымаў па праву. Ды інакш, шчыра вам скажу, і быць не магло. Пры абмежаванасці паўнамоцтваў, у адрозненні ад колішняга Вярхоўнага Савета, калі наша краіна была парламенцкай, а не прэзідэнцкай, як апошнія 12 гадоў, мы змаглі выпрацаваць і прыняць вялікі шэраг карысных для людзей законаў і актаў. За сваю дэпутацкую дзейнасць я не памятаю ніводнага выпадку, калі б парламентары прынялі нейкі закон пашпешна альбо «сырым». Канешне, не ўсё ў нашай краіне так, як хацелася б кожнаму з нас, але тое, што дзяржаўныя людзі працуюць у Палаце прадстаўнікоў Нацыянальнага сходу недарэмна — бяспрэчны факт.

— Пры гэтым нельга абмінуць той факт, што ў кожнага народнага выбранніка свае магчымасці па выкананні сваіх абяцанняў. Хтосьці, магчыма, прабіўшы наверх у многім

дзякуючы ўменню прыгожа гаварыць. Хтосьці, як вы, трапіў у заканадаўчы дзякуючы ўласнаму таленту, у той жа прадпрыемальніцкай дзейнасці.

— Намёк зразумеў. Таму скажу ў якасці парады тым, хто збіраецца паспрабаваць дэпутацкага хлеба ў раённых і абласных Саветах: не трэба людзям, якія за вас з адкрытай душой будуць галасаваць, абяцаць «злататыя горы» і «малочныя рэкі». Новаспечаным дэпутатам неабходна дапамагаць мясцовай «вертыкалі» рэалізоўваць дзяржаўную праграму па далейшаму дасягненню дабрабыту насельніцтва, а не займацца пустымі абяцаннямі заасфальтаваць усе дарогі, адрамантаваць дахі дамоў і г.д.

— Зыходзячы год для вас можна лічыць паспяховым ці наадварот?

— Адназначна нельга сказаць, што толькі так і не інакш. Жыццё, як вядома, паласатае, калі беля палосы цесна пераплятаюцца з чорнымі. Так яно, відаць, у кожнага, незалежна ад таго, у якім рангу выступае чалавек у грамадстве.

— Трэба меркаваць, што фінальны акорд беларускага чэмпіянату па футболе ў вышэйшай лізе нельга называць светлай плямай у біяграфіі спадара Дзялендзіка, які амаль да самага фінішу займаў пасаду старшыні праўлення. Невыразная гульня ФК «Дарыда» на фінішы першынства быццам

бы наўмысна супала з цяжкамі па вызначэнню статусу стадыёна, што пабудаваны ў наваколлі мінскай кальцавой дарогі ў Кунцаўшчыне...

— ...дададзім, што ў многім дзякуючы маім уласным намаганням і фінансавым укладанням фірмы «Дарыда».

— Уладзімір Віктаравіч, ваша супрацьстаянне са старшынёй Мінскага райвыканкама Міхаілам Глінскім некаторыя зьязілі ўжо паспелі назваць асабістымі разборкамі ці звядзеннем рахункаў з прадвырашаным вынікам гэтай барацьбы на карысць дэпутата Дзялендзіка з яго бязмежнымі магчымасцямі.

— Хацеў бы адразу папярэдыць гэтых засліпцаў: ніякай асабістай непрыязнасці да кіраўніка Мінскага раёна Міхаіла Глінскага, з якім мы яшчэ нядаўна працавалі разам, у тым ліку і на дабрабыт футбольна прыстальнага раёна, не было і няма. Я ўжо неаднаразова гаварыў, што любое пытанне можна вырашыць па-рознаму: ёсць мэта пайсці бюракратычным шляхам і проста зацягнуць вузел на праблеме — можна яе рэалізаваць у жыццё. Ёсць жаданне справядліва і разумна вырашыць набалелую праблему — яе таксама можна адолець, каб і «волкі былі сытымі і овцы целымі». Так і атрымалася са стадыёнам «Дарыда». Мне вельмі шкада, што Міхаіл Апанасавіч пайшоў напролом, каб забраць яго ў вочыну Мінскага раёна. Але ж і я не лыкам шыты, тым больш што справа датычыцца не маёй асобы... Як вядома, стадыён быў пабудаваны на месцы пашы для кароў дзеля таго, каб кожны жыхар Мінскага раёна змог прыехаць сюды на футбольныя матчы. І фірма «Дарыда» гатовы была далей укладваць інвестыцыі дзеля добрай справы. На жаль, здарылася такое непаразуме. Як гэта не дзіўна, але праблему, якую мы, пэўна, маглі вырашыць без вялікіх эмоцый, прыйшлося вырашаць Прэзідэнту краіны Аляксандру Лукашэнку, які сваім распараджэннем перадаў увесь футбольны комплекс на баланс фірмы «Дарыда».

— Трэба меркаваць, што пасля такога падарунка з боку кіраўніка дзяржавы справы ў прыстальнай каманды пойдуча на папраўку. Тым больш, што на месці рулявога каманды знайшоўся дастойны кандыдат Анатоль Байдачны — у недалёкім мінулым галоўны трэнер нацыянальнай зборнай Беларусі.

— Думаю, што так. Як казаў, што чорная паласа ў жыцці заўсёды змяняецца светлай. Думаю, што такі футбольны мэтр, як Анатоль Байдачны, — удалая знаходка для ФК «Дарыда»...

— Задаваецеся, што і задачы для новага настаўніка стаўлены адпаведна...

— Тут ніякіх сакрэтаў: на будучы сезон заняць месца ў першай тройцы няважна ў якой пас-

лядоўнасці, хоць хацелася б дасягнуць чэмпіёнскага выніку. Інакш навошта ўсім гэтым займацца?

— Нічога не скажу. Размах шырокі, амаль дынамаўскі, дзе, дарэчы, не так даўно трэніраваў той жа Байдачны.

— Я з вялікай павагай стаўлюся да старшын праўлення ФК «Дынама» (Мінск) Юрыя Чыжа. Думаю, ён не пакрыўдзіцца маім словам: «Дынама» — гэта брэнд, які ў святлоасці шматлікіх беларускіх бальбешчыкаў. Хто ведае, якія задачы ставілі б перад сабой дынамаўцы сённяшняга ўзору, калі б узрост іх каманды налічваў крыху больш за палову дзесятка гадоў нахталт «Дарыды» і меў іншую назву. Тым не менш футбалісты «Дарыды» звычайна не пасуюць перад знакамітым сапернікамі і апошнім часам вельмі часта дабіваліся поспеху над многімі «заканадаўцамі мод» айчынага футбольнага першынства.

— Уладзімір Віктаравіч, ваша сённяшняе занятасць на розных франтах падразумевает яшчэ і барацьбу за чысціню радоў у айчынным рынку натуральнай вады. Многія вас ведаюць як былога дырэктара УПП «Дарыда», які сёння спрабуе навесці парадак у гэтым сектары эканомікі.

— Не буду рабіць тайны, што на беларускім рынку ёсць вытворцы вады і газіраваных напіткаў з вельмі гучным імем, якія выкарыстоўваюць у вытворчасці канечнай прадукцыі хлор і першачаткова выкарыстоўваюць водаправодную ваду. Гэта ж недапушчальна, бо такі працэс аўтаматычна дазваляе ўжываць ачышчаную хларыраваную ваду дзеля гадвалага ўросту, падлеткам, школьнікам і ўвогуле ўсім дарослым. Мне здаецца, што беларусы не заслужылі такой долі, каб піць такую ваду. Наколькі я ведаю, айчыныя Санітарныя правы і нормы павінны быць кардынальна падкарэктаваны з улікам патрэб сённяшняга дня. І расійскі СанПін, і украінскі, і, тым больш, еўрапейскі, падразумеваюць, што нормы па чысціні вады павінны быць самымі жорсткімі. А калі ўжо дазволена кампаніі выпускаць водаправодную ачышчаную ад хлору ваду, які поўнасцю вывесці нельга, са штучнай мінералізацыяй, то будзьце пунктуальнымі да канца: на гэтыкетцы павінна быць буйнымі літарамі ўказана ўся дакладная інфармацыя.

— Уладзімір Віктаравіч, у народзе такія захады «дабрадзейя» звычайна называюць як «падкладзе свінню». Улічваючы тое, што па кітайскаму календару чалавецтвае ўсім хутка ўступіць у год Вогненнага Свінні, для вас гэтая тэма з'яўляецца актуальнай?

— Ведаеце, я не скажу бы, што кожны дзень чакаю, што заўтра хтосьці мне можа «падкладзе свінню», хоць лічу гэта звычайнай з'явай у адносінах паміж людзьмі, хоць і вельмі непрыемнай, бо сам імкнуся ўсім рабіць толькі добра.

— Нядаўнае ваша наведванне дзіцячых навагодніх ёлкі ў Ждановіцкім інтэрнаце для дзяцей-сірот, куды вы прывезлі шматлікія падарункі, таму пацярджэнне.

— Я не хацеў бы, каб гэтая тэма дабрачыннасці была пададзена як нешта звышнатуральнае. Рабіць добра, дапамагаць малым, дзецям, інвалідам і яшчэ многім-многім людзям — гэта маё жыццёвае крэда. Як гаворыцца, пакуль магу — дапамагу.

— Калі ўявіць, што наша з вамі гутарка заканчваецца не за паўтара сутак да пачатку Новага 2007 года, а, напрыклад, за гадзіну. Якім быў бы ваш навагодні тост.

— Па-першае хацелася б павіншаваць усіх беларусаў з гэтым народным святам, пажадаць усім ўсяго самага найлепшага. А дзецям... У мяне ўжо 11 месяцаў унуку. Я не нарадуюся на яго, таму лічу сябе вельмі шчаслівым чалавекам. Мне хацелася б пажадаць кожнаму з нас душэўнай дабрыві, каб нашы дзеці і ўнукі заўсёды адчувалі сябе камфортна і ўтульна ў кожнай сям'і. А калі лёсам накіравана, што яны не ведаюць што такое сям'я, то паважаныя выхавальнікі, супрацоўнікі дзіцячых дамоў і інтэрнатаў, стварыце ім узор сапраўднага сямейнага шчасця калі не кожны дзень, то хоць бы ў светлую пару навагодніх святаў.

Падрыхтаваў Уладзімір ЗДАНОВІЧ.

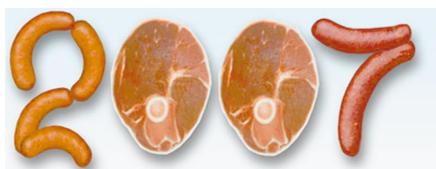
УП «МИНСКИЙ ГОРОДСКОЙ ЦЕНТР НЕДВИЖИМОСТИ» ПРОВОДИТ ОТКРЫТЫЙ АУКЦИОН

по продаже части здания корпуса №9 ОАО «Минский приборостроительный завод» — изолированное нежилое помещение общей площадью 5 424,1 кв.м., расположенное по адресу: г. Минск, пр-т Независимости, 58. Инвентарный номер — 500/D-687204. Начальная цена — 7 191 803 560 белорусских рублей.

Задаток в размере 100 000 000 белорусских рублей перечисляется на расчетный счет УП «Минский городской центр недвижимости» №3012024570010 в филиале ОАО «Белпромстройбанк» по Минской области, г. Минск, код 153001331, УНП 190398583. Оплата объекта осуществляется в течение 2-х месяцев и 25 календарных дней с даты проведения аукциона. Отвод земельного участка будет осуществляться Минской городской землеустроительной и геодезической службой. Аукцион состоится 31 января 2007 года в 11.00 по адресу: г. Минск, ул. К. Маркса, 39, зал аукционов. Заявления на участие в аукционе и необходимые документы принимаются по 30 января 2007 года до 17.00 по адресу: г. Минск, ул. К. Маркса, 39, каб. № 6.

Телефон для справок: (017)227-48-36.

Редакция газеты «Звязда» ищыра вініцуе з Новым годам дырэктара Мінскага абласнога цэнтру ўліку нерухомасці А.Р.АЛЕКСАНДРОВІЧА і дырэктара Мінскага гарадскога цэнтру нерухомасці С.С.КОЦКАВА.

Тлыток добрага настрою: смяемся з КВЗ

Сустракайце год **СВІНІНЫ!**

дзіш. А тут званок: «Ты сына забраў? Прадукты купіў? Заўтра мама мая прывязджае, не забуйся? Ты што маўчыш, Сяргей?». А, ты не Сяргей, ты Коля! І на душы — свята!!!

— Дзяржаўныя свята: калі нашы выйграюць. Калі нашы выйграюць у былых нашых. Калі сто долараў за барэль. Калі нас больш, і мы мацнейшыя.

— Дзіцячыя свята: калі нашы выйграюць (бо тата цвярозы і вясёлы). Калі на вуліцы мінус трыццаць. Калі знаходзіш татаву касету. Калі ніхто не заўважыў, хто паламаў вагі. Калі геаграфічка ўпала з лесвіцы і першых двух урокаў не будзе. Калі дзённік рэальна згубіўся!

— Мужчынскія свята: калі нашы выйграюць. Апошняя пятніца тыдня. Першы дзень месяца. Усе дні, пазначаныя ў календары чырвоным, абведзеныя сінім і закрэсленыя зялёным. Знеслі «Дом-2». Плоскаступнёваць.

— Жаночыя свята: 8 сакавіка. Дзень нараджэння лепшай сяброўкі (бо яна на тры гады старэйшая). «Ура! Я за рулём!». Калі вагі паказваюць няправільна. Апошняя 148-я серыя, калі ўсё робіцца ясна. Антэна не ловіць канал «Спорт». («Нафтагаз», Цюмень).

— Свята «Прагул». Свята стыхійнае, аднак мае выразны рэлігійны карані. У гэты дзень віноўнік урачыстасці, які прачынаецца позна, пачынае апантана маліцца, каб пра гэтае свята не даведзлася на рабоце.

— Свята «Меды Спас». Сяляне і просты народ у гэты дзень, дачакаўшыся ночы, пачынаюць сваю ўлюбёную забаву: лезуць на слупы за правадамі. Забава небяспечная, але прыбытковая. («Прыма», Курск).

ПРА ТРАДЫЦЫІ...

— Кніга — па традыцыі, найлепшы падарунак. Гэта калі дорыце вы. І найгоршы, калі дораць вам. Яшчэ не надумайце дарыць латарэйны білет, бо, па-першае, ён усё адно не выйграе, а па-другое — хто яго ведае, раптам выйграе?... Адлавадзі, гасці дзеліцца на дзве катэгорыі: тыя, хто дорыць вам добрыя падарункі, і тыя, хто помсціць за кнігу і латарэйны білет. («ЛУНА», Чэлябінск).

Раніцай першага студзеня з дзіцячага пакоя раздаецца крык:

— Мама, ты ж абяцала, што Дзед Мароз мне настольны футбол падорыць! А пад ёлкай нічога няма!
— Ды не крычы ты так! Я з-за цябе гол прапусціла...

Размаўляюць два п'яныя мужыкі:

— Ты навошта Дзеда Мароза за бараду тузануў?
— Хацеў праверыць — сапраўдны ці не.
— Ну і як?
— Сапраўднае аказалася. Не магу прыдумаць, што з ёй зараз рабіць?

У армянскага радыё п'яноца:

— Як адрозніць Снегаві-ка ад Снежнай бабы?

— Вельмі проста, трэба паглядзець, куды дзеці моркву ўткнулі.

У самалёце пасажыр пужліва глядзіць у ілюмінатар і выклікае сцюардэсу:

— Мы што, збіліся з курсу?
— Не, чаму вы так вырашылі?

— Але ж пад намі тайга, а павінны быць Гаваі!
— Ды не, усё нармальна, гэта новыя рускія Новы год святкуюць...

Два акцёры, якія працуюць пад Новы год Дзядамі Марозамі, размаўляюць паміж сабой:

— Слухай, зайдзі да маёй сям'і, павіншуй іх са святам.

— А чаму ты не можаш?
— Дык я занадта дорага бяру...

Яўрэйскі Дзед Мароз:
— Добры дзень, дзеткі... Купляйце падаруначкі!

Палата ў радзільным доме. Абход прафесара. Пытання, адказы... Аказалася,

— Традыцыя звяртацца да нетрадыцыйнай медыцыны. Пачынаецца ўсё з таго, што чалавек чытае ў газеце артыкул пра нетрадыцыйную медыцыну і цалкам верыць, а гэта значыць, што яму сапраўды пара лячыцца. Лячэнне пачынаецца з дзікіх пчол, атрыманы ацёк здымаюць п'яўкамі, недахоп крыві папаўняюць кагорам. Алкагалізм, зароблены пасля лячэння, зноў лечыцца пчоламі, п'яўкамі і кагорам. Атрымліваецца замкнёнае кола. Словам, гэта традыцыя яшчэ ў распрацоўцы. («Аляска», Кіеў).

— Ёсць такая традыцыя: перад тым, як ісці да кагосьці на свята, не есці. Ну вось я і прыйшоў так. А там па традыцыі пасля першай не закусваюць. Далей наступная традыцыя: паміж першай і другой перапынак невялічкі. А потым па традыцыі п'юць стаячы. Карацей, я так і не памятаю: паеў я, не паеў... («Сябры», Пермскі край).

І ПРА УСЁ НА СВЕЦЕ...

— Фільм «Пацалунак матылька». Калі шчыра, я не ўяўляю, куды трэба было пацалаваць Бязрукава, каб пераканаць яго зняцца ў гэтым фільме.

— «Код да Вінчы». Што ж, гэта менавіта той фільм, пра які можна смела сказаць — кніга лепш. Прычым, любая. («ЛУНА», Чэлябінск).

— Па Маскве пракацілася хваля злачынстваў, якія былі здзейснены паводле кнігі Дар'і Данцовай. Такіх доўгіх, нудных і аднастайных злачынстваў Масква не бачыла з часоў «Вайны і міру». («Максімум», Томск).

Задача на столі намаляваны роўна 5 самалётаў, 12 парашутыстаў і 1 матрос, падобны на Ксенію Сабчак. Пытанне: колькі чалавек зараз паглядзелі на столь? («Астана.KZ», Казахстан).

— Раней дзяўчатам вершы прысвячалі, а зараз... Цмок-спокном двухкроп'е, працяжнік, дужкі закрываюцца?! («Максімум», Томск).

— Дзяўчаты! Знаёмцеся па Інтэрнэту, адпраўляйце чужыя фоткі. Ешце пасля шасці, тады рэальна смачней! Не чакайце, пакуль з неба зваліцца палец і скажа, чым вам мыць галаву! Не верце нікому — грудзі ёсць, іх не можа не быць! Яны кажучы, што столькі не вып'юць — вып'юць, куды яны падзенуца! Дзяўчаты, разам мы страшная сіла, у прамым сэнсе гэтага слова! Урэшце рэшт, нас проста больш!!! («Тэрыторыя гульні», Краснаярск).

што ўсе збіраюцца нараджаць у адзін дзень — 1 кастрычніка. Прафесар здзіўлены. Яму тлумачаць: — А мы проста Новы год у адной кампаніі сустракалі...

— Ты ад каго чуў гэтае брыдкае слова?! — пытаецца

маці ў сына.

— Ад Дзеда Мароза, мама.

— Не можа быць!
— Мож! Ён сказаў гэта, калі Пецька яму заляпіў снежкай у вока!

Засядзеліся гасці на Новы год, гаспадыня ўжо і не ведае, што рабіць. Звініць тэлефон, яна падыходзіць — і прыдумляе выйсьце.... Вяртаецца ў пакой, крычыць:

— Пажар, пажар!
— У каго?!
— пытаюцца гасці.

Святочная гардэробная

Каму хочацца на Новы год быць прыгожым, вясёлым — і жаданым гасцем у любой кампаніі? Ясна, лес рук. Але, на жаль, паклапаціцца пра свой знешні выгляд загадзя многім з нас не выпадае — то жадання няма, то грошай, то элементарна часу не хапае.

Канешне, Беларусь — не Бразілія, але навагодняе свята якое раз з тых нямногіх, што дазваляюць ўхваляюць карнавальныя традыцыі. Праўда, у гандлі касцюмчыкі прапануюцца ўсё больш дзіцячыя — напрыклад, пабыць сімвалам года Парасём вамаша дзіцяці ўдасца за 18—20 тысяч (вушкі, маска, шорцікі), Аленя пацягне на 50—70 (камбінезон, «шлем»), а Чараўніца дасягне і 70—80 тысяч (суценка, капялюш, мантыя, чароўная палачка). Акрамя таго, паспеха карыстаюцца Зайчыкі, Ваўчаняты, Чырвоныя Шапачкі, традыцыйныя Снягуркі і мноства іншых персанажаў — усе касцюмы ў межах Br100 тысяч.

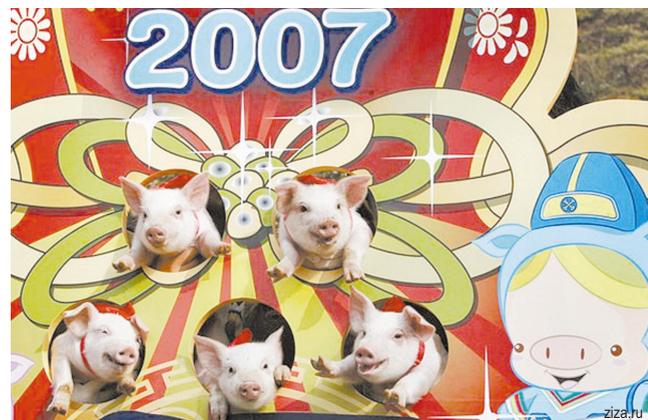
Дарослым значна цяжэй. Нам прапануецца ўсяго некалькі варыянтаў. 1) набыць за 45—60 тысяч у гіпермаркце «аднаразовы» ўбор Клеапатры (мужчынскі варыянт — Фараон; складаецца з тунікі, галаўнога ўбору, пояса, у продажы заўважаны выключна памер L) ці там Пакаеўкі або Зора (самыя «навагоднія» персанажы), і потым увесь вечар правярца, ці не разышліся сумніўныя кітайскія швы. 2) у спецыялізаваных святочных аддзелах буйных магазінаў выкласці каля 150—200 тысяч за касцюм Дзеда Мароза або Снягуркі

(толькі барада для дзеда можа пацягнуць на 20 тысяч!), і шкадаваць аб тым, што гэтыя грошы можна было патраціць з большай карысцю. 3) звярнуцца ў тэатры або спецталё і ўзяць касцюм на некалькі дзён напакат (сума і камплекцыя абгаворваюцца асобна, але менш як на 50 тысяч не разлічвайце).

Добра хоць, што свет не без крэатыўных людзей. Уключыце фантазію і пачуццё гумару, а калі таго ці другога няма — даверцеся нам, і ў сціслы тэрмін і за сімвалачны выдаткі вы будзеце гатовыя да свята. Прапануем:

— **касцюм Баскава**. Робіцца проста — апраціце піжжак (не важна, светлы або цёмны), не шкадуючы, абсыпце яго бліскавінкамі і канфетці. З прысутнымі не размаўляйце, толькі спявайце. Для ўзмацнення эфекту ў рука можа трываць вялізны, на паўлітра, кубак з гарбатай і ярлычком «Золотая чаша». Не заўважана падкрадаецца да цёплай кампаніі і агідным фальцэтам спявайце ў вуха самаму заўзятаму расказчыку: «А ці не расказа-а-а-аць вам смешныя анекдоты?». Пасля праспяванага анекдота неабходна пасмяяцца — гучна і меладычна.

— **касцюм «Святлафор»**. Неабходна ўзяць тубу крэма з эфектам прагравання, густа намазаць ім твар, шыю і вобласць дэкальтэ гадзіны за дзве да святкавання. Праз паўгадзіны

Навагодняя тэсты

Аднойчы ішлі тры падарожнікі. Па дарозе іх застала поўнач. Яны ўбачылі дом, пастукалі ў дзверы. Гаспадар адкрыў і спытаў: «Хто вы?».

— Здароўе, Каханне і Багацце. Пусціце нас пераначаваць.
— Прабачце, але ў нас ёсць толькі адно вольнае месца. Я параюся з сям'ёй, каго з вас пусціць.

Хворая маці сказала: «Давайце пусцім Здароўе». Дачка прапанавала пусціць Каханне, а жонка — Багацце. Пакуль яны раіліся, падарожнікі зніклі. Дык вып'ем за тое, каб у новым годзе ў вашым доме заўжды знаходзілася месца для Здароўя, Кахання і Багацця!

Давайце вып'ем за Дзеда Мароза і Снягурку — колькі сябе памятаю, не хварэюць, не старэюць і на падарункі грошы заўжды маюць! Ну, дык за тое, каб мы заўжды былі такімі!

Паднімем келіх за тое, каб провады старага года адрозніліся ад провадаў цягніка на вакзале: цягнік уносіць сяброў і каханых, а новы год прынясе іх нам. Дык вып'ем за тое, каб так было заўжды!

Мне хочацца пажадаць у новым годзе жанчынам любога ўзросту быць такімі ж чароўнымі, як і ў мінулым. Дарагія жанчыны, будзьце прыцягальнымі, абаяльнымі і каханымі!

Свята Новага года — апафеоз контрастаў: на вуліцы мароз, снег і цемра, а дома зіхаць агні, весела, цёпла, упрыгожана ёлка, святочны стол. Няхай і ў новым годзе, якія б ні былі вакол віхуры і нягоды, дома і на душы будзе светла і ўтульна. Няхай спраўдзіцца ў новым годзе ўсе вашы пажаданні — за гэта і п'ём!

— Я недачула... У кагосьці з вас.

Мужык прачынаецца ранкам са страшнага пахмелля. Пытаецца ў жонкі:
— Новы год прайшоў?
— Прайшоў.
— А сёння якое чысло?
— Другое студзеня.
— А першае было?

Штогод 31 снежня мы з сябрамі ходзім у лазню. І не таму, што традыцыя ў нас такая, а таму, што кожны раз, калі спытаеш у жонкі дазволу прывесці на свята сяброў, чуюш у адказ: «Ды ідзіце вы... у лазню!».

1 студзеня. Вечар. У кватэры гучыць тэлефонны званок.

Гаспадар, які не так даўно заснуў пасля шумнага свята, хапае трубку і крычыць:
— Які дурань тэлефануе ў шаснаццаць гадзін раніцы?!

САМ САБЕ МАДЭЛЬЕР

працэдур паўтарыць. Калі намазаная часткі стануць падобныя па колеру да пераспелых таматаў, апрацаем зялёныя трэнікі і жоўтую майку. Усё, свяціце сабе на здароўе.

— **касцюм Кароўкі**. Апрацаем чорныя штаны і вадалазку, на іх зубной пастай малюем беляя плямачкі. Ззаду мацуюм (можна прышыць) пояс ад халата. Набываем дзве медыцынскія пальчаткі, адну надзімаем і робім «вымя», прывязваем наперадзе. З двух пальцаў другой пальчаткі робім «рогі» і замацоўваем іх у прычосцы (можна набыць і ўжо гатовыя на святочным распродажы). Для ўзмацнення эфекту ўсталяем сваёй вайце «му-у-у» пасярэд любой

гаворкі і перыядычна замахваемся на ўсякія кветачкі ў гаршчочках. Галоўнае — супраціляйцеся, калі вас паспрабуюць падаіць! (Калі адмовіцца ад вымені і рогаў, а плямы ставіць не толькі зубной пастай, але ўсім, што трапіцца пад руку, касцюм можна прадставіць як «касцюм Свінкі». Неабходна толькі зрабіць вушкі з бабуліных падплекнікаў і зрабіць «пятак». Для ўзмацнення эфекту спераду і ззаду пад адзенне прывязваюцца дзве падушкі. Замест хваста можна выкарыстоўваць штопар, галоўнае потым, не сесці нікому на калені. Характэрна касцюма ў тым, што ніхто не забароніць вам піць «да парасячага віскату» — калі хочацца, натуральна).

— **касцюм «Мумія»**. Для яго стварэння спатрэбіцца 3—5 рулонаў туалетнай паперы і асістэнт з моцнымі нервамі і неабмежаваным цяпленнем. Асістэнт, стрымліваючы рогат, павінен абмацваць ваша цела шчыльным слоём паперы, пакідаючы месцамі сімптамычныя свабодныя «хвосцікі» даўжынёй 20—50 см. Важна: прарэзы пакідаюцца толькі для вачэй і рота. Для праверкі можаце прабегчы па кватэры, размахваючы хвосцікамі і жахліва скуголячы. Калі асістэнт заб'еца ў сутаргавым плачы ці смеху, эфект дасягнуты. Для ўзмацнення яго, дарэчы, можна выкарыстоўваць паперу «вясёлёных колераў», у сардэчкі, кветачкі і г.д.

— **Касцюм Агнесы Паўлаўны або Пталемея Іванавіча**. Апранайцеся як заўгодна — усё адно іх ніхто не ведае...

Удалай вам сустрэчы Новага года!
(Ідзі паводле матэрыялаў сайта www.tetkam.net).

ЗВЯЗДА
БЕЛАРУСКАЯ ГАЗЕТА

ЗАСНАВАЛЬНІКІ:
Савет Рэспублікі Нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь,
Палата прадстаўнікоў Нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь,
Савет Міністраў Рэспублікі Беларусь

РЭГІСТРАЦЫЙНЫ НУМАР 1.
Галоўны рэдактар У. НАРКЕВІЧ.

РЭДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ: І. БАРАНОЎСКІ, С. ГРЫБ, У. ЗДАНОВІЧ (намеснік галоўнага рэдактара), Н. КАРПЕНКА, Л. ЛАХМАНЕНКА, А. МЯСНІКОЎ, Т. ПАДАЛЯК, С. ПРОТАС (намеснік галоўнага рэдактара), С. РАСОЛЬКА, Л. РЫЖАНКОВА (першы намеснік галоўнага рэдактара), Л. СВДРЫЦКАЯ, А. СЛАЖЕЎСКІ (намеснік галоўнага рэдактара), В. ЦЕЛЯШУК, І. ШЧУЧЫНКА.

НАШ АДРАС: 220013 г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10-а.

ТЭЛЕФОНЫ: прыёмнай — 287-19-19; адрэдакцыі — 287-18-64, падпіскі і распаўсюджвання — 287-18-51, юрыдычнага — 287-19-68, сакратарыята — 292-05-82, адказных за выпуск дадаткаў: «Чырвоная змена» — 292-44-12; «Мясцовае самакіраванне» — 292-21-03, уласных карэспандэнтаў: у Брэсце: 20-37-98, Віцебску: 24-31-92, Гродне: 43-25-29, Гомелі: 74-13-92, Баранавічах: 7-26-02, Магілёве: 32-74-31; бухгалтэрыі: 292-22-03; даведкі па рэкламе і аб'явах тэл./факс: 287-17-79, e-mail: reklama@zvyazda.minsk.by, рэдактар рэкламнага аддзела тэл. — 292-04-52. <http://www.zvyazda.minsk.by>
E-mail: info@zvyazda.minsk.by

Аўтары апублікаваных матэрыялаў нясуць адказнасць за падбор і дакладнасць фактаў. Іх меркаванні не з'яўляюцца меркаваннем рэдакцыі. Рэдакцыя пакідае за сабой права не ўступаць у пераліку з аўтарамі. Перадрук матэрыялаў, апублікаваных у «Звяздзе», толькі з дазволу рэдакцыі.

Матэрыялы, пазначаныя гэтым значком, носяць рэкламны характар. Адказнасць за змест рэкламы нясуць рэкламадаўцы.

Газета адрэдавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве «Выдавецтва «Беларускі Дом друку». Мінск, пр. Незалежнасці, 79. Выходзіць 250 разоў на год.
Тыраж 36.281. Індэкс 63850. Зак. № 7227. Нумар падпісаны ў 19.30.
М 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 П 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12